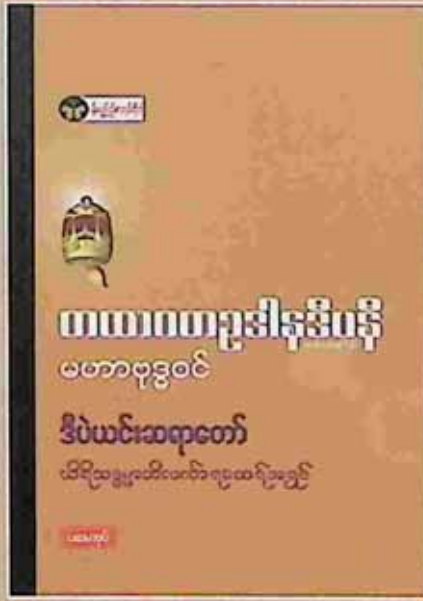
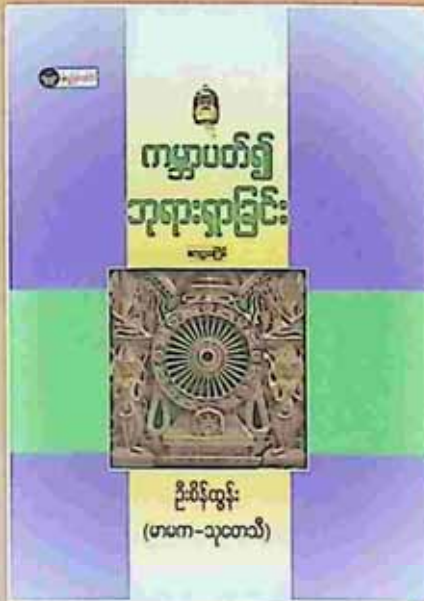
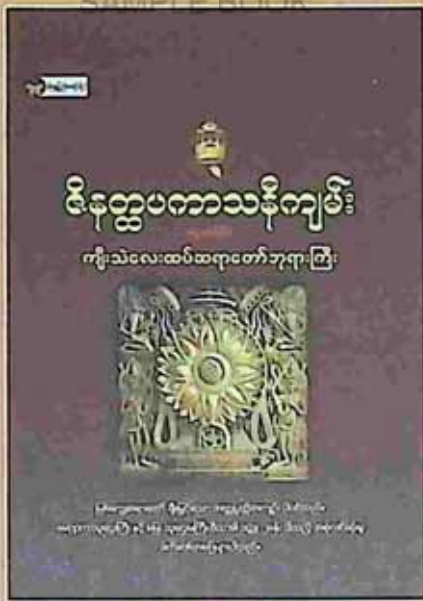
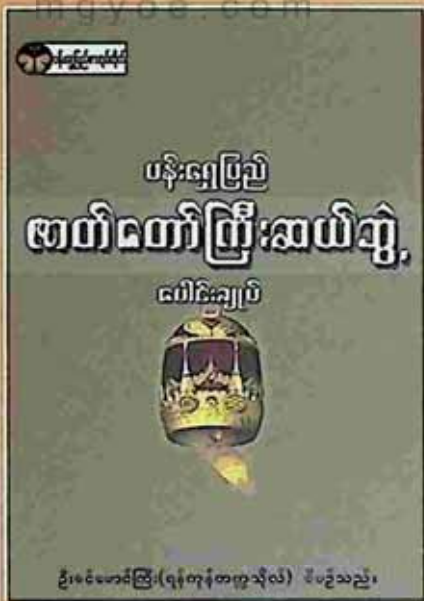

အမရပူရ ပထမမြို့တည် နန်းတည်
ဘိုးတော်ဘုရား (ဗဒုံမင်း)လက်ထက်

“အဝိဇ္ဇာဘိ သိရိသဗ္ဗမ္ဘဝေ မဟာဝေဠုရာဇာရာဇ” ဘွဲ့စံခံဆိပ်စေတီရ

ဒုတိယမဲထီးဆရာတော် မာလာလင်္ကာရ ဝတ္ထုတော်ကြီး

■
အုပ်စု

၅၀၀ အုပ်

■
ကတိယအကြိမ်-ပန်းရွှေပြည်

၂၀၂၅ ခုနှစ် မတ်လ

■
မျက်နှာပုံ:

ရဲရဲ

■
ထုတ်ဝေသူ

ဦးသိန်းမင်း (၂၀၀၅၂)

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

၃၃၄၊ ၈ လမ်း၊ ၁၁ ရပ်ကွက်၊

တောင်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။

■
ပုံနှိပ်သူ

ဦးဇေယျာဦး (၂၀၁၅၇၉)

Silver Sky Press

အမှတ် ၃၁၊ ၈၉ လမ်း၊ ကန်တော်ကလေး။

မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။

■
စာအုပ်ချုပ်

ထိပ်တန်း-မင်းဇော်

အမရပူရ ပထမမြို့တည် နန်းတည်

ဘိုးတော်ဘုရား (ဗဒုံမင်းသား) လက်ထက်

‘ကဝိန္ဒာဘိ သိရိသဒ္ဓမ္မဓဇ မဟာဓမ္မရာဇာဂုရု’ ဘွဲ့တံဆိပ်တော်ရ

ဒုတိယ မဲထီးဆရာတော်

မာလာလင်္ကာရ

ဝတ္ထုတော်ကြီး

မာတိကာ

- * ဒုတိယမဲထိးဆရာတော် ထေရုပ္ပတ္တိအကျဉ်း ၇
- * မြန်မာဗုဒ္ဓဝင်စာပေသမိုင်းနှင့် မာလာလင်္ကာရ - ဦးအေးချို (မဟာဝိဇ္ဇာ) ၉

ပထမပိုင်း

- * ပဏာမ ၂၃
- ၁- အလောင်းတော်နတ်သား နတ်စည်းစိမ်ကိုခံစားစဉ် ဗုဒ္ဓကောလာဟလဖြစ်ခြင်း ၂၄
- ၂- အလောင်းနတ်သားကို နတ်အများတို့က ဘုရားဖြစ်ရန် တောင်းပန်ခြင်း ၂၅
- ၃- ဘုရားလောင်း၏မယ်တော် အိပ်မက် မြင်မက်တော်မူကြောင်းကို ပြခြင်း ၂၈
- ၄- လုမ္ဗိနီအင်ကြင်းတော၌ ဘုရားလောင်းကို ဖွားမြင်ခြင်း ၃၀
- ၅- ကာဠဒေဝီလရသေ့၏ဆံကျစ်၌ ဘုရားလောင်း တည်ရပ်တော်မူခြင်း ၃၃
- ၆- ကာဠကသတို့သားအကြောင်းကို ပြခြင်း ၃၄
- ၇- ပုဏ္ဏားတို့အား လက္ခဏာတော်ကို ဖတ်စေခြင်း ၃၅
- ၈- ဘုရားလောင်းကို အမည်မှည့်ခြင်း ၃၆
- ၉- မယ်တော်မာယာသည် တုသိတာနတ်ပြည်၌ ဖြစ်ခြင်း ၃၆
- ၁၀- ပဉ္စဝဂ္ဂိ ၅ ယောက်တို့ကို ပြခြင်း ၃၆
- ၁၁- နိမိတ်ကြီး ၄ ပါးတို့ကိုမမြင်ရအောင် အစောင့်အရှောက်ထားခြင်း ၃၇
- ၁၂- အလောင်းတော်ကို ခမည်းတော်သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး ၊ ကြိမ်မြောက် ရှိခိုးခြင်း ၃၇
- ၁၃- လေးအတတ်ကို အလောင်းတော် ပြခြင်း ၃၈

mg.yoe.com

- ၁၄- နိမိတ်ကြီး ၄ ပါးကို နတ်တို့ လှည့်ပတ်၍ပြခြင်း ၃၉
- ၁၅- သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသည် မြေးတော်ကို အမည်မှည့်ခြင်း ၄၂
- ၁၆- ကိသာဂေါတမီ ချီးမွမ်းခြင်း ၄၂
- ၁၇- အလောင်းတော်သည် ရဟန်းအဖြစ်၌ စိတ်ညွတ်တော်မူခြင်း ၄၃
- ၁၈- အလောင်းတော်သည် တောထွက်တော်မူခြင်း ၄၄
- ၁၉- မာရ်နတ်သည် အလောင်းတော်ကို တားမြစ်ခြင်း ၄၅
- ၂၀- ဘုရားလောင်းသည် အနောမာဖြစ်သို့ ရောက်ခြင်း ၄၅
- ၂၁- အလောင်းတော်သည် ဆန္ဒအမတ်ကို ပြန်လွှတ်ခြင်း ၄၆
- ၂၂- အလောင်းတော်သည် ဥရုဝေလတော၌ ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းခြင်း ၄၈
- ၂၃- ဘုရားလောင်းသည် ဒုက္ကရစရိယာကို ကျင့်ခြင်း ၅၀
- ၂၄- သုဇာတာ၏ ဃနာနို့ဆွမ်းချက်ပုံကို အကျယ်ပြခြင်း ၅၂
- ၂၅- ဘုရားလောင်း၏အိပ်မက်ကြီး ၅ ပါး ၅၃
- ၂၆- သုဇာတာ၏ ဃနာနို့ဆွမ်းကို ခံတော်မူခြင်း ၅၃
- ၂၇- နေရဉ္စရာမြစ်နား၌ ဃနာနို့ဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေးတော်မူခြင်း ၅၄
- ၂၈- ဗောဓိမဏ္ဍိုင်သို့ တက်တော်မူခြင်း ၅၅
- ၂၉- ဘုရားလောင်းသည် မာရ်စစ်ကို အောင်မြင်တော်မူခြင်း(ပထမအောင်ခြင်း) ၅၆
- ၃၀- သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ရတော်မူခြင်း ၆၀

ဒုတိယပိုင်း

- ၁- အဘိဓမ္မာ ၇ ကျမ်းကို သုံးသပ်တော်မူ၍ ရောင်ခြည်တော် ထွန်းလင်းလာခြင်း ၆၅
- ၂- မာရ်မင်းသမီးတို့ ဘုရားသခင်ကို ဖြားယောင်းခြင်း ၆၉
- ၃- 'ဗြဟ္မာ'ဟူသည်ကို ပြတော်မူခြင်း ၇၁
- ၄- မုစလိန္ဒာအိုင် ကျည်းပင်ရင်း၌ ၇ ရက် စံနေတော်မူခြင်း ၇၁
- ၅- တပုဿ,ဘလ္လိကညီနောင်အား ဆံတော်ဓာတ် သနားခြင်း ၇၂
- ၆- တရားဟောရန် သဟမ္ပတိဗြဟ္မာ တောင်းပန်ခြင်း ၇၄
- ၇- ဥပကတက္ကတွန်းနှင့် တွေ့ခြင်း ၇၅
- ၈- ပဉ္စဝဂ္ဂိတို့အား တရားဦး ဟောခြင်း ၇၆
- ၉- ယသသူဌေးသားအဖနှင့်တကွ အပေါင်းအဖော်တို့ ရဟန်းပြုကြခြင်း ၇၉
- ၁၀- သူဌေးသားယသ၏ အပေါင်းအဖော် ၄ ဦးတို့ ရဟန်းပြုကြခြင်း ၈၂
- ၁၁- ၆ ကျိပ် ၁ ယောက်သောရဟန္တာတို့ ဒေသစာရီ သွားတော်မူကြခြင်း ၈၄
- ၁၂- ရှင်ရဟန်းပြုခွင့်ကို ဘုရားသခင် ပေးတော်မူခြင်း ၈၅
- ၁၃- ဘဒ္ဒဝဂ္ဂိမင်းသား ၃၀ တို့ ရဟန်းဖြစ်ခြင်း ၈၆

mgyoe.com

- ၁၄- ကဿပညီနောင် ၃ ဦးအား တန်ခိုးပြာဋိဟာပြခြင်း ၈၇
- ၁၅- ဂယာသီသ၌ အာဒိတ္တပရိယာယသုတ်ကို ဟောတော်မူခြင်း ၉၅

တတိယပိုင်း

- ၁- လူအများ ယုံမှားပျောက်ရန် ဥရုဝေလကဿပနှင့် အမေး,အဖြေပြုခြင်း ၁၀၃
- ၂- သိကြားမင်းရွတ်ဆိုသောသီချင်းကို ပြခြင်း ၁၀၆
- ၃- ဝေဠုဝန်ဥယျာဉ်ကို အလှူခံတော်မူခြင်း ၁၀၈
- ၄- ဥပတိဿ, ကောလိတတို့ အမြိုက်တရားကို ရှာကြခြင်း ၁၀၉
- ၅- အရှင်သာရိပုတ္တရာ သောတာပန်ဖြစ်ခြင်း ၁၀၉
- ၆- အရှင်သာရိပုတ္တရာ, အရှင်မောဂ္ဂလ္လာန်တို့ ရဟန္တာဖြစ်ကုန်ကြသည်ကို ပြခြင်း ၁၁၂
- ၇- ဘုရားသခင်ကို မဂဓတိုင်းသားတို့ ကဲ့ရဲ့သည်ကို ပြခြင်း ၁၁၃
- ၈- သားတော်ဘုရားကိုပင့်ရန် ခမည်းတော်စေသည်ကို ပြခြင်း ၁၁၄
- ၉- ကာဠုဒါယီပင့်၍ ကပိလဝတ်ပြည်သို့ ကြွတော်မူခြင်း ၁၁၅
- ၁၀- နိဂြောဓရုံဥယျာဉ်၌ မြတ်စွာဘုရား တန်ခိုးပြာဋိဟာ ပြတော်မူခြင်း ၁၁၇
- ၁၁- မြတ်စွာဘုရား ဆွမ်းခံကြွတော်မူသည်ကို ပြခြင်း ၁၁၈
- ၁၂- ယသောဓရာမိဖုရားကို ရှိခိုးခွင့် ပြုခြင်း ၁၂၀
- ၁၃- ညီတော်နန္ဒကို ရဟန်းပြုပေးခြင်း ၁၂၁
- ၁၄- သားတော်ရာဟုလာကို ရှင်ပြုပေးခြင်း ၁၂၁
- ၁၅- မိဘခွင့်မပြုသော သားကို ရှင်,ရဟန်းမပြုရန် ပညတ်ခြင်း ၁၂၂
- ၁၆- သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး အနာဂါမ်ဖြစ်ခြင်း ၁၂၃
- ၁၇- အနာထပိဏ်သူဌေးသည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်ကို လှူခြင်း ၁၂၄
- ၁၈- သာလဝတီကို ပြည့်တန်ဆာအရာ ထားခြင်း ၁၂၅
- ၁၉- ပြည့်တန်ဆာသား ဇီဝကအကြောင်း ပြခြင်း ၁၂၇
- ၂၀- ဇီဝက၏ဆေးအတတ်များကို ပြခြင်း ၁၂၉
- ၂၁- ဘုရားရှင်သည် ဗိမ္ဗိသာရမင်းအား ဆွမ်းအနည်းငယ် ပေးခြင်း ၁၃၉
- ၂၂- သံဃာတော်တို့အား သင်္ကန်းအလှူခံခွင့် ပြုခြင်း ၁၄၀
- ၂၃- ရဟန်းတို့အား တန်ခိုးမပြုရန် ပညတ်ခြင်း ၁၄၁
- ၂၄- ယမိုက်ပြာဋိဟာကို ပြတော်မူခြင်း ၁၄၅
- ၂၅- တပည့်သာဝကတို့ တန်ခိုးအာနုဘော် ပြလိုကြခြင်း ၁၄၇
- ၂၆- မြတ်စွာဘုရား တန်ခိုးပြာဋိဟာကို ပြတော်မူခြင်း ၁၅၁
- ၂၇- အဘိဓမ္မာတရား ဟောကြားတော်မူသည်ကို ပြခြင်း ၁၅၃
- ၂၈- ဝါတွင်း ၃ လပတ်လုံး အဘိဓမ္မာတရား ဟောကြားခြင်း ၁၅၅

- ၂၉- မြတ်စွာဘုရားသည် သင်္ကဿနဂိုရ်ပြည်၌ ဆင်းသက်သည်ကို ပြခြင်း ၁၅၈
- ၃၀- တာဝတိံသာနတ်ပြည်မှ သင်္ကဿနဂိုရ်ပြည်သို့ ဆင်းသက်တော်မူခြင်း ၁၅၉
- ၃၁- သေက္ခ,အသေက္ခတရားကို ရှင်သာရိပုတ္တရာအား မေးတော်မူခြင်း ၁၆၁

စတုတ္ထပိုင်း

- ၁- မြတ်စွာဘုရား ဝါဆိုတော်မူအစဉ်ကို ပြခြင်း ၁၆၅
- ၂- အဇာတသတ်မင်းသည် ဝဇ္ဇိမင်းတို့အား စစ်ထိုးလိုခြင်း ၁၆၆
- ၃- ရဟန်းတို့ အပရိဟာနိယသုတ်ကို ဟောတော်မူခြင်း ၁၇၁
- ၄- အမွလဋ္ဌိကအရပ်, နာဠန္ဒအရပ်သို့ ကြွတော်မူခြင်း ၁၇၄
- ၅- သီလနှင့် မပြည့်စုံခြင်း၏အပြစ်, ပြည့်စုံခြင်း၏အကျိုးကို ဟောပြခြင်း ၁၇၆
- ၆- ပါဠိလိမြို့တည်သည်ကို ပြခြင်း ၁၇၉
- ၇- ကောဠိကရွာနှင့် နာတိကအရပ်သို့ ကြွတော်မူခြင်း ၁၈၂
- ၈- ဝေသာလီပြည်သို့ ကြွတော်မူ၍ သရက်ဥယျာဉ်၌ နေတော်မူခြင်း ၁၈၃
- ၉- အမွပါလိကာ၏ဥယျာဉ်၌ တရားဟောတော်မူခြင်း ၁၈၅
- ၁၀- မြတ်စွာဘုရားသည် ဝေဠုဝရွာသို့ ကြွသွားတော်မူခြင်း ၁၈၆
- ၁၁- အရှင်အာနန္ဒာအား များစွာသောဒေသနာတို့ကို ဟောကြားခြင်း ၁၈၇
- ၁၂- အရှင်သာရိပုတ္တရာ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုသည်ကို ပြခြင်း ၁၈၈
- ၁၃- ရေဝတီနတ်သမီးအကြောင်းကို ပြခြင်း ၁၉၄
- ၁၄- အရှင်စုန္ဒအကြောင်းကို ပြခြင်း ၁၉၅
- ၁၅- မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်ယူမည့်အကြောင်း အရိပ်အမြွက်ပြခြင်း ၁၉၇
- ၁၆- မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုရန် မာရ်နတ် ချဉ်းကပ်ခြင်း ၁၉၈
- ၁၇- မြေလှုပ်ခြင်း ၈ ပါးကို ဟောတော်မူခြင်း ၂၀၀
- ၁၈- ဝေသာလီပြည်ကို အဆုံးစွန်ကြည့်တော်မူခြင်း ၂၀၂
- ၁၉- စုန္ဒ၏သားပြမ်းဆွမ်းကို ခံတော်မူခြင်း ၂၀၃
- ၂၀- မလ္လာမင်းသား၏ပုဆိုးအစုံကို ခံတော်မူခြင်း ၂၀၆
- ၂၁- ပတ္တုသလ္လသောပုဆိုးအစုံကို ဝတ်ရုံတော်မူခြင်း ၂၀၉

ပဉ္စမပိုင်း

- ၁- စုန္ဒအား နှလုံးမသာခြင်း မဖြစ်ရန် ဟောတော်မူခြင်း ၂၁၃
- ၂- ဝလာနရနတ်တို့ အကြောင်း ၂၁၇
- ၃- ပူဇော်သက္ကာရပြုခြင်းကို ဟောတော်မူခြင်း ၂၁၈
- ၄- အရှင်ဥပဝါဏ၏အကြောင်းကို ပြခြင်း ၂၂၁

mgjoe.com

၅-	နတ်တို့ငိုကြွေးသည်ကို ပြခြင်း	၂၂၂
၆-	မာတုဂါမတို့ကျင့်ရာသည်ကို ဟောခြင်း	၂၂၂
၇-	အလောင်းတော်ကိုသင်္ဂြိုဟ်ရန် ဥပဒေသ ထားခြင်း	၂၂၃
၈-	အရှင်အာနန္ဒာ ငိုကြွေးပူဆွေးသည်ကို ပြခြင်း	၂၂၅
၉-	အရှင်အာနန္ဒာ၏ အံ့ဖွယ် ၄ ပါးကို ပြခြင်း	၂၂၈
၁၀-	မဟာသမယသုတ်ကို ဟောတော်မူခြင်း	၂၂၉
၁၁-	သုဘဒ်ပရိပိုဓ်အကြောင်းကို ပြခြင်း	၂၃၀
၁၂-	မြတ်စွာဘုရားသည် အဆုံးစွန်သောတရားကို ဟောတော်မူခြင်း	၂၃၅
၁၃-	မြတ်စွာဘုရားသည် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူခြင်း	၂၃၆
၁၄-	မြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်ကို မီးပူဇော်ရာသို့ ပင့်ဆောင်ခြင်း	၂၃၉
၁၅-	မြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော် မီးပူဇော်ရာသို့ အရှင်မဟာကဿပ ကြွလာတော်မူခြင်း	၂၄၂
၁၆-	ဓာတ်တော်များကို ၇ ပြည်ထောင်မင်းတို့အား ခွဲဝေခြင်း	၂၅၀
၁၇-	ဓာတ်တော်များကို အဇာတသတ်မင်း ၄၇ ဦးကို ခွဲဝေခြင်း	၂၅၅
၁၈-	ဓာတ်တော်များကို အသောကမင်းသည် ဇေယျဒိပ်ကျွန်းအနံ့ တည်ခြင်း	၂၅၈
* နိဂုံး		၂၆၁
* ခက်ဆစ်များ		၂၆၂

ဒုတိယမဲထီးဆရာတော်

* ညောင်ရမ်းမင်းဆက် နောက်ဆုံးမင်း မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိ လက်ထက်ဖြစ်သည်။

ဒုတိယမဲထီးဆရာတော်

သက္ကရာဇ် ၁၁၀၉ (ခရစ်နှစ် ၁၇၄၇)ခုနှစ် တပေါင်းလ ပြည့်ကျော် ၅ရက် တနင်္လာနေ့တွင် ပုဂံမြို့တော် ပုပ္ဖားမြို့တော် လယ်ဟားရွာတွင် ဖွားမြင်သည်။ ငယ်မည် မောင်အုတ်ခဲဖြစ် သည်။ အသက်စေ့၍ ရဟန်းပြုသည်။ ရဟန်းဘွဲ့ ရှင်ကဝိဖြစ် သည်။

သာသနာပိုင်ဆရာတော် ရှင်ဂုဏမဉ္ဇူသာ၏ တပည့်ရင်း ဖြစ်သည်။ ရဟန်းဒါယကာမှာ ရွှေပြည်ဝန်မောင်တောဖြစ် သည်။ အမရပူရရွှေမြို့တော် မဲထီးတိုက်တွင် သီတင်းသုံးတော် မူပြီးနောက်၊ ရတနာပူရ စတုတ္ထနန်းတည်မင်းတရားကြီး ဘိုးတော်ဘုရား(ဗဒုံမင်းသား)လက်ထက်တွင် မြဝတီမင်းကြီး ဦးစကိုးကွယ်၍၊ မြဝတီမင်းကြီးဆောက်လုပ်လှူဒါန်းသော အင်းဝရွှေမြို့တော် အရှေ့ဘက်အရပ်တော် ပလူကုန်း လေးထပ် ကျောင်းကြီး၌ သီတင်းသုံးတော်မူသည်။

ကဝိန္ဒာဘိသိရိသဒ္ဓမ္မဓဇ မဟာဓမ္မရာဇာဓိ ရာဇဂုရုဘွဲ့ တံဆိပ်တော်ရသည်။

သက်တော် ၈၇ ဝါတော် ၆၇ သက္ကရာဇ် ၁၁၉၆ (ခရစ် နှစ် ၁၈၃၆)၌ လေးထပ်ကျောင်း၌ပင် ပျံလွန်တော်မူသည်။

မာလာလင်္ကာရကျမ်းနိဂုံး၌ သာသနာသက္ကရာဇ် ၂၃၄၂ ခုနှစ်တွင် ပြီးဆုံးခြင်းသို့ရောက်သည်ဟု ဆိုထားသဖြင့် မာလာ လင်္ကာရကျမ်းသည် သက္ကရာဇ် ၁၁၆၀ (ခရစ်နှစ် ၁၈၀၀)ပြည့် နှစ် သက်တော် ၅၁ ဝါတော် ၃၁ ဝါ၌ ပြီးဆုံးခဲ့ပါသည်။

မြန်မာဗုဒ္ဓဝင်စာပေသမိုင်းဦးနှင့် မာလာလင်္ကာရ

ဦးအေးချို - မဟာဝိဇ္ဇာ

‘ဗုဒ္ဓဝင်’ ဟူသော စကားမှာ ‘ဗုဒ္ဓဝံသ’ ဟူသော ပါဠိတော်မှ ဆင်းသက်လာသော စကား ဖြစ်သည်။ ဗုဒ္ဓ+ဝံသကို ခွဲခြမ်း၍ အနက်ဖွင့်ကြသည်မှာ ‘ဗုဒ္ဓ’သည် ‘ဘုရား’ဖြစ်ပြီး၊ ‘ဝံသ’သည် ‘အနွယ်အဆက်တော်’ ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

သုဓမ္မဝတီဗုဒ္ဓဝင် အမှာစာတွင် ‘ဗုဒ္ဓဝံသ-ဘုရားရှင်တို့၏ အဆက်အနွယ်ကို မပျက်ပြယ်အောင် ဟောတော်မူအပ်သော ဘုရားနှုတ်ထွက် ဓမ္မစက်တော်ကြီး’ ဟု ဖွင့်ဆိုရေးသားသည်။

ဗုဒ္ဓဝင်ကို မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်တိုင် ဟောကြားခဲ့လေသည်။ ခုဒ္ဒကနိကာယ် သုတ္တန်ပိဋကတ်တွင် ‘ဗုဒ္ဓဝံသ’ ပါဠိတော်ကြီး၌ ဂါထာပေါင်း ၁၄၅၈ ဂါထာ ရှိလေသည်။ မဟာသက္ကရာဇ် ၁၀၄ ခုနှစ် ကဆုန်လပြည့်ကျော် ၁ ရက်နေ့က ကပိလဝတ်နေပြည်တော်၏ ကောင်းကင်ယံ ရတနာစင်္ကြံတော်၌ သီတင်းသုံးတော်မူပြီး ဟောကြားတော်မူလေသည်။ ဟောကြားရသည်မှာလည်း ဆွေတော်မျိုးတော်တို့၏ မာန်မာနကို ချေချွတ်တော်မူလို၍ ဟောကြားခြင်း ဖြစ်လေသည်။ အကျယ်ဖော်ပြရလေသော် ဤသို့ ဖြစ်ပါသည်။

ဗုဒ္ဓရှင်တော်ဘုရားသည် ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူပြီးနောက် ပထမဝါကို ဗာရာဏသီပြည် မိဂဒါဝုန်တော၌ လည်းကောင်း၊ ဒုတိယဝါကို ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌* လည်းကောင်း သီတင်းသုံးတော်မူပြီးလျှင် ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး၏ အကြိမ်ကြိမ် ပင့်လျှောက်ချက်အရ ဖွားမြင်တော်မူရာ ဇာတိမြေဖြစ်သော ကပိလဝတ်ပြည်သို့ ကြွတော်မူလေသည်။

ကပိလဝတ်ပြည်သို့ ဆိုက်ရောက်တော်မူပြီးနောက် နိဂြောဓာရုံဥယျာဉ်တော်၌ ရဟန္တာအရှင်မြတ်အပေါင်း ၂ သောင်းမျှခြံရံကာ သီတင်းသုံးတော်မူသည်။

ထိုအခါ သာကီဝင်မင်းတို့သည် ခက်ထန်သောမာန်မာန ရှိကြသူများဖြစ်ကြသည့်အတိုင်း “သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားသည် အသက်အရွယ်အားဖြင့် ငါတို့အောက်ငယ်လှပေ၏။ ငါတို့တူ မျှသာဖြစ်ပေ၏။ ငါတို့သား မျှသာဖြစ်ပေ၏။ ငါတို့ညီ မျှသာ ဖြစ်ပေ၏” ဟု သဘောထားကြကာ မင်းသားငယ်၊ မင်းသမီးငယ်များကိုသာ ရှိခိုးဦးခိုက်စေပြီးလျှင်၊ မိမိတို့မှာမူကား ပရိသတ်၏ အစွန့်အပျား နောက်ဘက်မှ ထိုင်ကြကာ ရှိခိုးဦးခိုက်မှုကို မပြုဘဲ နေကြလေသည်။

* ‘ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ဒုတိယဝါဆိုတော်မမူမီ ကပိလဝတ်ပြည်သို့ ကြွတော်မူသည်’ ဟုလည်း မူကွဲရှိသည်။

ဗုဒ္ဓရှင်တော်ဘုရားသည် ထိုသူတို့မာန်မာနကျိုး၍ ရှိခိုးကြစေရန် အဘိညာဉ်၏အခြေဖြစ်သော စတုတ္ထဈာန်ကို ဝင်စားတော်မူပြီးနောက် ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်တော်မူကာ သာကီဝင်တို့၏ဦးခေါင်း၌ ဖဝါးမြေမှုန့်ကို ကြသကဲ့သို့ပြု၍ ရေအစုံ မီးအစုံ စသော ယမိုက်ပြာဋိဟာကို ပြတော်မူလေသည်။ ထိုသို့သော အံ့ဖွယ်ကို မြင်ကြရသောအခါ ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးကိုယ်တိုင် သားတော်ကို (၃ ကြိမ်မြောက် ရှိခိုးသည့်အဖြစ်) ရှိခိုးတော်မူလေသော် သာကီဝင်အပေါင်းတို့သည် တစ်ဦးမကျန် ရှိခိုးကြလေသည်။ ထိုအခါ အရှေ့၊ အနောက် စကြဝဠာတိုက် ၁ သောင်းကို ကျော်လွန်သည့် ရတနာစကြံတော်ကြီးကို ဖန်ဆင်းတော်မူကာ လူးလာစုန်ဆန် အဖန်ဖန်ကြွတော်မူ၍ တရားတော်ကို ဟောကြားတော်မူလေသည်။

ဤသို့သော အခြင်းအရာအားလုံးကို ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးတော်မူနေသည့် လက်ယာတော်ရံ အရှင်သာရိပုတ္တရာကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက ဖူးမြင်တော်မူရလေရာ၊ ‘သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ အတုလထွတ်တင် ဘုရားရှင်၏ ဖြစ်စဉ်ကျင့်ထုံး အားလုံးမကျန်ဟောပါရန် တောင်းပန်လျှောက်ထားရပါမူ ကောင်းပေမည်တကား’ ဟု အကြံရတော်မူကာ၊ နောက်ပါရဟန်းတော် ၅၀၀ တို့နှင့်အတူ ဘုရားရှင်ရှိရာသို့ ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ကြွလာတော်မူပြီးလျှင်၊ တည်ခြင်း ၅ မျိုးဖြင့် ရှိခိုးတော်မူလျက် အောက်ပါဂါထာဖြင့် လျှောက်ထား မေးမြန်းတော်မူလေ၏။

‘ကိဒိ သော တေမဟာဝီရ၊ အဘိနိဟာရော နရုတ္တမ။
ကမိကာလေ တယာဓိရ၊ ပတ္တိတာ ဗောဓိမုတ္တမာ။ ။

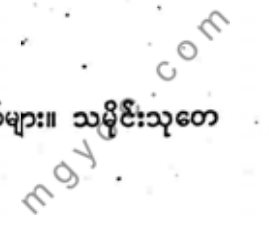
မဟာဝီရ၊ သမ္ဗုဒ္ဓဓာန် ကိစ္စဆင့်ပွား လေးထွေပြားသည့် ကြီးမားသော လုံ့လဝီရိယလည်း ရှိတော်မူပေထသော။ နရုတ္တမ၊ လူတို့ထက်မြတ် နတ်တို့ထက်သာ ဗြဟ္မာတို့ထက်ကဲလွန် အမွန်ခေါင်ဖူး သုံးလူမှူးဘုရား။ တေ၊ အရှင်ဘုရား၏၊ အဘိနိဟာရော၊ နရက်၊ဘဝဂ် သွက်သွက်လှိုက်ခွန် သောင်းတိုက်တုန်သား ဘုန်းဂုဏ်တော်အား လွန်ကြီးမားသည့် ဘုရားဖြစ်ရန် ဆုပန်တော်မူခဲ့ခြင်းကို။ ကိဒိသော၊ ဘယ်သို့ရှုအပ် မှတ်ရပါမည်နည်း ဘုရား။ ဓိရ၊ သဗ္ဗညုတဉာဏ်သခင် သုံးလူရှင်ဘုရား။ တယာ၊ အရှင်ဘုရားသည်၊ ကမိကာလေ၊ ဘယ်ကပ်ကမ္ဘာ ဘယ်အချိန်ခါ၌။ ဥတ္တမာဗောဓိ၊ ပစ္စေကဗောဓိ၊ သာဝကဗောဓိတို့ထက် အဓိပတိဥက္ကဋ္ဌ မြတ်ထွတ်လှစွာ သမ္မာသမ္ဗောဓိဆုကြီးကို။ ပတ္တိတာ၊ စိတ်တော်ညွတ်ကာ ရလိုပါဟု ပန်ထွာတောင့်တ အပ်ခဲ့ပါသနည်းဘုရား။’

ရှင်သာရိပုတ္တရာ လျှောက်ထားတော်မူသောအခါ မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရားထံတော်မှောက် ဝယ် သုမေဓာ ရှင်ရသေ့ဘဝနှင့် ဗျာဒိတ်တော် ခံယူတော်မူသည်မှ စ၍ ကဿပမြတ်စွာဘုရား ထံမှောက်တော်တွင် ဇောတိပါလ လုလင်ဘဝနှင့် ဗျာဒိတ်တော် ခံတော်မူရပုံထိ ၂ ကျိပ် ၄ ဆူကုန်သော မြတ်စွာဘုရားတို့၏ ထံမှောက်တော်တွင် ဗျာဒိတ်ခံရတော်မူပုံများ ပါဝင်သည့် ဗုဒ္ဓဝံသကို ဟောကြားတော်မူခဲ့လေသည်။ ဗုဒ္ဓဝံသပါဠိတော်တွင် ဂေါတမဗုဒ္ဓဝင် ပါရှိသော်လည်း အကျယ်အပြန့်မဟုတ်ချေ။

ဗိဿနိုးမြို့ဟောင်းတွင် ယခင်က ရှာဖွေတူးဖော်ခဲ့ရာ၊ ဗုဒ္ဓဆင်းတုတော်များ မတွေ့သေးသော်လည်း ၂၀၀၃ ခုနှစ် ဇွန်လ ၁၀ ရက်နေ့က တူးဖော်သည့်အခါ ကြေးဗုဒ္ဓဆင်းတုတော်တစ်ဆူ တူးဖော်ရရှိသည်။^၁ ထိုအထောက်အထားအရ ဗိဿနိုးမြို့ပြခေတ်တွင် ဗုဒ္ဓဘာသာကို သက်ဝင်ယုံကြည်နေကြကြောင်း ပြောနိုင်သည်။

သရေခေတ္တရာမြို့ဟောင်း တူးဖော်စဉ်က ဗုဒ္ဓဝင်ဆိုင်ရာ ကျောက်ပြား ၃ ချပ် တွေ့ရှိရသည်။ နာဠာဂီရိဆင် အောင်မြင်တော်မူခန်း ၁ ချပ်၊ မယ်တော်မာယာဒေဝီ ဖွားတော်မူခန်း ၁ ချပ်၊ မြတ်စွာဘုရား ပဉ္စဝဂ္ဂီ ၅ ပါးကို

၁- ‘ကျမ်းဦးမှတ်ဖွယ်’၊ ထေရာပဒါနိပါဠိတော် မြန်မာပြန်၊ ဒုတိယအုပ်။ စာ- ဂ၊ ဃ
၂- ဦးဝိစိတ္တသာရာဘိဝံသ။ ‘မဟာဗုဒ္ဓဝင်’ ပထမတွဲ- ပထမပိုင်း နိဒါန်း။ စာ- က
၃- ဦးညွန့်ဟန်။ ‘ရှေးဟောင်းမြို့တော်များမှ အသစ်တွေ့ အထောက်အထားများ’ မြန်မာ့ရှေးဟောင်းမြို့တော်များ။ သမိုင်းသုတေသနဦးစီးဌာန ၂၀၀၇။ စာ- ၉

တရားဦး ဓမ္မစကြာဟောခန်း ၁ ချပ် ဖြစ်သည်။^၄ ထိုကျောက်ပြားများကို ထောက်ထား၍ သရေခေတ္တရာမြို့ပြခေတ်တွင် ဗုဒ္ဓဝင်အကြောင်းအရာများကို နားလည်သိရှိနေကြပြီဟု ယုံကြည်ရသည်။

ပုဂံခေတ်တွင် ဗုဒ္ဓဘာသာ ထွန်းကားပြန့်ပွားလာခဲ့သည်ကို အထူးရေးရန် မလိုတော့ပြီ။ ပုဂံမြို့ဟောင်းမှ ဗုဒ္ဓဝင် ၈ ခန်း၊ ၉ ခန်း ပါသော အုတ်ခွက်ဆင်းတုတော်များ တွေ့ရ၏။

ဒါနပတိသီရိမဟာသာလိနီ သူကြွယ်မ လှူဒါန်းခဲ့သော '၈ ခန်း ဗုဒ္ဓဝင်' အုတ်ခွက်ဘုရားဝယ် မယ်တော်မာယာသား ဖွားခန်း၊ မြတ်စွာဘုရား တန်ခိုးပြာဋိဟာ ပြခန်း၊ တာဝတိံသာမှ ဆင်းခန်း၊ ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူခန်း၊ နာဠာဂီရိဆင် ချွတ်ခန်းတို့ကို ဝဲ၊ယာဝန်းရံပတ်လျက်၊ အလယ်၌ဗောဓိပင်နှင့် ရွှေပလ္လင် အောင်တော်မူခန်း ဖြစ်သည်။^၅

'၉ ခန်း ဗုဒ္ဓဝင်' မှာ သုဇာတာ ဃနာနိဆွမ်း ကပ်လှူခန်း ဖြစ်ဟန်ရှိသော ၁ ခန်း ပိုလာသည်။^၆ အချို့အုတ်ခွက်များမှာ '၁၆ ခန်း ဗုဒ္ဓဝင်' အထိ ပါဝင်သည်။^၇

ပန်းချီအနေနှင့်ပြောရသော် ၂ ကျိပ် ၈ ဆူဗုဒ္ဓဝင်နှင့် မယ်တော်မာယာ ဖွားတော်မူခန်းပန်းချီ ဖြစ်သည်။ လောကထိပ် ပန်ဘုရားအတွင်းနှင့် နန္ဒမညာဘုရားအတွင်း နံရံများတွင် ဖွားတော်မူခန်းပန်းချီများ တွေ့ရသည်။

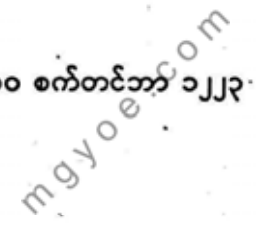
ကျောက်ဆစ်လက်ရာများ၊ အုတ်ခွက်ဗုဒ္ဓဝင်များနှင့် ပန်းချီများတွင် ဖော်ပြထားသော ဗုဒ္ဓဝင်အကြောင်းအရာများကို ထောက်ထား၍ ပုဂံခေတ်တွင် ဗုဒ္ဓဝင်ဆိုင်ရာစာပေများ ရောက်နေပြီဖြစ်ကြောင်း အခိုင်အမာပြောနိုင်သည်။ ပုဂံခေတ် ကျောက်စာများတွင် 'ပိဋကတ် ၃ ပုံ လှူဒါန်းကြကြောင်း' ကျောက်စာများ၌ ရေးထိုးထားသည်ကို တွေ့ရသဖြင့်၊ ဗုဒ္ဓ ဝံသပါဠိတော် ရောက်ရှိနေနိုင်သည်။ ပုဂံခေတ်ဦးပိုင်းတွင် အဋ္ဌကထာများ ရှိ၊ မရှိ မသိရနိုင်သေးပေ။

ပုဂံ 'ဇေယျသီခံ'ခေါ် နန်းတောင်းများမင်း လက်ထက်က သခင်သုဇေယျနှင့် သား သခင်သီဟီရိသုဇေယျတို့သည် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း ဆောက် လှူဒါန်းမှုအတွက် သက္ကရာဇ် ၅၈၅ ခု တော်သလင်းလပြည့် သောကြာ (၁၀-၉-၁၂၂၃)နေ့တွင် ကျောက်စာ ရေးထိုးခဲ့သည်။ ထိုကျောက်စာတွင် လှူဒါန်းသော ပိဋကတ်ကျမ်းစာစာရင်းပါ ဖော်ပြထားသည်။ ဖခင်လှူဒါန်းသော ပိဋကတ်ကျမ်းပေါင်းမှာ ၁၁၂ ကျမ်း ဖြစ်ပြီး၊ သား လှူဒါန်းသော ပိဋကတ်ကျမ်းများကို အမည်စာရင်း ဖော်ပြထားသော်လည်း အချို့စာကြောင်းများ ပျက်စီးနေခြင်း၊ စုစုပေါင်းအရေအတွက် စာကြောင်း ကျောက်စာ၌ပျက်စီး နေခြင်းကြောင့် ကျမ်းပေါင်းမည်မျှ ဟု မသိရချေ။

ဖခင် သခင်သုဇေယျ လှူဒါန်းသော ကျမ်းစာရင်းတွင် ဗုဒ္ဓဝင်ဆိုင်ရာအဖြစ် အနာဂတဝင်ကျမ်းနှင့် တထာဂတုပ္ပတ္တိကျမ်း ပါဝင်သည်ကို တွေ့ရသည်။ အနာဂတဝင်ကျမ်းမှာ အရိမေတ္တေယျဘုရားအလောင်းအကြောင်း ဗုဒ္ဓဝင်ဖြစ်ပြီး၊ တထာဂ တုပ္ပတ္တိကျမ်းမှာ ဗုဒ္ဓဝင်ကျမ်း ဖြစ်သည်။^၈

အလှည်းသင့်သဖြင့် တစ်ဆက်တည်း ဖော်ပြလိုသည်မှာ ပုဂံ တက်နွယ်ကျောင်းကျောက်စာ ဖြစ်ပါသည်။ လှူဒါန်းခဲ့သော ပိဋကတ်ကျမ်းစာများအမည် ဖော်ပြ၍ ကျောက်စာရေးထိုး မှတ်တမ်းတင်ခဲ့သောကြောင့် ထင်ရှားစေရသော ကျောက်စာ တစ်ချပ်လည်း ဖြစ်ပါသည်။

၄- ဦးစိန်မောင်ဦး။ 'သရေခေတ္တရာမြို့ဟောင်း' ရှေးဟောင်းမြန်မာ့ မြို့တော်များ၊ ၁၉၉၃။ စာ- ၁၄၂-၁၄၃
၅- ဦးမြ။ 'ရှေးဟောင်းအုတ်ခွက်ရုပ်ပွားဆင်းတုတော်များ' ပထမတွဲ၊ စာ- ၁၆-၁၇
၆- ဦးမြ။ 'ရှေးဟောင်းအုတ်ခွက်ရုပ်ပွားဆင်းတုတော်များ' ပထမတွဲ၊ စာ- ၃၈
၇- ဦးမြ။ 'ရှေးဟောင်းအုတ်ခွက်ရုပ်ပွားဆင်းတုတော်များ' ပထမတွဲ၊ စာ- ၄၀
၈- ဒေါက်တာသန်းထွန်း။ 'ဗဒုံမင်း ၂၇ အောက်တိုဘာ ၁၇၈၅ က ဆင့်ထိုးထားခဲ့ပြီးမှ ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ ၁၀ စက်တင်ဘာ ၁၂၂၃ ရက်ခွဲပါ ကျောက်စာမူရင်းကို ပြန်လည်တွေ့ရှိခြင်း'၊ မြန်မာသမိုင်းလစ်ကွက်များ၊ စာ- ၁၉-၂၂
'နှောင်းတွေ့ကျောက်စာများ' မြန်မာသမိုင်းအဖွဲ့၊ ၂၀၀၅၊ စာ- ၂၁-၂၄

တက်နွယ်ကျောင်းကို ကျောက်စာအရ

“အရိမတ္တနုပူရမေဉ်သော ပြည်နှိုက်တက်နွယ်ချောင်၏ အရှေ့ဖက်တွင် ကျောင်းကိုဝ်လှူတော်မူလျှင်၏။” ဟု တက်နွယ်ချောင်းအရှေ့ဖက်၌ ဆောက်လုပ်လှူကြောင်း သိရသည်။

တက်နွယ်ကျောင်းကျောက်စာသည် ပုဂံမြို့ ဝက်ကြီးအင်းကျောင်းတိုက်အတွင်း၌ ရှိသည်။ လှူဒါန်းသောဒါယကာမှာ တောင်တွင်းမင်း သီရိဇေယျသူရဇနီးမောင်နှံ ဖြစ်ပြီး၊ လှူဒါန်းသောကာလမှာ ပုဂံခေတ် မဟုတ်ဘဲ ပထမအင်းဝခေတ် ဖြစ်ပါသည်။ ကျောက်စာရေးထိုးသော သက္ကရာဇ်မှာ ၈၀၄ ခုနှစ် (ခရစ်နှစ် ၁၄၄၃) ဖြစ်သည်။ ထိုကျောက်စာတွင် ဗုဒ္ဓဝင်ဆိုင်ရာ ကျမ်းစာများဖြစ်သော အဋ္ဌကထာဗုဒ္ဓဝင်၊ တထာဂတုပ္ပတ္တိ၊ အဋ္ဌကထာဇာတတကီ၊ သောတတ္တကိနိဒါန်း၊ အနာဂတဝင်တို့ကို တွေ့ရသည်။^၉ အဋ္ဌကထာဗုဒ္ဓဝင်မှာ ဗုဒ္ဓဝံသပါဠိတော်ကို အဋ္ဌကထာဖွင့်ဆိုထားသော ကျမ်း ဖြစ်သည်။

ထိုတထာဂတုပ္ပတ္တိကျမ်းများကို မည်သည့်ပုဂ္ဂိုလ် ရေးသားပြုစုသည်ကို မသိရချေ။ သခင်သုဇဇိလ်လှူဒါန်းသော တထာဂတုပ္ပတ္တိကျမ်းနှင့် တူ၊မတူကိုလည်း မပြောနိုင်သေးချေ။ စွယ်စုံကျော်ထင်ကျမ်း ပုစ္ဆာ ၅၂၇ တွင် “တထာဂတုပ၊ ကျမ်းအချုပ်၊ စီလုပ် ဘယ်ကျွန်းဖြစ်ပေနည်း” ဟု ကြည့်ကန်ရှင်ကြီး မေးမြန်းထားရာ၊ ဖြေဆိုသူ ကျီးသဲလေးထပ်ဆရာတော် ဘုရားကြီးက ‘ငါတို့ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်း မြန်မာနိုင်ငံ ရတနာပူရမြို့နေ အရှင်သာရဒဿီထေရ်စီရင်သော ကျမ်းတည်း’^{၁၀} ဟု ဖြေဆိုထားရာ၊ ကျီးသဲလေးထပ်ဆရာတော် ရည်ညွှန်းသည့် ‘ရတနာပူရမြို့’ဆိုသည်မှာ ရတနာပုံမြို့ဖြစ်နိုင်ဖွယ်ရှိသည်။ ကုန်းဘောင်ခေတ်နှောင်းကျမ်းသာ ဖြစ်နိုင်သည်။ ပါဠိကာသာဖြင့် ပြုစုသောကျမ်းလား၊ မြန်မာဘာသာဖြင့် ပြုစုသော ကျမ်းလား ဆိုသည်ကိုလည်း မသိနိုင်သေးပေ။

ဦးယမ် ပြုစုသည့် ပိဋကတ်တော်သမိုင်းတွင်

‘၃၄၇။ ။ တထာဂတုပ္ပတ္တိမှာ ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်း တမ္ပဒိပတိုင်း ‘အရိမဒ္ဒနာ’မည်သော ပုဂံမြို့ ရှင်ဉာဏဂမ္ဘီ ပြုစု သည်။’ ဟု ဆိုထားသည်။

ဦးယမ်ကပင် ‘တထာဂတုပ္ပတ္တိမှာ နိဿမရိ’^{၁၁} ဟု ဆိုထားပြန်ရာ၊ ဦးယမ်မှတ်တမ်းတင်သည့် တထာဂ တုပ္ပတ္တိကျမ်းမှာ ပါဠိဘာသာဖြင့် ပြုစုထားသောကျမ်း ဖြစ်သည်။

သာသနာရေးဝန်ကြီးဌာနမှ ၁၉၉၇ ခုနှစ်တွင် ထုတ်ဝေသော ဇိနတ္ထပကာသနီကျမ်း၏နိဒါန်းတွင် နိဒါန်းရေးသူ ဦးထွန်းလှိုင်က တထာဂတုပ္ပတ္တိကျမ်းနှင့်ပတ်သက်၍ ဤသို့ မှတ်ချက်ပြုထားသည်။

‘တထာဂတုပ္ပတ္တိ ဟူသည်မှာ မြတ်စွာဘုရား ဖြစ်တော်မူပုံ’ဟု မြန်မာလို အဓိပ္ပာယ်ရသည်။’ ယင်းအဓိပ္ပာယ်အရ ဗုဒ္ဓဝင်ကျမ်းပင် ဖြစ်နိုင်စရာရှိသည်ဟု ခန့်မှန်းရသည်။

ပုဂံပြည် အရှင်ဉာဏဂမ္ဘီ ပြုစုစီရင်သည်ဟု ပိဋကတ်တော်သမိုင်း စာပိုဒ် နံပါတ် ၃၄၈ ပါဠိစာပေစုထဲ၌ ရေးသားထား သည်ကို တွေ့ရသည်။ ပေမူ၊စက္ကူမူအဖြစ် မတွေ့ရပေ။ ပျောက်ကွယ်သွားပြီဟု ယူဆရပေသည်။

ယင်း တထာဂတုပ္ပတ္တိပါဠိကျမ်းကို ညောင်ရမ်းခေတ် မင်းရဲကျော်ထင်လက်ထက် သက္ကရာဇ် ၁၀၄၆ ခု၌ အရှင်ဓမ္မနန္ဒ မြန်မာပြန်သည့် ပေမူရှိကြောင်း သိရသည်။ စက္ကူမူ မရှိသေးပေ။ သို့ရာတွင် တထာဂတုပ္ပတ္တိနိဒါန်း နိဂုံးတွင် တထာဂတုပ္ပတ္တိကျမ်းကို ရည်ညွှန်းထားသောကြောင့် ဘိုးတော်ဘုရား ခေတ်ထိ တထာဂတုပ္ပတ္တိကျမ်း ရှိနိုင်သေးကြောင်း ခန့်မှန်းသည်။^{၁၂}

၉- အုန်းကြည်။ ‘တက်နွယ်ကျောင်းကျောက်စာ လေ့လာချက်’၊ မြန်မာနိုင်ငံသုတေသနစာစောင်၊ အမှတ်-၁၃။ ဇွန်လ ၂၀၀၄။
စာ- ၁၁၉-၁၄၆ -
၁၀- ကျီးသဲလေးထပ်ဆရာတော်။ စွယ်စုံကျော်ထင်ကျမ်း၊ သာသနာရေးဦးစီးဌာန၊ ၁၉၈၃။ စာ- ၃၂၈
၁၁- ဦးယမ်။ ‘ပိဋကတ်တော်သမိုင်း’ ဟံသာဝတီ၊ ၁၉၅၉။ စာ- ၃၃၂။ ၁၉၄
၁၂- ဦးထွန်းလှိုင်။ ‘နိဒါန်း’၊ ဇိနတ္ထပကာသနီ၊ သာသနာရေးဦးစီးဌာန ၁၉၉၇၊ စာ - ၆

မောင်မောင်ညွန့်(မန်းတက္ကသိုလ်)က စာကြည့်တိုက်များရှိ ပေစာများကို လေ့လာသုတေသနပြုပြီး၊ 'မြန်မာနိုင်ငံ ပါဠိနှင့် ပိဋကတ်စာပေ သမိုင်းသစ်' စာအုပ် ရေးသားပြုစုခဲ့ရာ တထာဂတုပ္ပတ္တိကျမ်း ၂ စောင် တွေ့ရသည်။ တစ်ကျမ်းမှာ ပိဋကတ်တော်မှ ဓမ္မနန္ဒထေရ်စီရင်သည့် စကားပြေဗုဒ္ဓဝင် ဖြစ်သည်။ တက္ကသိုလ်များ ဗဟိုစာကြည့်တိုက်တွင် ပေစာ မှတ်ပုံတင်အမှတ် ၁၁၆၆၀ ဖြင့် မှတ်တမ်းတင်ထားသည်။

ကျန်တစ်ကျမ်းမှာ 'တထာဂတုပ္ပတ္တိနိဒါန ဝဏ္ဏနာပါဠိနိဿယ' ဖြစ်ပြီး၊ ပုဂံမြို့ ဉာဏဂမ္ဘီထေရ် စီရင်သည်။ တက္ကသိုလ်များ ဗဟိုစာကြည့်တိုက်တွင် တိုက်ပိုင်အမှတ် ၆၆၂၃ ဖြင့် မှတ်တမ်းတင် ထားသည်။^{၁၃}

'ဦးထွန်းလှိုင်က ပျောက်နေပြီ' ဟု ယူဆရသည့် တထာဂတုပ္ပတ္တိကျမ်းကို ပြန်လည်တွေ့ရှိရသည်။ သက္ကရာဇ် ၁၀၄၆ ခုနှစ်၌ အရှင်ဓမ္မနန္ဒ ရေးသားပြုစုခဲ့သည့် တထာဂတုပ္ပတ္တိကျမ်းကို ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်မှ ပေမူမှ ပုံနှိပ် စာအုပ်မူအဖြစ် ပထမဆုံးအကြိမ် ပြန်လည်ပုံနှိပ်ရန် စီစဉ်နေကြောင်းလည်း ဝမ်းမြောက်ဖွယ် ကြားသိရသည်။

ပုဂံခေတ်က သခင်သုဇေယျဝါဒါန်းသော တထာဂတုပ္ပတ္တိကျမ်းနှင့် တက်နွယ်ကျောင်းကျောက်စာလာ တထာဂတုပ္ပတ္တိ ကျမ်းတို့မှာ ယနေ့တွေ့နေရသော ပုဂံမြို့ ရှင်ဉာဏဂမ္ဘီပြုစုသော တထာဂတုပ္ပတ္တိကျမ်း ဟုတ်၊ မဟုတ် မပြောနိုင်သေးချေ။ ကျီးသဲလေးထပ်ဆရာတော်တွေ့ရသည့် ရတနာပူရမြို့နေ အရှင်သာရဒဿီ စီရင်သည့် တထာဂတုပ္ပတ္တိကျမ်းမှာမူ ပျောက် ကွယ်နေသေးသည်။

တက်နွယ်ကျောင်းကျောက်စာတွင် 'အဋ္ဌကထာ ဇာတတကိကျမ်း' ပါဝင်ရာ ယင်းကျမ်းကို အဋ္ဌကထာဆရာကြီး အရှင်မဟာဗုဒ္ဓဃောသ ပြုစုသည်။ ဇကနိပါတ် ဇာတ်နိဒါန်းအဖွင့် အဋ္ဌကထာ ဖြစ်သည်။

သောတတ္တကိကျမ်းမှာ သီဟိုဠ်ကျွန်း အနုရာဓမြို့ မဟာဝိဟာရကျောင်းတိုက်နေ စူဠဗုဒ္ဓဃောသ ပြုစုသည်။^{၁၄} စူဠဗုဒ္ဓဃောသအကြောင်းကို ဦးထွန်းလှိုင် မှတ်ချက်ပြုထားသည်မှာ ဤသို့ဖြစ်သည်။

'ယင်းသောတတ္တကိ ဗုဒ္ဓဝင်ကျမ်းကို အရှင်ဗုဒ္ဓဃောသပြုစုသည်ဟု ကျမ်းနိဂုံး၌ မှာထားသည်။ အဋ္ဌကထာဆရာကြီး အရှင်မဟာဗုဒ္ဓဃောသအား အဋ္ဌသာလိနိကျမ်း ရေးရန် တိုက်တွန်းတောင်းပန်သူမှာ ဗုဒ္ဓဃောသထေရ်ဖြစ်ကြောင်း အဋ္ဌသာလိနိကျမ်း ပဏာမ၌ ပြဆိုထားသည်။ အဋ္ဌသာလိနိကျမ်းပြုသူမှာ 'မဟာဗုဒ္ဓဃောသ' အမည်ခံယူထားသော ကြောင့် ကျမ်းပြုရန် တိုက်တွန်းသူကို 'စူဠဗုဒ္ဓဃောသ' ဟု အမည်ပေးကြဟန် တူသည်။'^{၁၅}

သောတတ္တကိကျမ်းသည် တက်နွယ်ကျောင်းကျောက်စာအရ ပထမအင်းဝခေတ်တွင်မှ လှူဒါန်းသောကျမ်းအဖြစ် တွေ့ရသော်လည်း၊ ပုဂံခေတ်ဦးပိုင်းကပင် ထိုကျမ်း၌ပါရှိသော ဗုဒ္ဓဝင်များ တွေ့နေရလေသည်။ အထူးသဖြင့် ၂ ကျိပ် ၈ ဆူ ဗုဒ္ဓဝင် ဖြစ်သည်။

ဗုဒ္ဓဝံသပါဠိတော်တွင် ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရားမှ ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားထံ ၂ ကျိပ် ၅ ဆူ ဗုဒ္ဓဝင်သာပါပြီး၊ တဏှကံရာမြတ်စွာဘုရား၊ မေဓကံရာမြတ်စွာဘုရား၊ သရဏကံရာမြတ်စွာဘုရား တို့အကြောင်း အကျယ်မပါရှိပေ။ ဗုဒ္ဓဝံသပါဠိတော် ဗုဒ္ဓပကိဏ္ဍကကဏ္ဍတွင်

'ဤကမ္ဘာမှ မရေမတွက်နိုင်သော ကမ္ဘာ၌ တဏှကံရာမြတ်စွာဘုရားသည် လည်းကောင်း၊ မေဓကံရာမြတ်စွာဘုရား သည် လည်းကောင်း ထိုမှတစ်ပါး သရဏကံရာမြတ်စွာဘုရားသည် လည်းကောင်း၊ ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရားသည်လည်း ကောင်း ထို ၄ ဆူသောမြတ်စွာဘုရားတို့သည် သာရမဏ္ဍကမ္ဘာ၌ ပွင့်တော်မူကုန်၏'^{၁၅} ဟု အမည်မျှသာ ပါဝင်သည်။

ဗုဒ္ဓဝံသပါဠိတော်၌ မြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်သည် ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရားထံမှောက်တွင် သုမေဓာရှင်ရသေ့ဘဝဖြင့် စတင် ဗျာဒိတ်ခံယူတော်မူရပြီး၊ ကဿပမြတ်စွာဘုရားထံမှောက်တွင် ဇောတိပါလ လုလင်ဘဝဖြင့် နောက်ဆုံးဗျာဒိတ် ခံယူတော်မူရပုံ ပါဝင်သည်။ ၂ ကျိပ် ၄ ဆူကုန်သော ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်တော်များထံတော်မှောက်တွင် ဗျာဒိတ်ခံခြင်းဖြစ်သည်။

ဗုဒ္ဓဝံသအဋ္ဌကထာနှင့် ဇာတကအဋ္ဌကထာတို့တွင် တဏှကံရာ၊ မေဓကံရာ၊ သရဏကံရာ မြတ်စွာဘုရားတို့ထံတော် မှောက်တွင် ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော် ဗျာဒိတ်တော် မခံရသည့်အတွက် ထိုဘုရားများကို အကျယ်ဟောကြား တော် မမူခြင်းဖြစ်ကြောင်း ရေးသားထားလေသည်။

၁၃- မောင်မောင်ညွန့်။ (မန်းတက္ကသိုလ်)။ 'မြန်မာနိုင်ငံပါဠိနှင့် ပိဋကတ်စာပေသမိုင်းသစ်'၊ စာပေဗိမာန်၊ ၂၀၀၃ ခုနှစ်၊ စာ- ၂၀၂
၁၄- ဦးထွန်းလှိုင်။ 'နိဒါန်း'၊ ဇိနတ္ထပကာသနီ၊ စာ - ၀၁
၁၅- ထေရာပဒါန်၊ ပါဠိတော်မြန်မာပြန်၊ ဒုတိယအုပ်၊ ၁၉၆၃၊ စာ- ၃၈၁

သောတတ္တကိကျမ်းမှာ-

‘စိန္တိတံ သတ္တသင်္ချေယျံ၊ နဝသင်္ချေယျ ဝါစကံ။’

ကာယဝါစံ စတုချာထံ၊ ဗုဒ္ဓတ္ထသမုပါမုမိ’။ ။ ဟူသော ဂါထာကို မူထား၍

က- ဘုရားဖြစ်ရန် စိတ်ဖြင့်ကြံစည်သည်မှာ ကမ္ဘာပေါင်း ၇ အသင်္ချေ ကြာသည်။ ဘုရား ၁ သိန်း ၂ သောင်း ၅ ထောင်ဆူ ပွင့်သည်။

ခ- ဘုရားဖြစ်ရန် နှုတ်ဖြင့်ဆုတောင်းသည်မှာ ကမ္ဘာပေါင်း ၉ အသင်္ချေ ကြာသည်။ ဘုရား ၃ သိန်း ၈ သောင်း ၇ ထောင်ဆူ ပွင့်သည်။

ဂ- စိတ်ရောကိုယ်ပါ ဆုတောင်း၍ ပါရမီဖြည့်သည်မှာ ၄ အသင်္ချေ ကြာသည်။ ဘုရားပေါင်း ၂၈ ဆူ ပွင့်သည်။ သို့ကြာမှ ဂေါတမဘုရားဖြစ်သည်။ ဟူသော အဆိုကိုမူထား၍ အကျယ်ဖွင့်ဆိုသောကျမ်း ဖြစ်သည်။

မြန်မာပြည်၌ အသုံးအစွဲများသော ‘သမ္ဗုဒ္ဓေ’ ဘုရားရှိခိုးမှာ ဤသောတတ္တကိကျမ်းလာအတိုင်း ရေးသားထားသော ဘုရားရှိခိုးဂါထာ ဖြစ်သည်။ သမ္ဗုဒ္ဓဘုရားရှိခိုးတွင် ပါဝင်သော ‘အဋ္ဌဝိသဉ္ဇ’ ဘုရား ၂၈ ဆူ ဟူသည်မှာ ယနေ့ ကိုးကွယ်နေကြသော ၂ ကျိပ် ၈ ဆူ ဗုဒ္ဓဝင်ပင် ဖြစ်သည်။^{၁၆}

သောတတ္တကိကျမ်းတွင် တဏှာကံရာ၊ မေဓကံရာ၊ သရဏကံရာ ဘုရားများ၏ ခမည်းတော်အမည်၊ မယ်တော်အမည်၊ ပွင့်ရာဗောဓိအမည်များ ပါသည်။ ဇိနကာလမာလိကျမ်းတွင် ထိုဘုရား ၃ ဆူ၏ ခမည်းတော်၊ မယ်တော် အမည်ကွဲများဖြင့် ပါရှိသည်။^{၁၇}

ဗုဒ္ဓဝံသပါဠိတော်အရ ၂ ကျိပ် ၅ ဆူ ဗုဒ္ဓဝင်တွင် သောတတ္တကိကျမ်းလာ ဘုရား ၃ ဆူနှင့် ပေါင်းစပ်ပြီး ၂ ကျိပ် ၈ ဆူဗုဒ္ဓဝင် ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ရာ၊ ပုဂံခေတ်တွင် ၂ ကျိပ် ၈ ဆူဗုဒ္ဓဝင်ကို အကြည်ညိုများခဲ့ကြသည်။

ပုဂံတွင် နှစ်ပေါင်းများစွာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ပြီး သုတေသနလုပ်ခဲ့သူ မင်းဘူးအောင်ကြိုင်က

‘ပုဂံခေတ်က ၂ ကျိပ် ၈ ဆူကို အလွန်ကိုးကွယ်ကြဟန် တူပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဂူဘုရားတိုင်းလိုလို ပင် နံရံအထက်ပိုင်းတွင် ပွင့်တော်မူရာ ဗောဓိပင်များနှင့်တကွ မင်စာများဖြင့်ဖော်ပြလျက် ရေးဆွဲလေ့ရှိပါသည်။

ပုဂံခေတ်တွင် ရေးနေကျ မပါမဖြစ်ပုံတော်များ ဖြစ်ပါသည်။’^{၁၈} ဟုသုံးသပ်ထားသည်။

၂ ကျိပ် ၈ ဆူဟုဆိုသော်လည်း သမ္ဗုဒ္ဓဘုရားတွင် ဗုဒ္ဓဝံသပါဠိတော်အတိုင်း ၂ ကျိပ် ၅ ဆူသာ ရေးသားထားသည်လည်း ရှိသည်။^{၁၉} သမ္ဗုဒ္ဓဘုရားမှာ သက္ကရာဇ် ၆၁၈ ခုနှစ် (ခရစ်နှစ်-၁၂၅၆)က တည်ခဲ့သော ဘုရားဖြစ်သည်။

ပုဂံခေတ် ဥဇနာမင်းကြီး၏ မိဖုရား သုံးလူလ တည်ခဲ့သောဘုရား ဖြစ်သည်။ ‘သုံးလူလ’အမည်ကို ‘သမ္ဗုဒ္ဓ’ ဟု အဖတ်မှားရာမှ ‘သမ္ဗုဒ္ဓ’ ဟု တွင်နေကြောင်းလည်း မှတ်သားရသည်။

ပုဂံခေတ်ဦးပိုင်းက တည်ခဲ့သော လောကထိပ်ပန်ဂူနှင့် အလိုပြည့်ဂူ တို့တွင် ၂ ကျိပ် ၈ ဆူ ဗုဒ္ဓဝင်ကို မွန်ဘာသာဖြင့် မင်စာ ရေးထားသည်။ ထိုဗုဒ္ဓဝင်တွင် တဏှာကံရာ၊ မေဓကံရာ၊ သရဏကံရာ ဘုရား ၃ ဆူ ဗုဒ္ဓဝင်ပါ ထည့်သွင်းထားသည်။^{၂၀}

၁၆- ဦးထွန်းလှိုင်။ ‘နိဒါန်း’ ဇိနတ္ထပကာသနီ၊ စာ - ၅

၁၇- မင်းဘူးအောင်ကြိုင်။ ‘လက်ရာအစုံ နဂါးရုံ’ ထွန်းဖောင်ဒေးရှင်း စာပေဘဏ်ကော်မတီ၊ ၂၀၀၉၊ စာ- ၈၁-၈၅

၁၈- မင်းဘူးအောင်ကြိုင်။ ‘လက်ရာအစုံ နဂါးရုံ’ ထွန်းဖောင်ဒေးရှင်း စာပေဘဏ်ကော်မတီ၊ ၂၀၀၉၊ စာ- ၂၂

၁၉- ဗုဒ္ဓဝင်ပါဠိမင်စာများ၊ အရှေ့တိုင်းပညာဌာန၊ ဝိဇ္ဇာနှင့် သိပ္ပံတက္ကသိုလ်၊ ရန်ကုန်- ၁၉၈၁ ခုနှစ်

၂၀- မင်းဘူးအောင်ကြိုင်။ ‘လက်ရာအစုံ နဂါးရုံ’ စာ- ၈၈

ဗိုလ်မှူးဘရှင်။ ‘လောကထိပ်ပန်’ မြန်မာနိုင်ငံသမိုင်းတော်အရှင်။ ၁၉၆၂ ခုနှစ်။ စာ- ၄၇

၂၁- ဦးစိုကေ။ ‘ပုဂံသုတေသနလမ်းညွှန်’ စာပေဗိမာန် ၁၉၈၁-စာ-၃၆၈

သက္ကရာဇ် ၅၈၅ ခုနှစ်တွင် နားတောင်းများမင်း၏ အမတ်သေနာပတိဖြစ်သော အနန္တသူဇနီးမောင်နှံသည် လေးမျက်နှာဂူ ဘုရား တည်ခဲ့သည်။^{၂၁}

လေးမျက်နှာဂူဘုရားတွင် ၂ ကျိပ် ၈ ဆူ ဗုဒ္ဓဝင်ကို မြန်မာဘာသာဖြင့် မင်စာများ ရေးသားခဲ့သည်။ ထိုဗုဒ္ဓဝင်တွင် ၂ ကျိပ် ၈ ဆူအပြည့် ပါဝင်သည်။^{၂၂}

ပုဂံတွင် 'ဝိနည်းခိုရ်ဘုရားများ' ဟူ၍ ရှိသည်။ ဤဘုရားများအစုကို 'ဝိနည်းခိုရ်အစု' ဟု ခေါ်ဝေါ်ခြင်းမှာ ဤ တစ်ဝိုက်တွင် တွေ့သောကျောက်စာများတွင် 'ဖုန်းမြတ်သောဝိနည်းခိုရ်ကျောင်း' ဟုလည်းကောင်း၊ 'သခင်ဝိနယထေရ် ကျောင်း' ဟုလည်းကောင်း ပါရှိသောကြောင့် သက္ကရာဇ် ၅၈၃ ခု၊ ၅၈၆ ခု၊ ၅၈၉ ခု၊ ၆၀၅ ခု၊ ၆၁၅ ခု၊ ၆၁၈ ခု ကာလများဖြစ်သော နားတောင်းများမင်း၊ နရသီခီဥဇနာမင်း၊ ကျစွာမင်း၊ ဥဇနာမင်း၊ နရသီဟပတေ့မင်း လက်ထက်တို့တွင် ဤတစ်ဝိုက် 'သခင်ဝိနည်းခိုရ်' ဟု အရေးပါသောအမည် တွင်နေသည့် မထေရ် သီတင်းသုံးရာဒေသဌာနဖြစ်သောကြောင့် ခေါ်ဝေါ်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။^{၂၃}

ထိုဝိနည်းခိုရ်ဘုရား မင်စာများတွင်လည်း ၂ ကျိပ် ၈ ဆူဗုဒ္ဓဝင်ကို အပြည့်အစုံ ရေးဆွဲ မှတ်တမ်းတင်ထားသည်။

'တဏှင်္ဂရောပုရာ စည်ရာည်ပင် ပွင့်ဇအံ။

မေထင်္ဂရောပုရာ ပေါက်ပင် ပွင့်ဇအံ။

သရဏင်္ဂရောပုရာ ညောင်ချန် ပွင့်ဇအံ။^{၂၄} ။ စသည်ဖြင့် ပါသည်။

ဝိနည်းခိုရ်ဂူဘုရားများတွင် ပွင့်ရာဇောဓိ အမည်သာ ပါသော်လည်း၊ လေးမျက်နှာဘုရား မင်စာတွင်မူ သက်တော်၊ ခမည်းတော်၊ မယ်တော်၊ ပွင့်ရာဇောဓိ အပြည့်အစုံပါဝင်သည်။

၂ ကျိပ် ၈ ဆူ ဗုဒ္ဓဝင်တွင် ရှေးဘုရား ၃ ဆူသည် ပုဂံခေတ်ဦးက တည်ထားခဲ့သော ဂူဘုရားပန်းချီများတွင် ပါဝင် နေသည်ကို ထောက်ထား၍ သောတတ္တကိကျမ်းသည် ထိုစဉ်ကပင် ရောက်နေသည်ဟု မှန်းဆရသည်။ တက်နွယ်ကျောင်း ကျောက်စာ မှတ်တမ်းတစ်ခုတည်းကြည့်၍ ထိုကာလမှသာ ထိုကျမ်း ရောက်ရှိနေပြီဟု သုံးသပ်ရန် မဟုတ်ပေ။

ဗုဒ္ဓဝင်ကျမ်းများ ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်သောကြောင့် ဗုဒ္ဓဝင်ပန်းချီများ၊ ထိုပန်းချီများကို ဖော်ညွှန်းရေးသားပေးသော မင်စာများလည်း ရှိနေပြီဖြစ်၏။ သိသာရန်အလို့ငှာ မြင်းကပါဂူပြောက်ကြီးဘုရား မင်စာများမှ မွန်ဘာသာရေး ဗုဒ္ဓဝင် မင်စာအနည်းငယ်ကို ထုတ်နုတ်ပြပါမည်။ သို့ရာတွင် မွန်ဘာသာဖြင့် မဖော်ပြဘဲ ဦးကျော်ငြိမ်း၏ မြန်မာပြန်ကို ဖော်ပြပါ မည်။

'...မနောသိလာကျောက်(ဖျာ)ပေါ်၌

'လောကပါလ (နတ်မင်းကြီး)၏ ကတော်တို့သည် မိဖုရားကို ရေချိုးပေးရန် အနဝတတ္တရေကန်သို့ သယ်ဆောင် သွားကြသည်။'

'လောကပါလ နတ်မင်းလေးပါးတို့သည် သန်လျက်ကိုင်၍ မိဖုရားအား စောင့်ရှောက်၏။'

'မိဖုရားသည် အိပ်မက်ကို လျှောက်ကြား၏။'

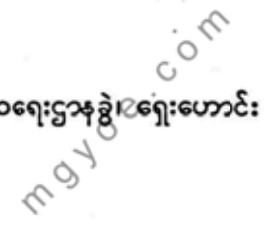
'မိဖုရားကြီးသည် (သူ့ခမည်းတော် အုပ်စိုးလျက်ရှိသော ဒေဝဒဟပြည်သို့) သွား၏။'

'မိဖုရားသည် [လုမွန်အင်ကြင်းတော်၌] (ဘုရားလောင်းအား) ဖွားမြင်တော်မူသည်။'

'ဘုရားလောင်းသည် မြောက်အရပ်သို့ မျက်နှာမူလျက် ခြေလှမ်းခုနစ်လှမ်း လှမ်း၏'

'မိဖုရားကြီး၏ ခမည်းတော် (အဉ္စနမင်း)သည် မိဖုရားကြီးအား စောင့်ရှောက်၍ သီရိသုဒ္ဓေါဒနမင်း၏ တိုင်းပြည် (ကပိလဝတ္ထု)သို့ ပြန်ပို့သည်'^{၂၅}

၂၂- ဗုဒ္ဓဝင်ပါဠိမင်စာများ။ စာ- ၃၅၉-၃၈၀
၂၃- ဦးစိုကေ။ 'ပုဂံသုတေသနလမ်းညွှန်'၊ စာ- ၃၉၅
၂၄- ဘေမောင်တင်နှင့် ဂျီအိပ်-လုစ်။ 'ပုဂံကျောက်စာညွှန်းပေါင်း' ၁၉၂၈၊ စာ- ၁၆၂
၂၅- ဦးကျော်ငြိမ်း။ 'ပုဂံမြို့ဟောင်း မြင်းကပါဂူပြောက်ကြီးဘုရား' ။ ကမ္ဘာ့ကျောက်စာနှင့် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေရေးဌာန၊ ရှေးဟောင်း သုတေသနဦးစီးဌာန၊ ၁၉၉၂ ခုနှစ်။ စာ- ၄၄

မြင်းကပါဂူပြောက်ကြီးမှ ဗုဒ္ဓဝင်မင်စာများသည် ရေးဆွဲထားသောပန်းချီကားအတွက် ရေးထားသောမင်စာများသာ ဖြစ်သည်။

အာနန္ဒာဘုရားအတွင်းတွင်မူ ဗုဒ္ဓဝင်ကျောက်ဆစ်ရုပ်တုများ ရှိသည်။ ထိုကျောက်ဆစ်ရုပ်တုများကို လေ့လာ၍ မင်းဘူးအောင်ကြိုင်က ပုံများကို ရှင်းပြထားသည်။ ရှင်းလင်းချက်များကို ချန်လှပ်၍ ကျောက်ဆစ်ရုပ်တုများအတွက် အစီအစဉ်တကျ တပ်ထားသောခေါင်းစဉ်များကို ကြည့်ပါ။

- ၁- သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး နန်းစံတော်မူခန်း
- ၂- မာယာမိဖုရား စက်ပျော်သောအခန်း
- ၃- မာယာမိဖုရား အိပ်မက်မြင်တော်မူခန်း
- ၄- မာယာမိဖုရား အိပ်မက်မြင်ခန်း
- ၅- မာယာမိဖုရား အိပ်မက်မြင်ခန်း
- ၆- မာယာမိဖုရား အိပ်မက်မြင်ခန်း
- ၇- မာယာမိဖုရား အိပ်မက်မြင်ခန်း
- ၈- သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးကို မာယာမိဖုရား လျှောက်တင်ခန်း
- ၁၁- မာယာမိဖုရား ဒေဝဒဟပြည်သို့ သွားသောအခန်း
- ၁၂- ဘုရားအလောင်းကို ဖွားတော်မူခန်း
- ၁၇- ဘုရားအလောင်း ဖွားမြင်စ ခုနစ်လှမ်း သွားသောအခန်း^{၂၆}

အမှတ်အစဉ် ၈ မှ စ၍ ကျော်လွှားဖော်ပြခြင်းမှာ ဗုဒ္ဓဝင်ကျောက်ဆစ်ရုပ်တုများမှာ အသေးစိတ်လွန်းသဖြင့် ဗုဒ္ဓဝင်ပေါ်လွင်စေရန် မယ်တော်မာယာ အိပ်မက်မြင်မက်ခန်းကို ၄ ကွက် ထုဆစ်ထားသည်ကိုကြည့်၍ သိနိုင်ပါသည်။ ဗုဒ္ဓဝင်အခန်းပေါင်းများစွာ၊ ကျောက်ဆစ်ရုပ်တုပေါင်းများစွာ ရှိပါသည်။

မင်းဘူးအောင်ကြိုင်၏စာရင်းအရ ကျောက်ဆစ်ရုပ်ပေါင်း ၁၄၂ ရုပ် ရှိပါသည်။^{၂၇}

အာနန္ဒာဘုရားနှင့် ဂူပြောက်ကြီးဘုရားတို့မှာ ပုဂံခေတ်ဦးပိုင်းစေတီများ ဖြစ်ပါသည်။ သက္ကရာဇ် ၅၈၅ ခုထိုး သီဟိုဠ်သုဇ္ဈိလ ကျောက်စာအရ ယင်းသက္ကရာဇ်တွင်မှ 'တထာဂတုပ္ပတ္တိကျမ်း' အမည် တွေ့ရသော်လည်း၊ ထိုသက္ကရာဇ် မတိုင်မီကပင် ဗုဒ္ဓဝင်ကျမ်းစာများ ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားစေလို၍ သာဓကဆောင်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သက္ကရာဇ် ၅၈၅ ခုနှစ်ထိုး ကျောက်စာနှင့် ခေတ်ပြိုင်တည်ခဲ့သော ဝိနည်းမိုရ်ဘုရား မင်စာတွင် ပန်းချီပုံများအောက်မှ မြန်မာဘာသာဖြင့် ရေးထိုးထားသော ဗုဒ္ဓဝင်ကို သိသာရန် အနည်းငယ်ဖော်ပြလိုပါသည်။

ဆရာကြီးဦးဘောမောင်တင်တို့က ယခုဖော်ပြမည့် မင်စာများသည် ဘုရားအမှတ် ၃၃၆နှင့် ၃၄၀အတွင်းရှိ မင်စာများ ဖြစ်သည်။ အကြောင်းအရာမှာ ဘုရား ၂ ဆူလုံး၌ အတူတူပင်ဖြစ်သည်။ သို့သော် စကားအနည်းငယ် ခြားနားချက် ရှိသည်ဟု မှတ်ချက်ရေးပြီး၊ ခြားနားချက်များကို မူကွဲအဖြစ် ပြထားပါသည်။ သို့ရာတွင် ဤ၌ မလိုအပ်သဖြင့် ကွဲလွဲချက်များ ကို မဖော်ပြတော့ပါ။

- *ပုဂ္ဂာမိဖွာနံတောင်ဆင်ဖျူဟုယံမက်၏
- *ပုဂ္ဂာမိဖွာအနဝတတ်အိုင်နှိုက်ရိယံခွိုင်မက်၏
- *ပုဂ္ဂာအမိအဖပြည်နှိုက်နိယံအေ။
- *ပုရားသွိုင် မိဖွာကိုဝ်နတ်တိုင်ထံသောမြင်မက်၏။^{၂၈}

၂၆ မင်းဘူးအောင်ကြိုင်။ 'လက်ရာစုံစွာ အာနန္ဒာ'၊ စာပေဗိမာန်၊ ၁၉၈၇၊ စာ- ၁၂၈-၁၃၁
 ၂၇ မင်းဘူးအောင်ကြိုင်။ 'လက်ရာစုံစွာ အာနန္ဒာ'၊ စာပေဗိမာန်၊ ၁၉၈၇၊ စာ- ၁၆၄
 ၂၈ ဘောမောင်တင်။ 'ပုဂံကျောက်စာညွှန်ပေါင်း' စာ- ၁၅၈

ဖော်ပြပြီးသမျှတို့သည် ပုဂံခေတ် ဗုဒ္ဓဝင်မှတ်တမ်း ပန်းချီ၊ အုတ်ခွက်၊ ကျောက်ဆစ်ရုပ်တုမှတ်တမ်းများ ဖြစ်သည်။ ပုဂံခေတ်တွင် ဗုဒ္ဓအကြောင်းအရာများကို ဗုဒ္ဓဝံသပါဠိတော်တွင် ပါဝင်သမျှထက် ပိုမိုကျယ်ပြန့်စွာ သိနေကြပြီဖြစ်ကြောင်း သေချာစွာပြောနိုင်သည်။

ပုဂံခေတ်က ဗုဒ္ဓဝင်အနုပညာများအနက် 'မယ်တော်မာယာ ဖွားတော်မူခန်း ကျောက်ဆစ်လက်ရာ၊ အုတ်ခွက်ဘုရားလက်ရာ၊ စဉ့်ကင်းလက်ရာ၊ ပန်းချီလက်ရာ၊ ကြေးရုပ်လုံး ပန်းပုလက်ရာများကို လေ့လာပြီး၊ မြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်သည် မယ်တော်မာယာ၏ လက်ယာနံတောင်းမှ ဖွားတော်မူပုံ ရေးဆွဲ ထုလုပ်ထားကြသဖြင့် မဟာယာနုဗုဒ္ဓဝင် မဟာဝတ္ထု အလိုအတိုင်းပင်ဖြစ်ကြောင်း' ဦးမြင့်အောင်၏မှတ်ချက်^{၂၉}ကိုလည်း 'သတိချပ်စရာ အချက်တစ်ရပ်အဖြစ် သိထားသင့်ပေသည်။

ဗုဒ္ဓဝံသပါဠိတော်တွင် မြတ်စွာဘုရား ဗုဒ္ဓဝင်မှာ အကျယ်အပြန့် မပါဝင်ပေ။ 'ဓာတုဘာဇနိယကထာ' မှာ မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်စံလွန်တော်မူပြီးနောက် ဓာတ်တော်ခွဲဝေခန်း ဖြစ်သည်။ ဤအခန်းသည် မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူခြင်း မဟုတ်ဘဲ၊ သင်္ဂါယနာတင်သည့်အချိန်တွင်မှ ဖြည့်စွက်မှတ်တမ်းတင်၍ သင်္ဂါယနာတင်ခြင်း ဖြစ်နိုင်ဖွယ်ရှိသည်။

ယနေ့ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ဖတ်ရှုလေ့လာနေရသော ဗုဒ္ဓဝင်သည် ၄၅ ဝါပတ်လုံး မြတ်စွာဘုရားဟောကြားတော်မူသော သုတ်၊ ဝိနည်း၊ အဘိဓမ္မာ၊ အဋ္ဌကထာကျမ်းများမှ သင့်လျော်ရာတို့ကို စုပေါင်းပြုစုထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ပုဂံခေတ် ဗုဒ္ဓဝင်များမှာ အစီအစဉ်တကျ ရေးသားထားပြီးဖြစ်သော ဗုဒ္ဓဝင်ကျမ်းများကို အခြေခံ၍ ရေးသားထားခြင်း ဖြစ်နိုင်ဖွယ် ရှိလေသည်။

ဗုဒ္ဓဝင်စာပေအနေဖြင့် အစောဆုံးတွေ့ရသောကျမ်းမှာ ဒုတိယ တောင်ဘီလာဆရာတော် ရှင်ဂုဏရသာလင်္ကာရ ပြုစုသည့် 'အစိန္တေယျ ၄ ပါးဝတ္ထု' ဖြစ်သည်။ ထိုကျမ်းကို 'သက္ကရာဇ် ၁၀၄၆ ခု၊ ဥတုဟေမန္တ၊ မာဃပုဏ္ဏမီ၊ ပြည့်ညီထွန်းတက်၊ ဆယ်လေးရက်တွင်၊ စီရင်ကောင်းမှု၊ အပြီး ပြုသည်။ ။ သာဓု နတ်၊ လူ ခေါ်စေသော' ဟူသော နိဂုံးအရ သက္ကရာဇ် ၁၀၄၆ ခု တပို့တွဲလဆန်း ၁၄ ရက်နေ့တွင် ပြီးစီးကြောင်း သိရသည်။

ညောင်ရမ်းခေတ် သက္ကရာဇ် ၁၀၄၆ ခုနှစ်တွင် အရှင်ဓမ္မနန္ဒ စီရင်သည်၊ သို့မဟုတ် မြန်မာဘာသာ ပြန်ဆိုသည့် တထာဂတုပ္ပတ္တိကျမ်းမှာ ယခင်က တိမ်မြုပ်နေခဲ့ရာ၊ ယခုအခါ ပြန်လည်တွေ့ရှိပြီ ဖြစ်သောကြောင့်၊ ထိုကျမ်း ၂ ကျမ်းသည် ကျမ်းပြီးနှစ် ၁ နှစ်တည်းဖြစ်နေသည်ကိုလည်း ဝမ်းမြောက်ဖွယ် မှတ်တမ်းတင်ရပေမည်။

'အစိန္တေယျ ၄ ပါးဝတ္ထု' မှာ ဗုဒ္ဓဝင်ကျမ်းစစ်စစ် မဟုတ်ပေ။ အစိန္တေယျ ၄ ပါးအကြောင်း ပြုစုထားသည့်ကျမ်းသာ ဖြစ်သည်။ 'အနန္တော ဗုဒ္ဓဉာဏော' အကြောင်းကို အကျယ်ရှင်းပြရင်း ဗုဒ္ဓဝင်ရေးသားထားခြင်း ဖြစ်သည်။ မြတ်စွာဘုရား ပဋိသန္ဓေယူတော်မူခန်းမှ ပဉ္စဝဂ္ဂီ ၅ ပါးတို့အား ဓမ္မစကြာတရားဦး ဟောခန်းအထိ ပါသည်။

အရှင်ဓမ္မနန္ဒ၏ တထာဂတုပ္ပတ္တိကျမ်းမှာမူ ဗုဒ္ဓဝင်ကျမ်းစစ်စစ် ဖြစ်သည်။

သက္ကရာဇ် ၁၁၃၄ ခုနှစ်တွင် သီရိသဒ္ဓမ္မာဘိလင်္ကာရမဟာထေရ် ဒီပဲယင်းဆရာတော်သည် 'တထာဂတဥဒါနဒီပနီ' အမည်ရှိ ဗုဒ္ဓဝင်ကျမ်း ပြုစုခဲ့သည်။

၂၉ ဦးမြင့်အောင်။ 'ဖွားမြင်တော်မူခန်း ပန်းချီပန်းပုများ'၊ မြန်မာ့ရေးဟောင်းယဉ်ကျေးမှုသုတေသန၊ မြင့်အောင်စာပေ၊ ၁၉၇၉၊ စာ- ၁၇၂

သက္ကရာဇ် ၁၁၆၀ ပြည့်နှစ် တော်သလင်းလတွင် ‘မာလာလင်္ကာရဝတ္ထုတော်ကြီး’ ပြုစုပြီးစီးခဲ့သည်။ ပြုစုသူမှာ ကဝိဝံသာဘိဝေ မဟာဓမ္မရာဇဂုရုဘွဲ့တံဆိပ်တော်ရ ဒုတိယထီးဆရာတော် ဖြစ်သည်။ မာလာလင်္ကာရကျမ်းအဓိပ္ပာယ်ကို ပြုစုသူ ဆရာတော်ကြီးက ‘မာလာလင်္ကာရ နာမိကံ၊ ပါရမီတော်၊ ဘုန်းတော်အစဉ်၏ တန်ဆာသဖွယ်ဖြစ်၍ ‘မာလာလင်္ကာရ’ အမည်ရှိသော ကျမ်းကို’ ဟူ၍ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ပြသည်။ မြတ်စွာဘုရား၏ ပါရမီတော်အစဉ်၊ ဘုန်းတော်အစဉ်ကို တန်ဆာဆင်၍ ပြဆိုသောကျမ်း ဟူ၍ နားလည်ရသည်။

မာလာလင်္ကာရကျမ်းသည် ဂေါတမဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရား၏ ဗုဒ္ဓဝင်ပင် ဖြစ်သည်။

ရှေးက မြန်မာဘာသာဖြင့် ရေးသားပြုစုပြီးဖြစ်သော ‘တထာဂတုပ္ပတ္တိကျမ်း’နှင့် ‘တထာဂတဥဒါနဒီပနီကျမ်း’တို့တွင် မြတ်စွာဘုရားအလောင်း သုမေဓာ ရှင်ရသေ့ဘဝ ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရား ထံတော်မှောက်တွင် ဗျာဒိတ်တော် ခံယူသည်မှစ၍ ၂ ကျိပ် ၄ ဆူ ဗုဒ္ဓဝင်များကို ရေးသားပြီးမှ ဂေါတမဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရား၏ ဗုဒ္ဓဝင်ကို ရေးသားကြသည်။

မာလာလင်္ကာရတွင် ထို ၂ ကျိပ် ၄ ဆူ ဗုဒ္ဓအကြောင်း ရေးသားခြင်းမပြုဘဲ အလောင်းတော် သေတကေတုနတ်သား နတ်စည်းစိမ်ခံစားစဉ် ဗုဒ္ဓကောလာဟလဖြစ်ခြင်း အခန်းမှ စတင်ရေးသားထားသည်မှာ မာလာလင်္ကာရ၏ ထူးခြားချက် ဖြစ်သည်။ ဘုရားအလောင်းတော် သိဒ္ဓတ္ထကုမာရသတို့သား ဖွားမြင်ခန်းကို ရေးသားထားရာတွင်

‘ဘုရားလောင်းသည်မူကား တစ်စုံတစ်ရာ တစ်ခုသော မစင်မကြယ်သောအမှုဖြင့် လိမ်းကျခြင်းမရှိဘဲ သန့်ရှင်းစင်ကြယ် စွာ ကာသိကတိုင်း၌ဖြစ်သော ပုဆိုးပေါ်၌ တင်ထားအပ်သော ပတ္တမြားရတနာကဲ့သို့ တင့်တယ်ထွန်းပလျက် တရား ဟောပလ္လင်မှ ဆင်းသက်သော တရားဟောပုဂ္ဂိုလ်ကဲ့သို့၊ လှေကားမှဆင်းသက်သော ယောက်ျားကဲ့သို့ လက်တော် ၂ ဖက်၊ ခြေတော် ၂ ဖက်တို့ကို ဆန့်၍ ရပ်လျက်သာလျှင် မယ်တော်ဝမ်းမှ ဖွားတော်မူ၏’ ဟုရေးသည်။

ပုဂံခေတ်က ရေးဆွဲထုလုပ်လေ့ရှိသော ဖွားတော်မူခန်းပန်းချီ၊ ကျောက်ဆစ်ပုံများကဲ့သို့ မယ်တော်၏ လက်ယာ နံတောင်းမှ ဖွားတော်မူခြင်း မဟုတ်ပေ။

လေးတော်တင်ခန်းကို အရှင်ဓမ္မနန္ဒ၏ တထာဂတုပ္ပတ္တိကျမ်းနှင့် တထာဂတဥဒါနဒီပနီကျမ်းတို့တွင် သိဒ္ဓတ္ထကုမာရ မင်းသားအဖို့ သမီးကလျာများ ဆက်သရန် ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးက အတိုင်းအတိုင်းအပြည်ပြည်သို့ တမန်စေလွှတ် သည့်အခါ သိဒ္ဓတ္ထမင်းသား၌ အတတ်မစုံသေးကြောင်း ရယ်ပွဲပွဲကြသောကြောင့် လေးတော်တင်ရကြောင်း ရေးသားထား သည်။

မာလာလင်္ကာရကျမ်းတွင်မူ ယသော်ခရာနှင့် လက်ထပ်ထိမ်းမြားပြီး စံစားနေစဉ် လေးတော်တင်ကြောင်း ရေးသားထား သည်။ ဤအဖွဲ့အနွဲ့သည် အစိန္တေယျ ၄ ပါးဝတ္ထုနှင့် တူညီနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

မြတ်စွာဘုရား ဘုရားအဖြစ်သို့ရောက်တော်မူပြီး ဗောဓိပင်ရင်းတွင် ၇ ရက် သီတင်းသုံး နေသည်မှစ၍ အစဉ်အတိုင်း သတ္တသတ္တာဟ စံတော်မူသည်။ ပဉ္စမသတ္တာဟကို အပေါလညောင်ပင်ရင်း၌ စံစားတော်မူစဉ် ‘ဟုံးဟုံး’ ဟူသောအသံပြု၍ သွားတတ်သော ‘ဒိဋ္ဌမင်္ဂလိက’ အမည်ရှိသောပုဏ္ဏားသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီး၊ “အဘယ်မျှသော အကြောင်းဖြင့် ပုဏ္ဏား မည်ရသနည်း။ ပုဏ္ဏားအဖြစ်ကို ပြုတတ်သော တရားတို့သည်ကား အဘယ်တရားတို့နည်း” ဟု မေးလျှောက် ကြောင်း၊ မြတ်စွာဘုရားက ဖြေကြားမိန့်တော်မူကြောင်း တထာဂတဥဒါနဒီပနီ၌ ရေးသားသည်။

မာလာလင်္ကာရကျမ်းတွင်မူ ပဉ္စမသတ္တာဟ စံတော်မူစဉ် မာရ်နတ်သားသည် ‘တဏှာ၊ အရတီ၊ ရာဂါ’ မည်သော သမီး ၃ ယောက်ကို မြတ်စွာဘုရားထံမှောက် စေလွှတ်ပြီး ဖြားယောင်းစေသည့်အကြောင်း ရေးသားထားသည်။

မာလာလင်္ကာရကျမ်းကို ရေးသားရာ၌ တထာဂတဥဒါနဒီပနီလောက် မကျယ်ဝန်းသော်လည်း ဗုဒ္ဓဝင်အကြောင်းအရာ မှ ကြည့်ညိဖွယ်ရာအကြောင်းများ ပါသင့်သလောက်ပါသည်။ အချို့အကြောင်းအရာများကို ကျမ်းပြုဆရာတော်က စကားချပ်များ ရေးသားရှင်းလင်းပြသည်။ မူကွဲရှိလျှင်လည်း မူကွဲရှိကြောင်း ဖော်ပြသည်။

မာလာလင်္ကာရကျမ်းသည် ကုန်းဘောင်ခေတ်စကားပြေ ဖြစ်သည်။ မဟာနိပါတ်တော်ဖြစ်သော ဇာတ်ကြီး ၁၀ ဘွဲ့ အနက် သုဝဏ္ဏသာမဇာတ်တော်မှတစ်ပါး ကျန် ၉ စောင်ကို မြန်မာဘာသာဖြင့် ရေးသားပြုစုပြီးချိန်ဖြစ်၍၊ အင်းဝခေတ် စကားပြေ၊ ညောင်ရမ်းခေတ်စကားပြေများထက် ပြေပြစ်လာသည့်သဘော ရှိသည်။ ဝါကျတို၊ ဝါကျရှည်ကို သင့်လျော် သလို ရေးဖွဲ့လာသည်။ ပါဠိဂတိကင်းသည့် ဝါကျစကားပြေဟန်သို့ ကူးပြောင်းလာပြီဟု ဆိုနိုင်သည်။

ယသသူဌေးသား၏ဖခင် ယသသူဌေးကြီး သရဏဂုံတည်ခန်းရေးဖွဲ့ထားသော စကားပြေဟန်ကို ကြည့်ပါ။

‘ဘုရားသခင်လည်း သေဌေးအား အစဉ်သောတရားစကားကို ဟောတော်မူ၏။ ဒေသနာတော်၏အဆုံး၌ သေဌေး သည် သောတာပတ္တိဖိုလ်သို့ရောက်၍ သာသနာတော်၌ မဆုတ်မနစ် ကြည်ညိုသောစိတ်ရှိသဖြင့် “အရှင်ဘုရား။ အလွန်ကောင်းစွတကား။ ဥပမာကား မှောက်၍ထားသောအိုးကို လှန်ဘိသကဲ့သို့၊ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော ဝတ္ထုကိုမူလည်း ဖွင့်ဘိသကဲ့သို့၊ ခရီးမှားသောသူတို့အား ခရီး ကြားပေသကဲ့သို့၊ အင်္ဂါ ၄ ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော အမိုက်တိုက်၌ ဆီမီး တန်ဆောင်ကို ထွန်းဘိသကဲ့သို့၊ မျက်စိအမြင်နှင့် ပြည့်စုံသောသူသည် ရူပါရုံကို မြင်ဘိသကဲ့သို့၊ ထိုအတူလျှင် အရှင်ဘုရားသည် များစွာသောအကြောင်းတို့ဖြင့် တရားတော်ကို ဟောတော်မူပေသည်။’

ဤစကားပြေသည် ပါဠိကို မြန်မာပြန်သော်လည်း ပါဠိဂတိကင်းပြီး ပြေပြစ်သောစကားပြေအဖြစ် တွေ့နိုင်လေသည်။

မာလာလင်္ကာရဝတ္ထုကို ခရစ်နှစ် ၁၈၇၃ ခုနှစ်က မော်လမြိုင် အက်ဗာတိုက်ဇာပုံနှိပ်တိုက်က ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ အမည်စာမျက်နှာတွင် ‘...ကျမ်းသည် ပထမ၊ ဒုတိယ၊ တတိယ၊ စတုတ္ထ၊ ပဉ္စမတွဲတိုင်အောင် တစ်အုပ်တည်းလုပ်ဆောင် သည်’ ဟု ပါသည်။ ထိုစာအုပ်ကို တက္ကသိုလ်များ ဗဟိုစာကြည့်တိုက်တွင် တိုက်ပိုင်အမှတ်-၁၂၂၈၆၆ ဖြင့် မှတ်တမ်း တင် သိမ်းဆည်းထားသည်။^{၃၀}

ထိုစာအုပ်သည် ပထမဆုံး ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသည့်စာအုပ် ဖြစ်နိုင်သည်။ ဟံသာဝတီပုံနှိပ်တိုက်က ထုတ်ဝေသည့် ၁၉၆၁ ခုနှစ်ထုတ် မူတွင် ‘မာလာလင်္ကာရကျမ်းကို ၁၉၀၉ ခုနှစ်က ရန်ကုန်မြို့ ဟံသာဝတီပုံနှိပ်တိုက်တွင် ပထမအကြိမ်ရိုက်နှိပ်၍၊ မန္တလေးမြို့ ဟံသာဝတီပုံနှိပ်တိုက်တွင် ဒုတိယအကြိမ် ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ တတိယအကြိမ်ကို ၁၉၆၁ ခုနှစ်တွင် ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေရာတွင် မန္တလေးမြို့ ခင်မကန်ပါဠိတက္ကသိုလ် ကျောက်ဆောက်ကျောင်း အရှင်ဝါသဝထံမှ ၁၂၁၆ ခုနှစ်ရေး မာလာလင်္ကာရဝတ္ထုတော်ကြီး ပေမူဖြင့် တိုက်ဆိုင်တည်းဖြတ် ထုတ်ဝေကြောင်း’ နိဒါန်းတွင် ရေးသားထားသည်။ ထိုမှတစ်ပါး အခြားပုံနှိပ်မူများ မတွေ့မိသေးပေ။

မာလာလင်္ကာရကျမ်း၏ ထူးခြားချက်မှာ မြန်မာဘာသာဖြင့် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်းမပြုမီ အင်္ဂလိပ်ဘာသာပြန် ပုံနှိပ် ထုတ်ဝေခြင်း ဖြစ်သည်။ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသည့်နှစ်မှာ ခရစ်နှစ် ၁၈၅၁ ဖြစ်၍၊ မြန်မာဘာသာ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသည့် စာအုပ်ထက် ၂၂ နှစ် စောကြောင်း သိရသည်။ ဘာသာပြန်ဆို ပုံနှိပ်သူမှာ ချက်စတာဗင်းနက် (Chester Bennett)ဖြစ်သည်။ မြန်မာမူအတိုင်း အင်္ဂလိပ်ဘာသာ အတိအကျပြန်ဆို၍၊ Life of Gaudama အမည်ဖြင့် အမေရိကတွင် ၁၈၅၁ ခုနှစ်က ပုံနှိပ် ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ကျမ်းအမည်ကို ‘မာလာလင်္ကာရဝတ္ထု’ဟု ဖော်ပြထားသော်လည်း ကျမ်းပြုသူအမည်ကို ဖော်ပြထား ပေ။

ချက်စတာဗင်းနက်သည် ပထမဦးစွာ ၁၈၅၁ ခုနှစ်တွင် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသော Journal of the American Oriental Society အတွဲ ၃ တွင် စာမျက်နှာ ၁ မှ ၁၆၄ တိုင် ပုံနှိပ်ဖော်ပြခဲ့သည်။ ယင်းမူကိုပင် ၁၉၅၉ ခုနှစ်တွင် မိုက်ကယ်အပ်ဒဝပ် (Micheal Edwardes)က တည်းဖြတ်၍ လန်ဒန်ဖိုလီယိုအသင်းမှ A Life of the Buddha from Burmese Manuscript အမည်ဖြင့် ထပ်မံ ထုတ်ဝေခဲ့သည်။^{၃၁}

၃၀ မောင်မြင့်ဆွေ။ ‘မြန်မာနိုင်ငံ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသောစာအုပ်များ စာစုစာရင်း’ (၁၈၁၆-၈၅) (စာကြည့်တိုက်ပညာ ဒီပလိုမာဘွဲ့အတွက် တင်သွင်းသောကျမ်း)၊ စာ- ၁၃၉
၃၁ မောင်ဇေယျာ။ ‘ကမ္ဘာသိ မြန်မာများနှင့် ကမ္ဘာသိ မြန်မာစာအုပ်များ’ Unity စာပေ၊ ၂၀၀၇ ခုနှစ် (စာ- ၁၉၀)

မာလာလင်္ကာရထက် စောသော တထာဂတဥဒါနဒီပနီကိုမူ ပြင်သစ်လူမျိုး ရိုမန်ကက်သလစ်ခရစ်ယာန်ဂိုဏ်းအုပ်
 ပေါလ်အင်ဘရိုစ်ဘီဂန်ဒက်၊ ၁၈၁၃-၉၄ (The RT. Rev. Paul Ambrose Bigandet)က အင်္ဂလိပ်ဘာသာပြန်ဆိုပြီး
 အာရှအရှေ့ပိုင်းနှင့် အိန္ဒိယကျွန်းစုဂျာနယ် The Journal of the Indian Archipelago and Eastern Asia in
 1852-55 (Vol 6-9) အတွဲ ၆ မှ ၉ အထိတွင် ထည့်သွင်း ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့ပြီး၊ ၁၈၅၈ ခုနှစ်တွင် ရန်ကုန်မြို့
 ပဲခူးပုံနှိပ်တိုက်မှ The Life or Legend of Gaudama, the Budha of the Burmese အမည်ဖြင့် စာအုပ်ထုတ်ဝေခဲ့
 သည်။^{၂၂}

မာလာလင်္ကာရသည် တထာဂတဥဒါနဒီပနီထက် ၁ နှစ်စောပြီး ဘာသာပြန်ဆို ပုံနှိပ်ခဲ့ရသော ဗုဒ္ဓဝင်ဖြစ်နေကြောင်း
 တွေ့ရသည်။

ကုန်းဘောင်ခေတ် 'ဘိုးတော်ဘုရား' ခေါ် ဗဒုံမင်းလက်ထက်က ရေးသားပြုစုခဲ့သည့် မာလာလင်္ကာရ ဗုဒ္ဓဝင်ကျမ်းသည်
 ကမ္ဘာသိ မြန်မာဗုဒ္ဓဝင်ကျမ်းတစ်ဆူအဖြစ် ဂုဏ်ယူရပေမည်။ ။

mgyoe.com

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

မာလာလင်္ကာရ ဝတ္ထုတော်ကြီး

ပထမပိုင်း

မှာထားချက်။ ။ ဤ မာလာလင်္ကာရ ဝတ္ထုတော်ကြီးကို ပုံနှိပ်ရာတွင် ပေမူများနှင့် ရှေးရိုက်စာအုပ်များ တိုက်ဆိုင် ပြီးလျှင် စာအုပ်မူများတွင်မပါဘဲ ကြွင်းကျန်နေ၍ ပေမူတွင်သာ ပါရှိသောစာများကို စာကိုယ်အတွင်း လက်သည်းကွင်းဖြင့် ဖော်ပြထားပါသည်။ ပေမူနှင့် မတူသော စာအုပ်ရှိ မူကွဲများကို မျဉ်းအောက်တွင် ဂဏန်းများဖြင့် ညွှန်ပြထားပါသည်။

ပန်းဂွေပြည်စာအုပ်တိုက်

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

ပဏာမ

၁- သံသာရသောတသံဆိန္နံ၊ ဒေါသဂ္ဂိဇာလဃာတကံ။
မောဟန္တကာရဝိဝရံ၊ နမာမိ မုနိပုဂံဝံ။ ။

၂- ဒေသိတံ တေန ဂမ္ဘီရံ၊ ဒုဒ္ဒသံ နိပုဏံ ဝရံ။
ရာဂါဒိမလဓောန္တံ၊ နမာမိ ဓမ္မမစ္စုတံ။ ။

၃- ဇိတကိလေသမာရာရိ၊ ဒိဋ္ဌိဇာလပ္ပဟာနကံ။
သမုဒ္ဒဋ္ဌဇ္ဇောမူလံ၊ နမာမိ ဂဏမုတ္တမံ။ ။

၄- ပဟန္တာ တဿ တေဇေန၊ ဥပဒ္ဒဝေ အသေသတော။
တုသိတာ ယာဝနဗ္ဗာနာ၊ စုတော ပဘုတိ သတ္ထုဇော။

၅။ ပုညာဠာရပကာသကံ၊ လိဒိဿံ မြမ္မဘာသာယ။
မာလာလင်္ကာရနာမိကံ၊ သဝနီယံ သုဏန္တာနံ။ ။

အနက်ကား-

၁- အဟံ၊ ငါသည်။ သံသာရသောတသံဆိန္နံ၊ ကောင်းစွာဖြတ်အပ်ပြီးသော 'သံသရာ'တည်းဟူသော မဟာသမုဒ္ဒရာရေအယဉ်လည်း ရှိတော်မူထသော။ ဒေါသဂ္ဂိဇာလဃာတကံ၊ သတ်အပ်ပြီးသော 'ဒေါသ'တည်းဟူသော ပြင်းစွာသောမီးလျှံလည်း ရှိတော်မူထသော။ မောဟန္တကာရဝိဝရံ၊ ဖွင့်လှစ်အပ်ပြီးသော 'အဝိဇ္ဇာမောဟ'တည်းဟူသော သည်းစွာသော အမိုက်တိုက်လည်း ရှိတော်မူထသော။ မုနိပုဂံဝံ၊ မုနိတို့၏အထွတ် ယောက်ျား မြတ်ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကို။ နမာမိ၊ ရှိခိုးပါ၏။

၂- အဟံ၊ ငါသည်။ တေနမုနိပုဂံဝေန၊ ထိုမုနိတို့၏အထွတ် ယောက်ျားမြတ်ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည်။ ဒေသိတံ၊ ဟောတော်မူအပ်ထသော။ ဂမ္ဘီရံ၊ နက်နဲစွာထသော။ ဒုဒ္ဒသံ၊ မြင်နိုင်ခဲ့ထသော။

ဖူးရှုပြည်စာအုပ်တိုက်

mgyoe.com

နိပုဏ်၊ သိမ်မွေ့စွာထသော။ ဝရံ၊ လူနတ်တို့သည် တောင့်တအပ်ထသော။ ရာဂါဒိမလဓောဝန္တံ၊ ရာဂအစရှိသော အညစ်အကြေးတို့ကို ဆေးလျှော်ရာဆေးလျှော်ကြောင်းလည်း ဖြစ်ထသော။ အစ္စုတံ၊ ရွှေလျှောခြင်းသဘောလည်း မရှိထသော။ ဓမ္မံ၊ ၁၀ပါးသောတရားတော်မြတ်ကို။ နမာမိ၊ ရှိခိုးပါ၏။

၃- အဟံ၊ ငါသည်။ ဇိတကိလေသမာရာရိ၊ အောင်အပ်ပြီးသော သတ္တဝါတို့ကို ညစ်ညူးစေတတ်သော ကိလေသာမာရ်တည်းဟူသော ရန်သူလည်းရှိထသော။ ဒိဋ္ဌိဇာလပ္ပဟာနကံ၊ ၆၂ ဖြာ မိစ္ဆာအယူ တည်းဟူသော ကွန်ရက်ကိုလည်း ပယ်ဖြတ်တတ်ထသော။ သမုဒ္ဒဋ္ဌဇ္ဇာမူလံ၊ ကောင်းစွာအကြွင်းမဲ့ နုတ်အပ်ပြီးသော တဏှာတည်းဟူသော ချုံနွယ်၏ဖြစ်မ၊ မြစ်သေးလည်းရှိထသော။ ဥတ္တမံ၊ ကျော်စောသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ထက် အထူးသဖြင့် ကျော်စောစွာထသော။ ဂဏံ၊ အရိယာပုဂ္ဂိုလ် ၈ ယောက်တို့၏ အပေါင်းကို။ နမာမိ၊ ရှိခိုးပါ၏။

၄-၅- တဿ၊ ထိုရတနာ ၃ ပါးအား ရှိခိုးခြင်းပဏာမစေတနာပြုဋ္ဌာန်းသော ကုသိုလ်ဇော၏။ တေဇေန၊ အစွမ်းအားဖြင့်။ ဥပဒ္ဒဝေ၊ ကပ်၍နှိပ်စက်တတ်သော ဥပဒ္ဒဝေဘေးရန်တို့ကို။ အသေသတော၊ အကြွင်းမဲ့အားဖြင့်။ ပဟန္တာ၊ ပယ်ဖျောက်ပြီး၍။ သတ္တုဇော၊ မြတ်စွာဘုရား၏။ တုသိတာ၊ ၄ ဆင့်မြောက်ဖြစ်သော တုတိသာ နတ်ပြည်မှ၊ စုတောပဘုတိ၊ စုတေဆင်းသက်တော်မူသည်ကို အစပြု၍။ ယာဝနိဗ္ဗာနာ၊ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုသည်တိုင်အောင်။ ပုညာဋ္ဌာရပကာသကံ၊ ပါရမီတော် ဘုန်းတော် များမြတ်လွန်ကဲသောအဖြစ်ကို ပြရာပြကြောင်း ဖြစ်ထသော။ သုဏန္တာနံ၊ ရိုသေစွာနာကုန်သော သူတို့၏။ သဝနီယံ၊ နား၌ နာပျော်ဖွယ်လည်း ရှိထသော။ မာလာလင်္ကာရနာမိကံ၊ ပါရမီတော် ဘုန်းတော်အစဉ်၏ တန်ဆာသဖွယ်ဖြစ်၍ မာလာလင်္ကာရ အမည်ရှိသော ကျမ်းကို။ မြမ္မဘာသာယ၊ မြန်မာဘာသာဖြင့် လိခိဿံ၊ ရေးစီရင်ပေအံ့။

ဤကား ပဏာမဂါထာ၏ အနက်တည်း။

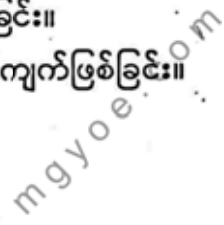
၁- အလောင်းတော်နတ်သား နတ်စည်းစိမ်ကိုခံစားစဉ် ဗုဒ္ဓကောလာဟလဖြစ်ခြင်း

လူ ၃ ပါးတို့၏ အထွတ်အမြတ်ဖြစ်တော်မူသော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ၄ အသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာ ၁ သိန်းအထက်၌ သုမေဓာရသေ့ဖြစ်၍၊ ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရားခြေတော်ရင်း၌ ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့သော ဗျာဒိတ်ဦးကို ရ၍၊ ၄ အသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာ ၁ သိန်းကာလပတ်လုံး ပါရမီ ၁၀ ပါး-အပြား ၃၀၊ စွန့်ခြင်းကြီး ၅ ပါး၊ စရိယ ၃ ပါးတို့ကို ဖြည့်ဆည်းပူးတော်မူ၍ ဝေဿန္တရာမင်းကြီး၏အဖြစ်မှ စုတေ၍ တုသိတာနတ်ပြည်၌ 'သေတကေတု' မည်သော နတ်သား ဖြစ်တော်မူ၏။ ထိုတုသိတာနတ်ပြည်၌ နတ်တို့၏စည်းစိမ်ကိုခံစားစဉ် ဗုဒ္ဓ 'ကောလာဟလ' မည်သော 'ဘုရားပွင့်လတ္တံ့' ဟူသော အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ဖြစ်သတည်း။

ဤအရာ၌ 'ကောလာဟလ'ဟူသည်ကား-

- ၁- ကပ္ပကောလာဟလ - 'ကမ္ဘာပျက်လတ္တံ့' ဟူ၍ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်ဖြစ်ခြင်း။
- ၂- ဗုဒ္ဓကောလာဟလ - 'ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့' ဟူ၍ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်ဖြစ်ခြင်း။
- ၃- စက္ကဝတ္တိကောလာဟလ - 'စကြဝတေးမင်း ဖြစ်လတ္တံ့' ဟူ၍ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်ဖြစ်ခြင်း။

ပန်းချေပြည်စာအုပ်တိုက်

ဤသို့ ကောလာဟလသည် ၃ ပါး ရှိ၏။ ထို ၃ ပါးသော ကောလာဟလတို့တွင်-

၁။ အနှစ် ၁ သိန်းလွန်သဖြင့် ကမ္ဘာပျက်လတ္တံ့ဟု သိကုန်သော 'လောကဗျူဟာ' မည်သောနတ်သားတို့သည် ဦးခေါင်းငိုက်ဆိုက်ဖြစ်ကုန်လျက်၊ ဆံကြီးဖားလျား ငိုသောမျက်နှာ ရှိကုန်၍ လက် ၂ ဖက်တို့ဖြင့် မျက်ရည်ကိုသုတ်ကုန်လျက် နိသောပုဆိုးတို့ကို ဝတ်ကုန်၍၊ မလှသော အသွင်အပြင်ကို ဆောင်ကုန်သည်ဖြစ်၍၊ လူတို့၏ခရီး၌ သွားလာကုန်လျက် ဤသို့ ဆိုကုန်၏။

“အချင်းတို့။ ဤနေ့ မှစ၍ အနှစ် ၁ သိန်းလွန်လျှင် ကမ္ဘာ ပျက်လတ္တံ့။ ဤလောကသည်လည်း ပျက်လတ္တံ့။ မဟာသမုဒ္ဒရာရေ တို့သည်လည်း ခန်းခြောက်လတ္တံ့။ ဤမြေကြီး၊ မြင်းမိုရ်တောင်သည်လည်း မီးလောင်၍ ပျက်စီးလတ္တံ့။ ဗြဟ္မာ့ပြည်တိုင်အောင် လောကသည် ပျက်စီးလတ္တံ့။ ‘မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ မုဒိတာ၊ ဥပေက္ခာ’ ဟူသော ဗြဟ္မစိုရ်တရား ၄ ပါးကို ပွားစေကုန်။ အမိအဖတို့အား လုပ်ကျွေးကုန်။ အဆွေအမျိုး၌ အရွယ်ဖြင့် ကြီးသူတို့ကို ရိုသေကုန်”

ဤသို့ လောကဗျူဟာနတ်တို့ ဆိုလာကုန်၏။ ဤသည်ကား ‘ကပ္ပကောလာဟလ’ မည်၏။

၂။ ဤနေ့မှစ၍ အနှစ် ၁၀၀၀ လွန်သဖြင့် လောက၌ ဘုရားသဗ္ဗညု ဖြစ်လတ္တံ့ ဟုသိ၍ လောကဗျူဟာနတ်သားတို့သည်ပင်လျှင် “အချင်းတို့။ ဤနေ့မှစ၍ အနှစ် ၁၀၀၀ လွန်သဖြင့် သဗ္ဗညုဘုရား ဖြစ်လတ္တံ့သတည်း” ဟု ကြွေးကြော်ကုန်လျက် လှည့်ပတ်လည်လာကုန်၏။ ဤသည်ကား ‘ဗုဒ္ဓကောလာဟလ’ မည်၏။

၃။ ဤနေ့မှ အနှစ် ၁၀၀ လွန်သဖြင့် စကြာဝတေးမင်း ဖြစ်လတ္တံ့ ဟုသိကုန်သော လောကဗျူဟာနတ်သားတို့သည်ပင်လျှင် “အချင်းတို့။ ဤနေ့မှစ၍ အနှစ် ၁၀၀ လွန်သဖြင့် စကြာဝတေးမင်း ဖြစ်လတ္တံ့သတည်း” ဟု ကြွေးကြော်လျက် လှည့်ပတ်လည်လာကုန်၏။ ဤကား ‘စက္ကဝတ္တိကောလာဟလ’ မည်၏။

ဤသို့ ကြီးစွာသော အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ၃ ပါးတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။

(မင်္ဂလကောလာဟလ၊ မောနေယျကောလာဟလကို ပရမတ္ထဇောတိက အစရှိသည်တို့၌ ဆို၏။)

J- အလောင်းတော်နတ်သားကို နတ်အများတို့က ဘုရားဖြစ်ရန် တောင်းပန်ခြင်း

ထို ၃ ပါးတို့တွင် ‘ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့’ဟူသော ကြွေးကြော်သံကိုကြားကုန်၍ ၁ သောင်းသော လောကဓာတ်၌ နေကုန်သောနတ်တို့သည် တကွနက်စည်းဝေးကုန်၍ ‘ဤမည်သောသူသည် ဘုရားဖြစ်မည်’ဟု သိ၍ ဘုရားလောင်း ရှိရာလာကုန်ပြီးသော် အရိုအသေ တောင်းပန်ကုန်၏။ တောင်းပန်ကြကုန်သော်လည်း ပုပ္ဖနိမိတ်ထင်မှ တောင်းပန်ကုန်သတည်း။ ထိုအခါ တစ်တိုက်သောစကြာဝဠာ၌ နေကုန်သော စတုမဟာရာဇ်နတ်၊ သိကြားနတ်၊ သုရာနတ်၊ သန္တုသိတနတ်၊ သုန်ဗွိတနတ်၊ ဝသဝတ္တိနတ်တို့နှင့်တကွ အလုံးစုံသောနတ်တို့သည် တစ်ခုသောစကြာဝဠာ၌ စည်းဝေးကုန်၍၊ တုသိတာနတ်ပြည်၌ ဘုရားလောင်း နတ်သားထံသို့ သွားကုန်၍၊ “အရှင်နတ်မြတ်။ ပါရမီ ၁၀ ပါး-အပြား ၃၀ တို့ကို ဖြည့်တော်မူသော အရှင်နတ်မြတ်သည် သိကြားမင်း စည်းစိမ်၊ မာရ်မင်း စည်းစိမ်၊ ဗြဟ္မာမင်း စည်းစိမ်ကို တောင့်တ၍ ပါရမီကို မဖြည့်။ စင်စစ်မူကား လူ ၃ ပါးတို့ကို သံသရာဝဲဩဃမှ ထုတ်ဆောင်အံ့သောငှာ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကို တောင့်တ၍ ပါရမီကို ဖြည့်ပါသည်။ အရှင်နတ်မြတ်။ ယခုအခါ အရှင်နတ်မြတ်၏ ဘုရားဖြစ်အံ့သောငှာ အခါတန်ပါပြီ” ဟု တောင်းပန်ကုန်၏။

ဘုရားလောင်း နတ်သားသည် နတ်တို့အား ဝန်ခံခြင်းကိုမပေးဦးဘဲလျှင် ၅ ပါးသောကြည့်ခြင်းကို ကြည့်တော်မူ၏။

၅ ပါးသော ကြည့်ခြင်းဟူသည်ကား- ဘုရားဖြစ်ချိန်ကာလ၊ ဘုရားဖြစ်ရာကျွန်း၊ ဘုရားဖြစ်ရာအရပ်၊ ဘုရားဖြစ်ရာအမျိုး၊ မယ်တော်၏အသက်အပိုင်းအခြား၊ ဤ ၅ ပါးတည်း။ ထို ၅ ပါးတို့တွင်-

၁- 'ဘုရားဖြစ်သောအခါ တန်ပြီလော၊ မတန်သေးလော' ဟု ရှေးဦးစွာကြည့်ရှုလေ၏။ ထိုသို့ ကြည့်ရှုရာ၌ အနှစ် ၁ သိန်းမှအထက် တက်ပွားသောအသက်ရှိသော ကာလသည် ဘုရားဖြစ်အံ့သောကာလ မဟုတ်။ အဘယ့်ကြောင့်နည်း ဟူမူကား အနှစ် ၁ သိန်းအထက်ကာလ၌ သတ္တဝါတို့အား ပဋိသန္ဓေနေခြင်း၊ အိုခြင်း၊ သေခြင်းတို့သည် မထင်နိုင်ကုန်။ ဘုရားသဗ္ဗညုတို့၏ တရားဒေသနာတော်သည် လက္ခဏာယဉ် ၃ ပါးမှ လွတ်သောမည်သည် မရှိ။ ထိုသတ္တဝါတို့အား အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ ဟု ဟောကြားကုန်သော်လည်း ထိုအနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ ဟူသည် အဘယ်နည်းဟု ဆိုကုန်ရာ၏။ နာအပ်သည် ဟူ၍လည်း မအောက်မေ့နိုင်ကုန်။ ယုံကြည်အပ်သည်ဟူ၍လည်း မအောက်မေ့နိုင်ကုန်။ ထို့ကြောင့် အနှစ် ၁ သိန်းထက် ကာလသည် သစ္စာ ၄ ပါးကို သိနိုင်သောအခါမဟုတ်။ သစ္စာ ၄ ပါးတရားကို သိခြင်း မရှိချေသော် တရားတော်သည် နိယျာနိကဝဋ်မှ ထွက်မြောက်ခြင်း၏အကြောင်း မဖြစ်နိုင်။ ထို့ကြောင့် အနှစ် ၁ သိန်းထက် လွန်သောကာလသည် ဘုရားပွင့်ချိန်ကာလမဟုတ်။

အနှစ် ၁၀၀ အောက် ယုတ်သောကာလသည်လည်း ဘုရားပွင့်ချိန်ကာလ မဟုတ်။ အဘယ့်ကြောင့်နည်း ဟူမူကား- ထိုအနှစ် ၁၀၀ အောက် ယုတ်သောကာလ၌ သတ္တဝါတို့သည်ပြောသော များသော ကိလေသာ ရှိကုန်သောကြောင့်တည်း။ ပြောသော များသော ကိလေသာရှိသော သတ္တဝါတို့အား အဆုံးအမ ပေးတော်မူသော်လည်း ဆုံးမတိုင်းလည်း မတည်နိုင်ရာ။ ဥပမာကား- ရေ၌ရေ၍ အရေးမထင်သကဲ့သို့ လျင်စွာကွယ်ပျောက်လေသည်။ ထို့ကြောင့် အနှစ် ၁၀၀ မှ အောက်အယုတ်၌လည်း ဘုရားပွင့်ချိန်ကာလ မဟုတ်။

အနှစ် ၁ သိန်းမှအောက် အနှစ် ၁၀၀ မှ အထက်ဖြစ်သော အသက်အပိုင်းအခြားရှိသော ကာလသည် သာလျှင် ဘုရားပွင့်ချိန်ကာလမည်၏။ ထိုနတ်သားတို့ တောင်းပန်သောအခါသည်ကား လူတို့ အသက် ၁၀၀ တမ်းနေသော ကာလဖြစ်၏။ ထိုအခါ၌ ငါတို့ဘုရားအလောင်းတော် နတ်သားသည် ဘုရားဖြစ်ရာအချိန်ကာလ တည်းဟု ကာလအပိုင်းအခြားကို မြင်လေ၏။

၂- ကာလအပိုင်းအခြားကို ကြည့်ပြီးသောနောက်မှ ဘုရားပွင့်ရာ ကျွန်းအပိုင်းအခြားကို ကြည့်တော်မူသော် ဘုရားလောင်းနတ်သားသည် ကျွန်းငယ်အရံ ၂၀၀၀ နှင့်တကွ ကျွန်းကြီး ၄ ကျွန်းတို့ကို ကြည့်လေလျှင် " ၃ ကျွန်းတို့၌ ဘုရားသဗ္ဗညုတို့ မပွင့်ကုန်။ ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်း၌သာလျှင် ဘုရားသဗ္ဗညုတို့ ပွင့်ကုန်၏" ဟု ကျွန်းအပိုင်းအခြားကို မြင်လေ၏။

၃- ကျွန်းအပိုင်းအခြားကို မြင်ပြီးသည်နောက်မှ "ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းသည် စည်ကားကျယ်ဝန်း၏။ ယူဇနာ ၁ သောင်း အတိုင်းအရှည်ရှိ၏။ အဘယ်အရပ်၌ ဘုရားပွင့်ကုန်သနည်း" ဟု အရပ်ဒေသကို ကြည့်ရှုလေသော် ဘုရားလောင်သည် မဇ္ဈိမဒေသအရပ်ကို မြင်လေ၏။ မဇ္ဈိမဒေသ မည်သည်ကား-

- အရှေ့မျက်နှာမှ 'ဇင်္ဂလ' အမည်ရှိသော နိဂုံး ရှိ၏။ ထိုအရပ်၌ အင်ကြင်းပင်ကြီး ရှိ၏။ ထိုအင်ကြင်းပင်ကြီးမှ အပြင်အရပ်သည် 'ပစ္စန္ဒရစ်ဇေပုဒ်' မည်၏။ အတွင်းသည် 'မဇ္ဈိမဒေသအရပ်' မည်၏။
- အရှေ့တောင်ထောင့်အရပ်၌ 'သလ္လာဝတီ' အမည်ရှိသော မြစ်ရှိ၏။ ထိုမြစ်မှအပဖြစ်သော အပြင်အရပ်သည် 'ပစ္စန္ဒရစ်ဇေပုဒ်' မည်၏။ အတွင်းသည် 'မဇ္ဈိမဒေသအရပ်' မည်၏။

ပန်းကျည်စာအုပ်တိုက်

- တောင်မျက်နှာအရပ်၌ ‘သေတကဏ္ဍိက’ မည်သော နိဂုံးရှိ၏။ ထိုနိဂုံးမှ အပဖြစ်သောအရပ်သည် ‘ပစ္စန္ဒရစ်ဇေပုဒ်’ မည်၏။ အတွင်းဖြစ်သောအရပ်သည် ‘မဇ္ဈိမဒေသအရပ်’ မည်၏။
- အနောက်မျက်နှာအရပ်၌ ‘ထူန’ မည်သော ပုဏ္ဏားရွာ ရှိ၏။ ထိုရွာမှ အပဖြစ်သောအရပ်သည် ‘ပစ္စန္ဒရစ်ဇေပုဒ်’ မည်၏။ အတွင်းဖြစ်သောအရပ်သည် ‘မဇ္ဈိမဒေသအရပ်’ မည်၏။
- မြောက်မျက်နှာအရပ်၌ ‘ဥသိရဒ္ဒဇ’ မည်သော တောင်ရှိ၏။ ထိုတောင်မှ အပဖြစ်သောအရပ်သည် ‘ပစ္စန္ဒရစ်ဇေပုဒ်’ မည်၏။ အတွင်းဖြစ်သောအရပ်သည် ‘မဇ္ဈိမဒေသအရပ်’ မည်၏။

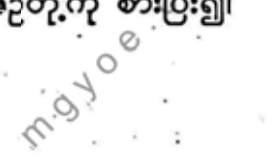
‘ထိုမဇ္ဈိမတိုက်သည် အလျားယူဇော ၃၀၀, အနံ ယူဇော ၂၅၀, အဝန်းယူဇော ၉၀၀ ရှိ၏။ ထိုမဇ္ဈိမတိုက်သည် ဘုရားပစ္စေကဗုဒ္ဓါ, အဂ္ဂသာဝက, မဟာသာဝက, စကြဝတေး, ခတ္တိယမဟာသာလ, ဗြာဟ္မဏမဟာသာလ, ဂဟပတိမဟာသာလ တို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ ထိုမဇ္ဈိမတိုက်၌ ကပိလဝတ်မည်သော ပြည်သည် ရှိ၏။ ထိုကပိလဝတ်ပြည်၌ ငါဘုရားအလောင်း ဖြစ်အံ့သတည်း’ ဟု ဆုံးဖြတ်ခြင်းသို့ ရောက်လေ၏။

၄- အရပ်ဒေသကိုကြည့်ပြီးသောနောင်မှ အမျိုးတော်ကို ကြည့်သော် ဘုရားလောင်းနတ်သားသည် “ဘုရားတို့မည်သည် ကုန်သည်မျိုး, သူဆင်းရဲမျိုးတို့၌ မဖြစ်ကုန်။ မင်းမျိုး, ပုဏ္ဏားမျိုးတို့၌သာ ဖြစ်ကုန်သည်။ ယခုအခါ၌ကား မင်းမျိုးကို လူတို့ အရိုအသေပြုအပ်ကုန်သည်။ မင်းမျိုး၌ ငါ ဖြစ်အံ့။ ‘သုဒ္ဓေါဒန’ အမည်ရှိသော မင်းသည် ငါ၏အဖ ဖြစ်လတ္တံ့” ဤသို့ အမျိုးတော်ကို မြင်လေ၏။

၅- ထို့နောင်မှ မယ်တော်ကို ကြည့်ရှုပြန်သော် “ဘုရားလောင်းတို့၏မယ်တော်မည်သည်ကား လျှပ်ပေါ်ခြင်းမရှိ။ သေရည်သေရက်သောက်ခြင်း မရှိ။ ကမ္ဘာ ၁ သိန်းကာလပတ်လုံး ဖြည့်အပ်သောပါရမီရှိသော၊ ဖွားစသော ကာလမှစ၍ မကျိုးမပျက်သော သီလရှိသော၊ ‘သိရိမဟာမာယာ’ မည်သော မိဖုရားသည် ငါ၏ မယ်တော် ဖြစ်လတ္တံ့။ မယ်တော်မိဖုရား၏ အသက်အပိုင်းအခြားသည်ကား အဘယ်မျှ ရှိအံ့နည်း” ဟု ကြည့်ရှုဆင်ခြင်သော် ၁၀ လအလွန် ၇ ရက်သာ အသက်အပိုင်းအခြားကို မြင်လေ၏။

ဤသို့ ၅ ပါးသောကြည့်ခြင်းတို့ကို ကြည့်ပြီး၍ “အချင်းနတ်သားတို့။ ငါ့အား ဘုရားဖြစ်ခြင်းငှာ အခါတန်ပြီ” ဟု နတ်တို့အား ဝန်ခံခြင်းကို ပေး၍၊ “သင်တို့ သွားလေကုန်လော့” ဟု ၁ သောင်းသော လောကဓာတ်မှလာကုန်သော နတ်, ဗြဟ္မာတို့ကို လွှတ်လိုက်၍ တုသိတာနတ်အပေါင်း ခြံရံလျက် တုသိတာနတ်ပြည်၌ ‘နန္ဒဝန်’ မည်သော ဥယျာဉ်သို့ ဝင်လေ၏။ နတ်အပေါင်းခြံရံလျက် နန္ဒဝန်ဥယျာဉ်သို့ ဝင်ပြီးမှ စုတေခဲ၍ ‘သိရိမဟာမာယာ’ မည်သော မိဖုရားဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေ ယူလေ၏။ ထိုပဋိသန္ဓေ ယူသောအခါ၌ ကပိလဝတ်ပြည်ဝယ် ဥတ္တရာသဠ် နက္ခတ်သဘင်ကြိမ်၍ လူအများတို့ နက္ခတ်သဘင်ကို ကစားကုန်၏။

သိရိမဟာမာယာသည်လည်း ဝါဆိုလမပြည့်မီ ၇ ရက်မြောက်သော နေ့မှစ၍ အခြံအရံတို့၌ သေရည်သေရက်သောက်သောသူ မရှိရဘဲ၊ ပန်းနံ့သာ တန်ဆာဆင်ခြင်းရှိသော သူတို့နှင့်သာ နက္ခတ်သဘင်ကို ကစားလျက်၊ ၇ ရက်မြောက်သောနေ့၌ နံနက်စောစောထ၍ နံ့သာရေဖြင့် ရေချိုးပြီးသော်၊ ၄ သိန်းသော ဥစ္စာတို့ကို စွန့်၍၊ အလှူကြီး ပေး၍၊ ခပ်သိမ်းသော တန်ဆာတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်လျက် မွန်မြတ်သော ဘောဇဉ်တို့ကို စားပြီး၍၊

ဥပသံသီတင်း ဆောက်တည်လျက် တန်ဆာဆင်ခြင်းနှင့်စပ်သော^၂ အသရေရှိသောတိုက်သို့ ဝင်၍၊ အသရေရှိသော အိပ်ရာထက်၌ လျောင်းလျက်လျှင် အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ ရောက်လေသော် ဤသို့သော အိပ်မက်ကို မြင်လေ၏။

၃- ဘုရားလောင်း၏မယ်တော် အိပ်မက်မြင်မက်တော်မူကြောင်းကို ပြခြင်း

အိပ်မက်ကား-စတုမဟာရာဇ်နတ်မင်းကြီး ၄ ယောက်တို့သည် သိရိမဟာမာယာ မိဖုရားကို အိပ်ရာနှင့် တကွချီ၍ ဟိမဝန္တာသို့ဆောင်လေသဖြင့်၊ ယူဇနာ ၆၀ ရှိသော ဆေးဒန်းမြင်းသီလာ ကျောက်ဖျာအပြင်၌ ၇ ယူဇနာရှိသော အင်ကြင်းပင်ကြီး၏အောက်၌ ချထားပြီးသော် တင့်အပ်လျောက်ပတ်သောအရပ်၌ ရပ်ကုန်၏။ ထိုအခါ၌ နတ်မင်းကြီး ၄ ယောက်တို့၏ မိဖုရားတို့သည် လာကုန်၍၊ သိရိမဟာမာယာမိဖုရားကို အနုတတ်အိုင်သို့ ဆောင်၍၊ လူတို့၏ အနံ့၊ အညစ်အကြေးကို စင်စိမ့်သောငှာ ရေချိုးစေ၍၊ နတ်၌ဖြစ်သော အဝတ်တို့ကို ဝတ်စေ၍၊ နံ့သာတို့ဖြင့် လိမ်းကျံစေ၍ နတ်ပြည်၌ဖြစ်သောပန်းတို့ကို ပန်စေပြီးသော်၊ အနုတတ်အိုင်အနီး၌ ငွေတောင် ရှိ၏။ ထိုငွေတောင်အတွင်း၌ ရွှေဗိမာန် ရှိ၏။ ထိုရွှေဗိမာန်၌ အရှေ့သို့ ဦးခေါင်းရင်းပြုသော နတ်တို့၏ အိပ်ရာကို ခင်း၍ အိပ်စေကုန်၏။ ထိုအခါ၌ ငါတို့ဘုရားလောင်းသည် မြတ်သောဆင်ဖြူကဲ့သို့ ဖြစ်၍ ထိုငွေတောင်၏အနီး၌ တစ်ခုသောရွှေတောင် ရှိ၏။ ထိုရွှေတောင်၌ ကျက်စား၍၊ ရွှေတောင်မှသက်ခဲ့ပြီးလျှင် ငွေတောင်သို့တက်၍၊ မြောက်အရပ်မှ လာလတ်၍၊ ငွေပန်းခိုင်နှင့်တူသော နှာမောင်းဖြင့် ပဒုမ္မာကြားဖူးကို ယူ၍၊ ကြိုးကြာသံနှင့်တူသော အသံကိုဟီလျက် ရွှေဗိမာန်သို့ဝင်၍၊ သိရိမဟာမာယာမိဖုရား၏ အိပ်ရာကို လက်ယာရစ် ၃ ပတ် လှည့်၍ လက်ယာနံပါးကို လှစ်ခွာလျက် ဝမ်းသို့ဝင်သကဲ့သို့ ထင်၏။ ဤသို့သော အိပ်မက်ကို မြင်မက်၏။

မိုးသောက်သောနေ့၌ အိပ်ရာမှနိုးလတ်သော် သိရိမဟာမာယာမိဖုရားသည် ထိုအိပ်မက်ကို သုဒ္ဓေါဒနမင်း ကြီးအား လျှောက်လေ၏။ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးလည်း ၆ ကျိပ် ၄ ယောက်သော ပုဏ္ဏားကြီးတို့ကို ခေါ်စေ၍၊ နွားချေးစိုတို့ဖြင့် လိမ်းကျံအပ်သောမြေအပြင်၌ ပေါက်ပေါက် အစရှိသော ပန်းတို့ဖြင့် ကြအပ်သော ‘မင်္ဂလာ’ တည်းဟူသော ပူဇော်ခြင်းရှိစေလျက်၊ မြတ်သောသူတို့သာ နေခြင်းငှာထိုက်သော ကောင်းမြတ်သော နေရာတို့ကို ခင်းစေ၍၊ ထိုအခင်းပေါ်၌ နေကုန်သော ပုဏ္ဏားတို့အား ထောပတ်၊ ပျား၊ သကာတို့ဖြင့် ကောင်းစွာစီရင်အပ် သော မြတ်သောဃနာဖြင့် ရွှေခွက်၊ ငွေခွက်တို့ကို ပြည့်စေ၍၊ ရွှေခွက်၊ ငွေခွက်တို့ဖြင့် ဖုံးအုပ်စေ၍ ပေး၏။ ထိုမှတစ်ပါးအစာမချေသော ပုဆိုးတို့ကို ပေးခြင်း၊ နို့ညှစ်နွားမ ပေးခြင်း အစရှိသည်တို့ဖြင့် ထိုပုဏ္ဏားတို့အား ရောင့်ရဲစေ၏။ ထိုသို့ရောင့်ရဲစေပြီးမှ ထိုပုဏ္ဏားတို့အား အိပ်မက်ကို ကြားစေ၍၊ “ဤအိပ်မက်ကို ဖတ်ကြကုန်။ အသို့ဖြစ်လတ္တံ့နည်း” ဟုမေး၏။ ပုဏ္ဏားတို့လည်း “မင်းကြီး။ မကြံလင့်။ မစိုးရိမ်လင့်။ မိဖုရားဝမ်း၌ ပဋိ သန္ဓေနေသည်။ ထိုသူငယ်ကား မိန်းမ မဟုတ်။ ယောက်ျားစင်စစ်တည်း။ အရှင်မင်းကြီးအား သားတော်ဖြစ် လတ္တံ့။ ထိုသားတော်သည် အိမ်ရာထောင်သော လူ၏ဘောင်၌ အကယ်၍ နေသည်ဖြစ်အံ့။ စကြာဝတေးမင်း ဖြစ်လတ္တံ့။ အိမ်ရာထောင်သော လူ၏ဘောင်မှ ထွက်၍ ရဟန်းပြုသည် ဖြစ်အံ့။ ဝဋ်တရားမှ ကင်းပြတ်ပြီးသော ဘုရား ဖြစ်လတ္တံ့” ဟု အိပ်မက်ကို ဖတ်ကြကုန်၏။

၁- ခပ်သိမ်းသော။ ၂- တန်ဆာဆင်ခြင်း၊ မြတ်သော။

ဘုရားလောင်း မယ်တော်ဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေနေသောခဏ၌ ဘ သောင်းသောလောကဓာတ်သည် တုန်လှုပ်၏။

၃၂ ပါးသော ပုဗ္ဗနိမိတ်တို့သည် ထင်ရှားဖြစ်ကုန်၏။ ထင်ရှားဖြစ်ဟန်ကား-

- ၁- ဘသောင်းသော စကြဝဠာတိုက်တို့၌ မနှိုင်းယှဉ်နိုင်သော အရောင်နံ့ကုန်သည်။
- ၂- ဘုရားလောင်း၏ အသရေကို ရှုလိုသကဲ့သို့ သူကန်းတို့သည် မျက်စိကို ရကုန်သည်။
- ၃- နားပင်းသောသူတို့သည် အသံကို ကြားကုန်သည်။
- ၄- အသောသူတို့သည် စကား ပြောနိုင်ကုန်သည်။
- ၅- ကုန်းသောသူတို့သည် ဖြောင့်မတ်သောကိုယ် ရှိကုန်သည်။
- ၆- ခြေဆွဲသောသူတို့သည် ခြေဖြင့် သွားနိုင်ကုန်သည်။
- ၇- အနှောင်အဖွဲ့ရှိသော ခပ်သိမ်းသောသူတို့သည် ထူး၊ -ထိတ်၊ သံခြေချင်း အစရှိသည်တို့မှ လွတ်ကုန်သည်။
- ၈- အလုံးစုံသော ငရဲမီးတို့ ငြိမ်းကုန်သည်။
- ၉- ပြိတ္တာဘုံ၌ မွတ်သိပ်ခြင်း ငြိမ်းသည်။
- ၁၀- တိရစ္ဆာန်တို့အား ရောဂါ ကင်းငြိမ်းသည်။
- ၁၁- ခပ်သိမ်းသော သတ္တဝါတို့သည် ချစ်ဖွယ်သောစကားကို ဆိုကြကုန်သည်။
- ၁၂- မြင်းတို့သည် သာယာစွာသော အခြင်းအရာတို့ဖြင့် ရွှင်လန်းမြူးထူးကုန်သည်။
- ၁၃- ဆင်တို့သည်လည်း မြည်ကုန်သည်။
- ၁၄- အလုံးစုံသော စည်၊ စောင်း၊ ငြင်းတို့သည်လည်း မတီးမမှုတ်ဘဲ မြည်ကုန်သည်။
- ၁၅- လူတို့၏ လက်ကောက်၊ ခြေချင်း အစရှိသော တန်ဆာတို့သည် မထိမခိုက်ဘဲ မြည်ကုန်သည်။
- ၁၆- အလုံးစုံသော အရပ်မျက်နှာတို့သည်လည်း ကြည်လင်ကုန်သည်။
- ၁၇- သတ္တဝါတို့အား ချမ်းသာစေလျက် သိမ်မွေ့သော လေချမ်းတို့သည်လည်း လာကုန်သည်။
- ၁၈- အခါမဲ့မိုးကြီး သည်းထန်စွာရွာသည်။
- ၁၉- မြေကြီးမှ ရေထွက်၍ စီးသည်။
- ၂၀- ငှက်တို့သည်လည်း ကောင်းကင်၌ ပျံသွားခြင်းကို စွန့်ကုန်သည်။
- ၂၁- မြစ်ရေတို့သည်လည်း မစီးဘဲတန့်ရပ်ကုန်သည်။
- ၂၂- မဟာသမုဒ္ဒရာရေယဉ်သည်လည်း ချိုသောရေ ရှိသည်။
- ၂၃- အလုံးစုံသော အရပ်တို့၌ ၅ ပါးသောအဆင်းရှိသော ကြာပဒုမ္မာတို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းသောအပြင် ရှိကုန်သည်။
- ၂၄- ကြည်းပန်း၊ ရေပန်း အလုံးစုံသောပန်းတို့သည်လည်း ပွင့်ကုန်သည်။
- ၂၅- သစ်ပင်တို့၏ ပင်စည်တို့၌ ခန္ဓပဒုမ္မာတို့သည် ပွင့်ကုန်သည်။
- ၂၆- အခက်တို့၌လည်း 'သာခပဒုမ္မာ' မည်သော ပန်းတို့ပွင့်ကုန်သည်။
- ၂၇- နွယ်တို့၌လည်း 'လတာပဒုမ္မာ' မည်သော နွယ်ပန်းတို့ပွင့်ကုန်သည်။
- ၂၈- တစ်ခဲနက်ထူသော ကျောက်ဖျာတို့ကိုခွဲ၍ အဆင့်ဆင့်များသော ပွင့်ချပ်ရှိသော 'ခန္ဓပဒုမ္မာ' မည်သော ပန်းတို့သည်လည်း ပေါက်ကုန်သည်။
- ၂၉- ကောင်းကင်၌ အောက်သို့မျက်နှာပြု၍ဆွဲသော ပဒုမ္မာတို့သည်လည်း ဖြစ်ကုန်သည်။

- ၃၀- ထက်ဝန်းကျင်မှ ပန်းခိုးတို့သည်လည်း ရွာကုန်သည်။
- ၃၁- ကောင်းကင်မှ နတ်တို့တူရိယာ စည်, စောင်း, ငြင်းတို့မြည်ကုန်သည်။
- ၃၂- ဘောင်းဘီသော စကြဝဠာတိုက်တို့သည် လှုပ်ရှားလွမ်းအပ်သော ပန်းကုံးကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ အဆုပ်ဆုပ် ပြု၍ ကုံးအပ်သော ပန်းကုံးကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ တန်ဆာဆင်ခြင်းနှင့်စပ်သော ပန်းနေရာကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ တစ်စည်းတည်းသော ပန်းခင်းကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ပြုံးပြုံးပြက်ပြက် အလှူထွက်သော သားမြီးယပ်ကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ပန်းအနံ့, အခိုးအနံ့တို့ဖြင့် ထုံအပ်သည်ဖြစ်၍ အလွန်တင့်တယ်ခြင်းသို့ ရောက်သည်။ ။ ဤသို့ ၃၂ ပါးသော ပုဗ္ဗနိမိတ်တို့သည် ထင်ကုန်၏။

ဤသို့ မဇ္ဈိမသန္တတော်မူသည်မှ စ၍ ဘုရားလောင်း၏ လည်းကောင်း, မယ်တော်၏ လည်းကောင်း ဘေးဥပဒွေဝေါတို့ကို တားမြစ်အံ့သောငှာ၊ ဤစကြဝဠာတိုက်၌နေသော စတုမဟာရာဇ်နတ် ၄ ယောက်တို့သည် သန်လျက်လက်စွဲလျက် အသရေရှိသော တိုက်ခန်းတွင်းသို့ဝင်၍ စောင့်ရှောက်ကုန်၏။ ဘောင်းဘီသော စကြဝဠာ တိုက်တို့၌ ၄ ယောက်စီပြု၍၊ ၄ သောင်းသော စတုမဟာရာဇ်နတ်တို့သည် မြေဖုတ်ဘီလူး အစရှိသည်တို့ကို အရပ်တစ်ပါးသို့သွားစေ၍၊ တိုက်တံခါးမှစ၍ စကြဝဠာနားတိုင်အောင် စောင့်ရှောက်ကုန်၏။ ဘုရားလောင်း မယ်တော်ကား ယောက်ျားတစ်ပါးတို့၌ တပ်မက်သောစိတ် မရှိ။ လာဘ်သပ်၏ ပြန်ပြောခြင်း, အခြံအရံ၏ ပြန်ပြောခြင်းသို့ ရောက်၏။ ကိုယ်,စိတ် ၂ ပါး ချမ်းသာ၏။ မပင်မပန်းသောကိုယ် ရှိ၏။

မယ်တော်ဝမ်းတွင်း၌ တည်သောဘုရားလောင်းကိုလည်း ကြည်လင်လှစွာသော ပတ္တမြား၏အတွင်း၌ ထည့်အပ်သော ချည်ဖြူကြိုးကဲ့သို့ မြင်ရ၏။ ဘုရားလောင်းနေတော်မူသော ဝမ်းတိုက်သည် စေတီတိုက်,စေတီအိမ် နှင့် တူ၏။

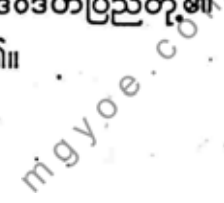
ဘုရားလောင်းမှ တစ်ပါးသော သတ္တဝါတို့နေခြင်း, သုံးဆောင်ခြင်းငှာ မထိုက်။ ထို့ကြောင့် ဘုရားလောင်း၏ မယ်တော်တို့သည် ဖွား၍၊ ၇ ရက်ရှိပြီးသော် သေလွန်၍ တုသိတာနတ်ပြည်၌ ဖြစ်ကုန်သည်။

တစ်ပါးသောမိန်းမတို့သည် ၁၀ လမရောက်မီ ၁၀ လထက် အလွန်နေသည်။ ဖွားမြင်သောအခါ ထိုင်၍ ဖြစ်စေ, အိပ်၍ဖြစ်စေ ဖွားကုန်သကဲ့သို့ ဘုရားလောင်းမယ်တော်တို့ကား ဤသို့ မဟုတ်ကုန်။ ၁၀ လစေ့တွင် သာ ဖွားမြင်, ရပ်သောဣရိယာပုထ်ဖြင့် ဖွားကုန်မြဲ ဓမ္မတာတည်း။

၄- လုပ္ပိနီအင်ကြင်းတော၌ ဘုရားလောင်းကိုဖွားမြင်ခြင်း

သိရိမဟာမာယာ မိဖုရားသည်ကား သပိတ်ဖြင့်ဆီကို ဆောင်သကဲ့သို့ ၁၀ လပတ်လုံး ဝမ်းဖြင့် ဘုရား လောင်းကိုလွယ်၍၊ ရင့်သောကိုယ်ဝန်ရှိပြီးသော် အဆွေအမျိုးတို့အိမ်သို့ သွားလိုသည်ဖြစ်၍ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး အား “အရှင်မင်းကြီး။ အဆွေအမျိုးတို့၏ ဥစ္စာနေရာဖြစ်သော ဒေဝဒဟပြည်သို့ သွားလိုပါသည်” ဟု လျှောက်ကြားလေ၏။

သုဒ္ဓေါဒနမင်းလည်း “ကောင်းပြီ။ သွားလော့”ဟု ကပိလဝတ်ပြည်မှ ဒေဝဒဟပြည်တိုင်အောင် လမ်း ခရီးတို့ကို ညီညွတ်သုတ်သင်စေ၍ လမ်းပါး ၂ ဖက်တို့၌ ငှက်ပျောပင်စိုက်ခြင်း, ရေပြည့်အိုး တည်ခြင်း, တံခွန်ကုက္ကား မုလေးပွား စိုက်ခြင်း အစရှိသည်တို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်စေ၍ မိဖုရားကိုရွှေထမ်းစင်၌ စီးစေ၍၊ အမတ် ၁၀၀၀ တို့ကို ချီမစေလျက် များသောအခြံအရံတို့ဖြင့် ပို့စေ၍၊ ကပိလဝတ်ပြည်, ဒေဝဒဟပြည်တို့၏ အကြား၌နေကုန်သောသူတို့၏ ‘လုပ္ပိနီ’မည်သော, မင်္ဂလာရှိသောအင်ကြင်းတောသည် ရှိ၏။

ထိုမိဖုရား သွားသောအခါ အလုံးစုံသောအင်ကြင်းတောသည် ပင်လုံးကျွတ်ပွင့်၏။ အခက်အကြား၊ အပွင့်အကြားတို့မှ ၅ ပါးသောအဆင်းရှိသော ပိတုန်းတို့သည် လည်းကောင်း၊ အထူးထူးအပြားပြားရှိသော ငှက်အပေါင်းတို့သည် လည်းကောင်း သာယာစွာသောအသံဖြင့် တွန်မြူးထူးကုန်၏။ လုမ္ဗိနီအင်ကြင်းတောအလုံး သည်လည်း စိတ္တလတာဥယျာဉ်ကဲ့သို့၊ ကြီးသောအာနုဘော်ရှိသော မင်း၏ အိမ်ဈေးသဘင်ကဲ့သို့ ဖြစ်၏။

သိရိမဟာမာယာမိဖုရားသည် မွေ့လျော်ဖွယ်ရှိသော အင်ကြင်းတောကိုမြင်၍၊ မွေ့လျော်ပျော်ပါးကစား လိုသောစိတ် ဖြစ်၍၊ အမတ်တို့သည် မိဖုရားကို ဆောင်ယူ၍ အင်ကြင်းတောသို့ သွင်းကုန်၏။ မိဖုရားသည် မင်္ဂလာရှိသော အင်ကြင်းပင်ရင်းသို့ ကပ်၍ အင်ကြင်းခက်ကို လက်ဖြင့် လှမ်းယူလိုသောစိတ် ဖြစ်၏။ ထိုအခါ အင်ကြင်းခက်တို့သည် မျှဉ်းအပ်သောကြိမ်ညွှန်ကဲ့သို့ ညွတ်၍ မိဖုရား၏လက်အနီးသို့ ရောက်၏။ သိရိမဟာ မာယာမိဖုရားသည် လက်ကိုဆန့်၍ ကမ်းလေ၏။

ထိုခဏ၌ပင်လျှင် မိဖုရားအား ကံကြောင့်ဖြစ်သော လေတို့သည် လှုပ်ရှားကုန်၏။ ထိုအခါ၌ အမတ်တို့သည် တင်းထိမ်ရံစေ၍ လူအများကို ရှားလတ်စေကုန်၏။ သိရိမဟာမာယာမိဖုရားသည်လည်း အင်ကြင်းခက်ကို လက်ဖြင့် လှမ်းယူ၍ ရပ်လျက်ပင်လျှင် ဘုရားလောင်းကို ဖွားမြင်တော်မူလေ၏။

ထိုခဏ၌ ဗြဟ္မာကြီး ၄ ယောက်တို့သည် ရွှေကွန်ရက်ဖြင့် ဘုရားလောင်းကို ကောင်းမွန်စွာခံကြကုန်၍ မယ်တော် မိဖုရား၏ရှေ့၌ ထားကုန်၏။

“မိဖုရား ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာခြင်းကို ဖြစ်စေလော့။ သင်မိဖုရားအား တန်ခိုးကြီးသော သားကောင်း ရတနာ ရပေသည်” ဟု ဆိုကုန်၏။

တစ်ပါးသောသူငယ်တို့မူကား အမိဝမ်းမှ ဖွားမြင်ကုန်သည်ရှိသော် မစင်မကြယ်။ စက်ဆုပ်ဖွယ်လိမ်းကျံလျက် ဖွားမြင်ကြကုန်၏။ ဘုရားလောင်းသည်မူကား တစ်စုံတစ်ခုသော မစင်မကြယ်သောအမှုဖြင့် လိမ်းကျံခြင်းမရှိဘဲ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်စွာ ကာသိကတိုင်း၌ဖြစ်သော ပုဆိုးပေါ်၌တင်ထားအပ်သော ပတ္တမြားရတနာကဲ့သို့ တင့်တယ် ထွန်းပလျက် တရားဟောပလ္လင်မှဆင်းသက်သော တရားဟောပုဂ္ဂိုလ်ကဲ့သို့၊ လှေကားမှဆင်းသက်သော ယောက်ျား ကဲ့သို့၊ လက်တော် ၂ ဖက်၊ ခြေတော် ၂ ဖက်တို့ကို ဆန့်၍ ရပ်လျက်သာလျှင် မယ်တော်ဝမ်းမှ ဖွားတော်မူ၏။

ဤသို့ စင်ကြယ်စွာဖြင့် ဖွားမြောက်ငြားသော်လည်း ဘုရားလောင်းအား လည်းကောင်း၊ ဘုရားလောင်း မယ်တော်အား လည်းကောင်း ပူဇော်လိုသည်ဖြစ်၍၊ အထက်ကောင်းကင်မှ ရေအယဉ် ၂ ခုတို့သည် ထွက်ကျ ကုန်၍ ဘုရားလောင်း၏လည်းကောင်း၊ ဘုရားလောင်းမယ်တော်၏လည်းကောင်း ကိုယ်အငွေ့ကို ယူစေကုန်၏။ (ရေအယဉ် ၂ ပါးမှာ ရေနွေး၊ရေအေး ၂ ပါးကို ဆို၏။)

ထို့နောင်မှ ဘုရားလောင်းကို ရွှေကွန်ရက်ဖြင့် ခံ၍ ရပ်အပ်ကုန်သော ဗြဟ္မာကြီးတို့၏လက်မှ၊ နတ်မင်းကြီး ၄ ယောက်တို့သည် ‘မင်္ဂလာရှိသည်’ဟူ၍ သမုတ်ခေါ်ဝေါ်အပ်သော၊ နူးညံ့သောအတွေ့ရှိသော သစ်နက် ရေဖြင့် ခံလင့်ကုန်၏။ ထိုနတ်မင်းကြီး ၄ ယောက်တို့၏လက်မှ လူတို့သည် ဘွဲ့ဖြူပုဆိုးဖြင့် ခံကုန်၏။

လူတို့လက်မှ လွတ်၍ မြေပေါ်၌ရပ်လျက် အရှေ့အရပ်မျက်နှာကို ကြည့်တော်မူသော်၊ အထောင်မက များစွာသော စကြဝဠာတို့သည် တစ်ပြင်တည်း ဖြစ်ကုန်၏။ ထိုအရပ်တို့၌နေကုန်သော နတ်၊လူတို့သည် ပန်း နံ့သာ အစရှိသည်တို့ဖြင့်ပူဇော်ကုန်လျက် “ယောက်ျားမြတ်။ ဤလောက၌ အရှင်ယောက်ျားမြတ်နှင့် တူသောသူ မရှိ။ လွန်မြတ်သောသူကား အဘယ်မှာ ရှိတော့အံ့နည်း” ဟု ဆိုကုန်၏။

ဤသို့ တူရူအရပ်မျက်နှာ၊ အထောင့်သောအရပ်မျက်နှာ၊ အောက်မျက်နှာ၊ အထက်မျက်နှာ ဟူကုန်သော ၁၀ မျက်နှာတို့ကိုကြည့်သော်၊ မိမိနှင့်တူသောသူကို မမြင်၍၊ ‘ဤသည်ကား မြောက်မျက်နှာအရပ်တည်း’ ဟု နှလုံးပြု၍၊ ၇ ဖဝါး လှမ်း၍ သွား၏။

မြဟွာကြီးတို့သည် ထီးဖြူဆောင်းလျက် ရပ်ကုန်၏။ သုယာမနတ်သားသည် သားမြီးယပ်ကိုကိုင်လျက် ရပ်၏။ တစ်ပါးသောနတ်သားတို့ကား ‘ရွှေခြေနင်း၊ ရွှေသန်လျက်၊ ပတ္တမြားသင်းကျစ်’ ဟူသော မင်းမြောက် တန်ဆာလက်စွဲလျက် ရပ်ကုန်၏။

၇ ဖဝါးလှမ်းပြီးမှ ရပ်၍၊ “ငါသည် လောကထက် မြတ်၏” ဟု မကြောက်မရွံ့သောစကားကို မြက် တော်မူလျက် ရဲရင့်သောအသံတော်ကို ကျူးတော်မူ၏။

ငါတို့ဘုရားလောင်းတော်သည် မဟောသဓာ အဖြစ်၌လည်းကောင်း၊ ဝေဿန္တရာ အဖြစ်၌လည်းကောင်း၊ အဆုံးစွန်သောကိုယ်တော်၏ အဖြစ်၌လည်းကောင်း၊ ဤ ၃ ဘဝတို့တွင် ဖွားသောခဏ၌ စကားကို ဆိုတော်မူ၏။

- မဟောသဓာ ဖြစ်သောအခါ၌ မယ်တော့ဝမ်းမှ ဖွားစကပင်လျှင် သိကြားမင်း လာ၍၊ စန္ဒကူးနှစ်ကို ဘုရားလောင်းလက်၌ ထား၍ သွားလေ၏။ ဘုရားလောင်း မဟောသဓာလည်း စန္ဒကူးနှစ်ကို လက်၌ ဆုပ်ကိုင်၍ ဖွားလေသတည်း။

ထိုအခါ၌ ဘုရားလောင်းကို မယ်တော်သည် “ချစ်သား။ အဘယ်ဝတ္ထုကို ကိုင်ယူခဲ့သနည်း” ဟု မေး၏။

“မိခင်။ ဆေးတည်း” ဟု ဆိုပေ၏။

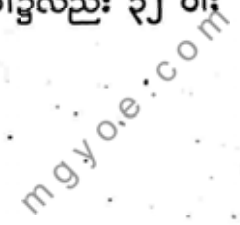
ဆေးကိုကိုင်၍ လာသောကြောင့် ဘုရားလောင်းအား ‘ဩသဓသူငယ်’ ဟူ၍ အမည်မှည့်ကြကုန်၏။ ထိုဆေးကို အိုးစရည်း၌ထည့်၍ လာတိုင်းလာတိုင်း ကန်းသောသူ၊ နားပင်သောသူမှစ၍ ခပ်သိမ်း သော ရောဂါအမျိုးမျိုးကို ငြိမ်းစေခြင်းငှာ ထိုစန္ဒကူးနှစ်သည်လျှင် ဆေးဖြစ်ပေ၏။

ထို့နောင်မှ ‘ဤဆေးဖြစ်သည် မြတ်ပေသည်’ ဤသို့ဆိုကြသော စကားကိုစွဲ၍ ဘုရားလောင်းအား ‘မဟောသဓာ’ ဟူသောအမည် တွင်လေ၏။

- ဝေဿန္တရာအဖြစ်၌ကား မယ်တော့ဝမ်းမှ ဖွားစကပင်လျှင် လက်ယာလက်ကို ဆန့်၍၊ “မိခင်။ အိမ်၌ တစ်စုံတစ်ခုသောပစ္စည်းဥစ္စာ ရှိပါသလော။ ငါ အလှူပေးလိုသည်” ဟု ဆိုတော်မူလျက် ဖွား၏။ ထိုသို့မေးသောအခါ ဝေဿန္တရာဘုရားလောင်း၏ မယ်တော်သည် “ချစ်သား။ ဥစ္စာများသောအမျိုး၌ ဖြစ်သည်” ဟုဆို၍၊ သားတော်၏လက်ကို မယ်တော့လက်ဖဝါးပြင်၌ ထားသည်ကိုပြု၍ သပြာ ၁၀၀၀ ထုပ်ကို ပေးလေ၏။

- ဤအဆုံးစွန်သောကိုယ်တော်၏အဖြစ်၌ကား- ‘အဂ္ဂေါဟမသ္မိလောကဿ’ ဟူသော မကြောက်မရွံ့ သောအသံတော်ကို မြက်တော်မူ၏။

ဤသို့ ငါတို့ဘုရားလောင်းတော်သည် ၃ ဘဝတို့၌ မယ်တော့ဝမ်းမှ ဖွားတော်မူစကပင်လျှင် စကားကို ဆိုတော်မူ၏။ ပဋိသန္ဓေနေစက ၃၂ ပါးသော ပုဗ္ဗနိမိတ်ထင်သကဲ့သို့၊ ဖွားတော်မူသော အခါ၌လည်း ၃၂ ပါး သော ပုဗ္ဗနိမိတ်တို့သည် ထင်ကုန်သတည်း။

ဘုရားလောင်း ဖွားတော်မူသောအခါ၌ တစ်ချက်တည်း၊ တစ်ချိန်တည်းပင်လျှင်- ‘ကစ္စာနာဒေဝီ’ မည်သော ရာဟုလာမင်းသားမယ်တော် ယသောဓရာမင်းသမီး၊ ဘထွေးတော်အမိတ္တောဒနသား ဖြစ်သော ညီတော်အာနန္ဒာ၊ ဆန္ဒအမတ်၊ ကာဠုဒါယီအမတ်၊ ကဏ္ဍကမြင်းတို့သည် ဖွားကုန်၏။ မဟာဗောဓိညောင်တော်လည်း ပေါက်လာ၏။ ရွှေအိုးကြီး ၄ လုံးတို့သည်လည်း ပေါက်လာကုန်၏။ ၄ လုံးသော ရွှေအိုးကြီးတို့တွင် ‘သင်္ခ’ မည်သော ရွှေအိုးကြီး ၁ လုံးကား ဂါဝုတ်ပမာဏ ရှိ၏။ ‘ဇာလ’ မည်သော ရွှေအိုးကြီး ၁ လုံးကား ယူဇနာခွဲပမာဏ ရှိ၏။ ‘ဥပ္ပလ’ မည်သော ရွှေအိုးကြီးတစ်လုံးကား ၃ ဂါဝုတ် ပမာဏရှိ၏။ ‘ပုဏ္ဏရိက’ မည်သော ရွှေအိုးကြီး ၁ လုံးကား ၁ ယူဇနာပမာဏရှိ၏။ အနက်အစောင့်အားဖြင့် မြေကြီးအထူ အဆုံးရှိ၏။ ဤ ၇ ပါးတို့သည် ဖွားဖက်တော်ဖြစ်ကုန်၏။

ထို့ကြောင့် ‘သိကြောင်းထုတ်ဖော်’ ၊ ဖွားဖက်တော်ကား၊ ယသော်ဓရာ၊ အာနန္ဒာနှင့်၊ မဟာဗောဓိ၊ ကဏ္ဍိကမြင်း၊ ကျွန်ရင်းငဆန်၊ မတ်မွန်ကာဠု၊ လေးခုရွှေအိုး၊ ကျမ်းရိုးဟောထား၊ ခုနစ်ပါး တည်း။’ ဟု ပညာရှိတို့ စပ်ဆိုကုန်သတည်း။

၅- ကာဠုဒေဝီလရသေ့၏ဆံကျစ်၌ ဘုရားလောင်း တည်ရပ်တော်မူခြင်း

ဒေဝဒဟပြည်၊ ကပိလဝတ်ပြည်၌ နေကုန်သောသူတို့သည် ဘုရားလောင်းကို ဆောင်ယူ၍ ကပိလဝတ်ပြည်သို့သာလျှင် သွားကြလေကုန်၏။ ထိုနေ့၌ပင်လျှင် ကပိလဝတ်ပြည်၌ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးဝယ် သားတော် ဖွားသည်။ ထိုမင်းသားကား ဗောဓိပင်ရင်း၌ သစ္စာ ၄ ပါးတရားကို သိသော ‘ဘုရားစင်စစ် ဖြစ်လတ္တံ့’ ဟု တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ နတ်တို့သည် အလွန်ရွှင်လန်း၍ ဝမ်းမြောက်ခြင်းရှိကုန်သဖြင့် စုလျားပုဆိုးကိုမြှောက်ခြင်း အစရှိသည်တို့ကို ဖြစ်စေလျက် ကစားကုန်၏။

ထိုအခါ၌ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး၏နန်းတော်သို့ ရောက်မြဲ၊ ကပ်မြဲဖြစ်သော ၈ ပါးသော ဈာန်သမာပတ်ကို ရသော ‘ကာဠုဒေဝီလ’ အမည်ရှိသော ရသေ့သည် ဆွမ်းစားခြင်းကိစ္စကို ပြုပြီး၍ နေ့နေအံ့သောငှာ တာဝတိံသာ နတ်ပြည်သို့ သွားလေသော်၊ နတ်တို့သည် မြူးထူးရွှင်ပျက်စားကြသည်ကို မြင်၍၊ “အဘယ့်ကြောင့် နတ်တို့ နှစ်လိုဝမ်းသာ ပြုကြကုန်သနည်း။ ငါအားလည်း ထိုအကြောင်းကို ပြောဆိုကြပါလော့” ဟု မေးသည် ရှိသော်၊ နတ်တို့သည် “ရှင်ရသေ့။ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးမှာ သားတော် ဖွားသည်။ ထိုသားတော်ကား ဘုရားစင်စစ်ဖြစ်တော် မူ၍ တရားဒေသနာတော်ကို ဟောလတ္တံ့။ မရေတွက်နိုင်၊ မအံ့ဩနိုင်သော ဘုရား၏စံပယ်ခြင်း၊ တင့်တယ်ခြင်းကို မြင်ရတော့မည်။ တရားတော်ကိုလည်း နာရတော့မည်ဟု နှစ်သက်ရွှင်လန်း ဝမ်းသာကြပါသည်” ဟု ဆိုပေကုန်၏။

ကာဠုဒေဝီလရသေ့လည်း နတ်တို့၏စကားကိုကြား၍ အဆောတလျှင် တာဝတိံသာနတ်ပြည်မှ ဆင်းသက် ခဲ့၍ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး၏ နန်းတော်သို့ဝင်လေ၍ ခင်းအပ်သောနေရာထက် နေလျက်၊ “မင်းကြီးမှာ သားတော် ဖွားသည်ဟု ငါကြားသည်။ သားတော်ကို ငါ ဖူးမြင်လိုသည်” ဟုဆိုလေသော်၊ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသည် လည်း တန်ဆာဆင်ခြင်းနှင့်စပ်သော မင်းသားကို ဆောင်ယူစေ၍ ကာဠုဒေဝီလရသေ့ကို ရှိခိုးစေခြင်းငှာ ရှေ့သို့ ဆောင်၏။ ဘုရားလောင်းမင်းသားလည်း ခြေတော်ကိုဖြန့်၍ ရသေ့၏ဆံကျစ်တို့၌ တည်လေ၏။

၁- သိကြားထုတ်ဖော်။

mgyoe.com

ဘုရားလောင်းတို့သည် အဆုံးစွန်သော ကိုယ်တော်၏အဖြစ်၌ ရှိခိုးထိုက်သောသူမရှိ။ မသိသောသူတို့သည် အကယ်၍ ဘုရားလောင်း၏ဦးခေါင်းကို ရသေ့၏ခြေရင်း၌ ထားချေတုံအံ့။ ရသေ့၏ဦးခေါင်း ၇ စိတ် ကွဲလေရာ၏။

ကာဠုဒေဝီလရသေ့သည် 'ငါ့ကိုယ်ကို ဖျက်ဆီးခြင်းငှာ မသင့်'ဟု နေရာမှထ၍ ဘုရားလောင်းအား လက်အုပ်ချီ လေ၏။

သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသည် ထိုသို့သော အံ့ဖွယ်ကိုမြင်၍ သားတော်ကို- ရှိခိုးလေ၏။

ကာဠုဒေဝီလရသေ့သည် အဘိညာဉ်ကို ရသူဖြစ်သောကြောင့် လွန်လေပြီးသည့် ကမ္ဘာ ၄၀, လာလတ္တံ့ သည့် ကမ္ဘာ ၄၀၊ ဤသို့ ကမ္ဘာ ၈၀ တို့ကို မြင်နိုင်၊ အောက်မေ့နိုင်၏။

ဘုရားလောင်းလက္ခဏာတော်၏ ပြည့်စုံခြင်းကို မြင်၍၊ 'ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့လော၊ မဖြစ်လတ္တံ့လော' ဟု စုံစမ်းဆင်ခြင်လတ်သော်၊ 'ဧကန်စင်စစ် ဘုရား ဖြစ်လတ္တံ့' ဟုသိ၍၊ 'ဤသူကား အံ့ဖွယ်သရဲ ကြီးမြတ်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်တကား' ဟု ပြုံးရယ်ခြင်းကို ပြု၏။

ထို့နောင်မှ တစ်ဖန် 'ဤယောက်ျားမြတ် ဘုရားဖြစ်သောအခါ၌ ငါသည် ဖူးတွေ့ရပါမည်လော' ဟု စူးစမ်းဆင်ခြင်ပြန်သော်၊ 'မဖူး မတွေ့ရချေ။ ဘုရားမဖြစ်မီပင်လျှင် အသက်အပိုင်းအခြားသို့ ရောက်၍ စုတေလျှင်၊ ဘုရား အရာအထောင်ပင်သော်လည်း ကိုယ်တိုင်ကြွ၍ သစ္စာ ၄ ပါးတရားတော်ကို ပြုငြားသော်လည်း မတတ်နိုင် ကောင်းသော အရူပဘုံ၌ ငါသည် ဖြစ်ရလိမ့်သတည်း' ဟု မြင်၍၊ 'ဤသို့သဘောရှိသော ယောက်ျားမြတ် ဘုရားဖြစ်သည်ကိုလည်း ငါ မဖူး မတွေ့ထိုက်ချေ။ ငါ့အား ရှုံးခြင်းကြီး ရှုံးခဲ့ပြီ' ဟု နှလုံးမသာ ငိုကြွေး၏။

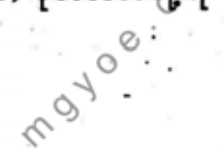
လူတို့ မြင်ကုန်၍၊ "ရသေ့။ ယခုပင်လျှင် ရယ်၍ ယခုပင် ငိုကြွေးပြန်သည်။ အကြောင်း အသို့တုံနည်း။ ငါတို့အရှင်သားအား တစ်စုံတစ်ခုသောအန္တရာယ် ရှိသလော"ဟု မေး၍၊ "အရှင်သားအား အန္တရာယ်တစ်စုံတစ်ခု မျှ မရှိပေ။ ဧကန်စင်စစ် ဘုရား ဖြစ်ပေလိမ့်မည်တည်း" ဟုဆို၏။ ထိုသို့ ဘုရားဖြစ်မည် မှန်လျှင် အဘယ် ကြောင့် ငိုကြွေးဘိသနည်း" ဟု မေးကုန်သော် "ဤယောက်ျားမြတ် ဘုရားဖြစ်မည်ကို ငါ မဖူးထိုက်ချေ။ 'ငါ့အား ရှုံးခြင်းကြီး ရှုံးချေသည်'ဟု ငါ၏ကိုယ်ကို အလွန်စိုးရိမ်၍ ငိုကြွေးသတည်း" ဟု ဆို၏။

၆- ကာဠုကသတို့သားအကြောင်းကို ပြခြင်း

ထိုသို့ဆိုပြီးသောနောင်မှ ကာဠုဒေဝီလရသေ့သည် 'အသို့တုံနည်း။ ငါ၏ဆွေမျိုးတို့တွင် တစ်စုံတစ်ယောက် သောသူသည် ဤယောက်ျားမြတ် ဘုရားဖြစ်သည်ကို ဖူးမြင်ထိုက်ပါလိမ့်မည်လော'ဟု စုံစမ်းဆင်ခြင်သော်၊ မိမိ၏တူဖြစ်သော နာဠုကသတို့သားသည် ဖူးမြင်ထိုက်မည်ကို မြင်လျှင်၊ ကာဠုဒေဝီလရသေ့သည် နှမအိမ် သို့ သွားလေ၍၊ "သင်၏သား နာဠုကသတို့သားကား အဘယ်မှာနည်း" ဟု မေးလေသော်၊ "အရှင်ရသေ့။ အကျွန်ုပ်တို့အိမ်တွင်း၌ပင် ရှိပါ၏" ဟု ဆိုပေ၏။

"ထို နာဠုကသတို့သားကို ခေါ်လော့" ဟု ခေါ်စေ၍၊ မိမိထံသို့ရောက်လာသော နာဠုကသတို့သားကို "ငါ့တူ နာဠုက။ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးနန်းတော်၌ ဖွားသောသားတော်သည် ဘုရားလောင်းပေတည်း။ ၃၅ နှစ် လွန်လျှင် ဘုရား ဖြစ်လတ္တံ့။ သင်သည် ထိုဘုရားကို ဖူးမြင်ထိုက်လိမ့်မည်။ သင်သည် ယနေ့ပင် ရဟန်းပြုလော့" ဟုဆို၏။

၈၇ ကုဋေကြွယ်သော အမျိုး၌ဖြစ်သော နာဠုကသတို့သားသည်လည်း 'ငါ့ကို ဦးရီးသည် အကျိုးမဲ့ကို မဆိုတန်' ဟု အကြံရှိ၍၊ ထိုနေ့ပင်လျှင် အိမ်ဈေးအလယ်မှ သင်္ကန်း၊ သပိတ်တို့ကို ဝယ်စေ၍၊ ဆံ၊ မုတ်ဆိတ်တို့ကို

ရိတ်စေ၍၊ ဖန်ရည်စွန်းသောသင်္ကန်းကို ဝတ်၍၊ “အကြင်ပုံဂိုလ်သည် လောက၌ မြတ်သောပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်မြတ်ကို ရည်မှတ်၍ ငါ ရဟန်းပြုသတည်း” ဟု ဘုရားလောင်းရှိရာ လက်အုပ်ချီ၍ ၅ ပါး သောထိခြင်းဖြင့် ရှိခိုးလျက်၊ သပိတ်ကို သပိတ်အိတ်၌ ထည့်၍ ပခုံး၌လွယ်ပြီးသော်၊ ဟိမဝန္တာတောသို့ သွား၍ ရဟန်းတရားကို အားထုတ်လေ၏။

ထိုနာဠကသည် ဘုရားပွင့်တော်မူသောအခါ ဘုရားအထံသို့ ကပ်၍၊ မောနေယျအကျင့်ကို ဟောစေ၍၊ တစ်ဖန် ဟိမဝန္တာတောသို့ ဝင်၍ ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်၏။

ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်သော မောနေယျအကျင့်ကို ကျင့်၍၊ ၇ လသာ အသက်ကို စောင့်ရှောက်၍၊ တစ်ခုသော ရွှေတောင်ကို မှီ၍ရပ်လျက်ပင်သာ ဝိပါက်ကမ္မဇ ရုပ်ကြွင်းမရှိသော နိဗ္ဗာန်ဓာတ်ဖြင့် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုလေ၏။

ဘုရား ၁ ဆူ - ၁ ဆူတွင် မောနေယျအကျင့်ကိုကျင့်သူ ၁ ယောက် - ၁ ယောက်သာ ရှိမြဲ။ ငါတို့ ဘုရား လက်ထက်တော်၌ နာဠကမထေရ်ကား ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်တော်မူသောကြောင့် ကျင့်သည့်နေ့မှ ၇ လသာ အသက်ရှည်သည်။ မဇ္ဈိမကျင့်သော် ၇ နှစ်၊ မုဒုကျင့်သော် ၁၂ နှစ် အသက်ရှည်နိုင်၏။

၇- ပုဏ္ဏားတို့အား လက္ခဏာတော်ကို ဖတ်စေခြင်း

ဘုရားလောင်းကို ဖွားတော်မူ၍ ၅ ရက်မြောက်သောနေ့၌ “ဦးခေါင်းဆေး၍ အမည်မှည့်အံ့” ဟူ၍ မင်းအိမ်နန်းတော်ကို ‘အကျော်၊ တောင်ဇလပ်၊ ပရုတ်နှစ်၊ စန္ဒကူးနှစ်’ ဟုဆိုအပ်သော နံ့သာမျိုး ၄ ပါးတို့ဖြင့် လိမ်းကျံစေ၍၊ ‘ဇလပ်ပန်း၊ မုလေးပန်း၊ နေဇာမြက်၊ ထမင်း၊ ပေါက်ပေါက်’ ဟူသော ပန်းမျိုး ၅ ပါးတို့ကို ကြစေလျက် ရေမရောသော နို့ဃနာတို့ကို ပြည့်စုံစေ၍၊ ဗေဒင် ၃ ပုံတို့ကို အကုန်တတ်သော ၁၀၈ ယောက်သော ပုဏ္ဏားတို့ကို ပင့်ခေါ်၍ နန်းတော်တွင်း၌နေစေပြီးသော်၊ ကောင်းမြတ်သောဘောဇဉ်တို့ကို ကျွေးမွေး၍၊ များစွာ သောပူဇော်သကာကိုပြု၍ လက္ခဏာ ဖတ်စေကုန်၏။

ထို ၁၀၈ ယောက်သော ပုဏ္ဏားတို့တွင် ရာမပုဏ္ဏား ၁ ယောက်၊ ဇေပုဏ္ဏား ၁ ယောက်၊ လက္ခဏပုဏ္ဏား ၁ ယောက်၊ ဇောတိမန္တပုဏ္ဏား ၁ ယောက်၊ ယညပုဏ္ဏား ၁ ယောက်၊ သုဘောဇပုဏ္ဏား ၁ ယောက်၊ သုယာမပုဏ္ဏား ၁ ယောက်၊ သုဒတ္တပုဏ္ဏား ၁ ယောက်၊ ဤ ၈ ယောက်သောပုဏ္ဏားတို့သည် ထို ၁၀၈ ယောက်သောပုဏ္ဏားတို့တွင် ပါကုန်၏။ ဤ ၈ ယောက်သောပုဏ္ဏားတို့ကား လက္ခဏာတော်ဖတ် ပုဏ္ဏားတို့တည်း။

ပဋိသန္ဓေနေတော်မူသောအခါလည်း ထို ၈ ယောက်ပင် အိပ်မက်တော်ကို ဖတ်ကုန်သည်။ ထို ၈ ယောက် သောပုဏ္ဏားတို့တွင် ၇ ယောက်သောပုဏ္ဏားတို့သည် လက်ညှိုး ၂ ချောင်းကို မြှောက်၍၊ “ဤကဲ့သို့ လက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံသောသူသည် အကယ်၍ လူ့ဘောင်၌နေအံ့၊ စကြဝတေးမင်း ဖြစ်အံ့။ ရဟန်းပြုသည် ဖြစ်အံ့၊ ဘုရား ဖြစ်အံ့”

ဤသို့ ဖတ်ကြကုန်၏။ စကြဝတေးမင်း၏ အလုံးစုံသောအသရေစည်းစိမ်ကိုလည်း ကြားကုန်၏။

ထို ၈ ယောက်သောပုဏ္ဏားတို့တွင် အငယ်ဆုံး ‘သုဒတ္တ’ မည်သော အနွယ်အားဖြင့် ကောဏ္ဍည အမည် ရှိသောပုဏ္ဏားသည် ဘုရားလောင်း၏ မြတ်သောလက္ခဏာ၏ပြည့်စုံခြင်းကို မြင်၍၊

‘ဤမင်းသားကား လူ၏ဘောင်၌ နေခြင်းအကြောင်းသည် မရှိ။ ဧကန်စင်စစ် ဝဋ်တရားမှပြတ်သော ဘုရား ဖြစ်မည်’ ဟု လက်ညှိုးတစ်ချောင်းတည်းကိုသာ ချီမြှောက်၍၊ “ဧကန် ဘုရားဖြစ်အံ့” ဟူသော စကားကို ဆိုပေ၏။

ဤအရာ၌ ဆရာကောဏ္ဍညသည်ကား ဖြည့်အပ်ပြီးသော ပါရမီသမ္ဘာရရှိသော ပစ္ဆိမဘဝိက ပုဂ္ဂိုလ် တည်း။ ပညာအားဖြင့် ဂု ယောက်သောပုဏ္ဏားကြီးတို့ကို လွှမ်းမိုးကဲလွန်၍ ဤကဲ့သို့သော လက္ခဏာ နှင့်ပြည့်စုံသော ဘုရားလောင်း၏ ‘စင်စစ် ဘုရား ဖြစ်အံ့’ ဟူသော တစ်ခုသောအလားကိုသာ မြင်လေသတည်း။ ထို့ကြောင့် လက်ညှိုးတစ်ချောင်းကိုသာ ချီ၍ ဤကဲ့သို့ လက္ခဏာဖတ်သတည်း။

၈- ဘုရားလောင်းကို အမည် မှည့်ခြင်း

ထိုနောင်မှဘုရားလောင်းအား အမည်ကို မှည့်ကြကုန်လတ်သော် အလုံးစုံသောလူတို့၏ အကျိုးပြီးခြင်းကို ပြုတတ်သောကြောင့် ‘သိဒ္ဓတ္တမင်းသား’ ဟူသောအမည်ကို မှည့်ကုန်၏။
‘သဗ္ဗလောကဿ အတ္ထသိဒ္ဓိကရတ္တာ သိဒ္ဓတ္ထောတိနာမံ အကံသု။’ ပါဠိ ရှိ၏။ ။
“သဗ္ဗလောကဿ၊ အလုံးစုံသောလူ၏။ အတ္ထသိဒ္ဓိကရတ္တာ၊ အကျိုး၏ပြီးခြင်းကို ပြုတတ်သောကြောင့်။ သိဒ္ဓတ္ထောတိနာမံ၊ ‘သိဒ္ဓတ္တမင်းသား’ ဟူသောအမည်ကို။ အကံသု၊ မှည့်ကုန်၏။

၉- မယ်တော်မာယာသည် တုသိတာနတ်ပြည်၌ ဖြစ်ခြင်း

သိရိမဟာမာယာ မိဖုရားသည်လည်း သားတော်ကိုဖွား၍ ဂု ရက် ရှိပြီးသော် သေလွန်၍၊ မိမိကုသိုလ်ကံ အာနုဘော်အားဖြင့် တုသိတာနတ်ပြည်၌ နတ်သား ဖြစ်လေ၏။ မယ်တော်မာယာသည် သားဖွားခြင်းကြောင့် သေလွန်သည် မဟုတ်။ အသက်အပိုင်းအခြားစေ့သဖြင့် သေလွန်သတည်း။

၁၀- ပဉ္စဝဂ္ဂံ ၅ ယောက်တို့ကို ပြခြင်း

လက္ခဏာဖတ်ပြီးသော နောင်မှ ပုဏ္ဏားတို့သည် မိမိတို့၏အိမ်သို့ သွားကုန်၍၊ သားတို့ကို ခေါ်၍၊ “ချစ်သား တို့။ ငါတို့ကား အသက် ကြီးကုန်ပြီ။ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး၏သား ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်သည်ကို ငါတို့ မိမည်၊ မမိမည်ကို မသိနိုင်ကုန်။ သင်တို့သည် မင်းသား ဘုရားဖြစ်တော်မူသောအခါ ဘုရားအဆုံးအမတော်၌ တည်၍ ရဟန်းပြုလေကုန်” (ဟုဆိုကုန်၏။) ဂု ယောက်သော ပုဏ္ဏားကြီးတို့သည် အသက်အတိုင်းနေ၍ ကံအားလျော်စွာ လားလေကုန်၏။ ကောဏ္ဍညအနွယ်ဖြစ်သော သုဒတ္တပုဏ္ဏားငယ်သာလျှင် ရောဂါအနာမရှိဘဲ အသက်ရှည်၏။

ဘုရားလောင်း တောထွက်တော်မူ၍၊ အစဉ်သဖြင့် ဥရဝေလတောသို့ သွား၍ ‘ဤမြေအရပ်သည် နှစ်လို မွေ့လျော်ဖွယ် ရှိလေစွတကား။ ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော အမျိုးသားအား ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းခြင်းငှာ သင့်လှပေသည် တကား’ ဟု စိတ်ကိုဖြစ်စေ၍ ဥရဝေလတော၌ နေတော်မူသည်ရှိသော်၊ ‘ဘုရားလောင်း ရဟန်းပြုပြီ’ ဟု ကြား၍၊ ထိုပုဏ္ဏား၏သားတို့သို့ ချဉ်းကပ်၍၊ “သိဒ္ဓတ္တမင်းသား ရဟန်းပြုပြီ။ ထိုမင်းသားသည် မချွတ်ဘုရား ဖြစ်လတ္တံ့။ အကယ်၍ သင်တို့အဖေတို့သည် ယခုတိုင် ရှိသေးသည်ဖြစ်ကုန်အံ့။ ယနေ့ပင် တောထွက်၍ ရဟန်း ပြုလေကုန်လတ္တံ့။ အကယ်၍ သင်တို့ ရဟန်းအဖြစ်ကို အလိုရှိကုန်အံ့။ လာကုန်လော့။ ငါတို့တစ်စု ဘုရားလောင်းကို အတုပြု၍ ရဟန်းပြုအံ့” ဟု ဆို၏။

ထို အလုံးစုံသောပုဏ္ဏားတို့ကို ဆန္ဒတူအောင် မတတ်နိုင်ရကား၊ ပုဏ္ဏား ဂု ယောက်တို့တွင် ၃ ယောက် တို့သည် ရဟန်း မပြုကုန်။ ၄ ယောက်သောပုဏ္ဏားတို့သည် ကောဏ္ဍညပုဏ္ဏားကို ရှေ့ဆောင်ခေါင်းတည်ပြု၍ ရဟန်း ပြုကြလေကုန်၏။

၁၁- ၂ ယောက်သော။

ထို ၅ ယောက်သော^၁ ပုဏ္ဏားတို့ကား ပဉ္စဝဂ္ဂိ အရှင်တို့ပေတည်း။ ကောဏ္ဍညတို့၏ အတ္တပ္ပတ္တိတို့ကို ရှေ့သို့လှမ်း၍ သတ်လိုက်သည်။

၁၁- နိမိတ်ကြီး ၄ ပါးတို့ကိုမမြင်ရအောင် အစောင့်အရှောက်ထားခြင်း။

ထိုသို့ နိမိတ်လက္ခဏာဖတ်သောအခါ၌ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသည် “အဘယ်သို့သောနိမိတ်ကို မြင်၍ ငါ့သား ရဟန်းပြုလိမ့်မည်နည်း” ဟု မေး၏။

“နိမိတ်ကြီး ၄ ပါးကိုမြင်၍ ရဟန်းပြုလတ္တံ့” ဟု ဆိုလေကုန်သော်၊ “အဘယ်နိမိတ်နည်း” ဟု မေးမြန်း၏။

“သူအို၊ သူနာ၊ သူသေ၊ ရဟန်း၊ ဤ နိမိတ် ၄ ပါးကို မြင်၍ ရဟန်းပြုလတ္တံ့” ဟု ဆိုပေကုန်သော်၊ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသည် ထိုနေ့မှစ၍ “သူအို၊ သူနာ၊ သူသေ၊ ရဟန်းတို့ကို သားတော်၏ အနီးအပါးသို့ မကပ် ရောက်စေလင့်။ မပြကြကုန်လင့်။ ဘုရားအဖြစ်ဖြင့် အဘယ်မူအံ့နည်း။ ကျွန်းငယ်အရံ ၂၀၀၀ နှင့်တကွ ကျွန်းကြီး ၄ ကျွန်းတို့ကို အစိုးရသော စကြဝတေးမင်းကြီး ဖြစ်စေလျက်၊ ၃၆ ယူနောအဝန်းရှိသော ပရိသတ်ဖြင့်ခြံရံလျက် ကောင်းကင်၌ တင့်တယ်စွာသွားသည်ကိုသာ မြင်လိုသည်” ဟု ဆို၍၊ ၄ ပါးသော နိမိတ်ကြီးတို့ကိုသာ မမြင် ရအောင် အရပ် ၄ မျက်နှာတို့တွင် ၁ ဂါဝုတ် - ၁ ဂါဝုတ်အရပ်၌ အစောင့်အရှောက်ထားပေ၏။

ထိုနေ့ ဦးဆေးမင်္ဂလာပြုရာအရပ်၌ စည်းဝေးကုန်သော ၈ သောင်းသောဆွေတော်မျိုးတော်တို့တွင် ၁ ယောက် - ၁ ယောက်သော ဆွေတော်မျိုးတော်တို့သည် ၁ ယောက် - ၁ ယောက်သောသားကို ဝန်ခံကုန်၏။

“ဘုရားပင်မူလည်း ဖြစ်စေ၊ စကြဝတေးမင်း မူလည်းဖြစ်စေ။ ငါတို့သည် သား ၁ ယောက်စီ ပေးကုန်အံ့။ အကယ်၍ ဘုရားဖြစ်အံ့။ ၈ သောင်းသောမင်းမျိုး ရဟန်းအပေါင်း ခြံရံလျက် တင့်တယ်စွာသွားရလတ္တံ့။ အကယ်၍ စကြာမင်း ဖြစ်တံ့အံ့။ ၈ သောင်းသော မင်းသားအပေါင်း ခြံရံလျက် တင့်တယ်စွာ လှည့်ပတ်သွားလာရလတ္တံ့” ဟု ဝန်ခံကုန်၏။

သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးလည်း ဘုရားလောင်းအား မြတ်သောအဆင်းကိုဆောင်ကုန်သော၊ အလုံးစုံသောအပြစ်တို့မှ ကင်းကုန်သော နို့ထိန်းတို့ကို ပေး၍ ကျွေးမွေး၏။ ဘုရားလောင်းသည် များစွာသော အခြံအရံ တင့်တယ်ခြင်းဖြင့် ကြီးတော်မူ၏။

၁၂- အလောင်းတော်ကို ခမည်းတော်သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး ၂ ကြိမ်မြောက် ရိုခိုးခြင်း။

တစ်နေ့သ၌ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးအား ‘ပျိုးကြအံ့သော မင်္ဂလာနေ့’ မည်သည် ဖြစ်၏။ ထိုနေ့၌ မြို့အလုံးကို နတ်ပြည်ကဲ့သို့ တန်ဆာဆင်၍ အလုံးစုံသော ကျွန်၊ အမှုလုပ် အစရှိသူတို့သည် အစာမချေသော ပုဆိုးအဝတ် တို့ကို ဝတ်ကုန်လျက်၊ နံ့သာပန်း အစရှိသည်တို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်ကုန်လျက် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး၏ နန်းတော်တွင်း၌ စည်းဝေးကုန်၏။

သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး၏ လယ်ထွန်အမှု၌ ထွန်တုံး ၁၀၀၀ ကို ယှဉ်စေကုန်၏။ ထိုနေ့၌ တစ်ခုဖြင့်ယုတ်သော ၈၀၀ သော^၂ ထွန်တုံးကို နွားတို့၏ ဦးချို၊ ဆွဲကြိုး၊ နှင်တံ တို့နှင့်တကွ ငွေပြားတို့ဖြင့် ရံအပ်ကုန်၏။ သုဒ္ဓေါဒန မင်းကြီး၏ ဆွဲကိုင်ရာထွန်တုံးကိုကား နိသောရွှေပြားဖြင့် ရံအပ်၏။ နွားတို့၏ ဦးချို၊ ဆွဲကြိုး၊ နှင်တံတို့ကိုလည်း ရွှေပြားဖြင့် ရံအပ်ကုန်၏။

၁- ထို ၄ ယောက်သော။ ၂- ၂၀၀ သော။

သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသည် များစွာသောအခြံအရံတို့ဖြင့် ပြည်မှထွက်လျက် သားတော်ကိုဆောင်ယူ၍ သွားလေ၏။

လယ်ထွန်ရာအရပ်၌ တစ်ခုသော ဇမ္ဗူသပြေပင်သည် ထူထဲသောအရွက် ရှိ၏။ ချမ်းမြေ့သာယာသောအရိပ် ရှိ၏။ ထိုဇမ္ဗူသပြေပင်အောက်၌ မင်းသား၏အိပ်ရာကို ခင်းစေ၍၊ အထက်၌ ရွှေကြယ်စီအပ်သော ဗိတာန်ကို ဆွဲ၍၊ တင်းထိမ်အာရာမ်ဖြင့် ရံစေ၍၊ အစောင့်အရှောက် ထား၍၊ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသည် တန်ဆာဆင်ယင်၍ အမတ်အပေါင်းခြံရံလျက် လယ်ထွန်ရာအရပ်သို့ သွားလေ၏။

ထိုအရပ်၌ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသည် ရွှေထွန်တုံးကို ကိုင်၏။ အမတ်တို့ကား တစ်ခုယုတ်သော ၈၀၀ သော ငွေထွန်တုံးတို့ကို ကိုင်ကုန်၏။ လယ်ထွန်သမား ယောက်ျားတို့ကား ကြွင်းသောထွန်တုံးတို့ကို ကိုင်ကုန်၏။ မင်း အစရှိသောသူတို့သည် ထွန်တုံးကိုကိုင်၍ ထိုမှဤမှ ထွန်ကုန်၏။

သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသည်ကား ဤမှာဖက်မှသည် ထိုမှာဖက်သို့ နှင်သွား၏။ ထိုမှာဖက်မှသည် ဤမှာဖက်သို့ နှင်လာ၏။ ထိုသို့ထွန်ရာ၌ များစွာရှုဖွယ်သော စည်းစိမ် ဖြစ်၏။

ဘုရားလောင်းကို ခြံရံ၍နေကုန်သော နို့ထိန်းတို့သည် “သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး၏ ရှုဖွယ်သောစည်းစိမ်ကို ကြည့်ရှုကုန်အံ့” ဟု တင်းထိမ်တွင်းမှ ထွက်လေကုန်သည်ရှိသော်၊ ဘုရားလောင်းသည် ထိုမှဤမှကြည့်လတ်သော် တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူကိုမျှ မမြင်၍၊ လျင်စွာထ၍၊ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ၍၊ ထွက်သက်၊ ဝင်သက်တို့ကို သိမ်းဆည်း၍ ပထမဈာန်ကို ဖြစ်စေ၏။

နို့ထိန်းတို့သည် ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်အထူးထူးတို့ကို စီရင်ကုန်၍ အတန်ငယ် ကြာမြင့်လေကုန်၏။ တစ်ပါး သောသစ်ပင်၏ အရိပ်တို့သည် ပြောင်းရွှေ့လည်လေကုန်၏။ ဘုရားလောင်းနေသော ဇမ္ဗူသပြေပင်ရိပ်သည်ကား ဝန်းသောအရိပ်ဖြင့် တင့်တယ်လျောက်ပတ်စွာ တည်လေ၏။ နို့ထိန်းတို့သည် “အရှင်သား။ တစ်ယောက်ထီးတည်း ရှိချေပြီ” ဟု အဆောတလျင် တင်းထိမ်ကိုပင့်၍ ဝင်ကုန်သည်ရှိသော်၊ အိပ်ရာ၌ ထက်ဝယ်ဖွဲ့၍နေသော ဘုရား လောင်းကို လည်းကောင်း၊ ဇမ္ဗူသပြေပင်၏ ဝန်းသောအရိပ်ရှိသော အံ့ဖွယ်သရဲကို လည်းကောင်း မြင်ကြ၍ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးအား ကြားလျှောက်ကြလေကုန်၏။

“အရှင်မင်းကြီး။ သားတော်သည် ဤသို့ နေထိုင်သည်။ တစ်ပါးသောသစ်ပင်တို့၏အရိပ်ကား လည်၍ သွားကုန်၏။ ဇမ္ဗူသပြေပင်ရိပ်ကား မပြောင်းမရွှေ့ ပြကတော့ဝန်းဝန်း တည်သည်” ဟု ကြားလျှောက်လေကုန်၏။

သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးလည်း အလျင်တဆော လာခဲ့၍ ထိုအံ့ဖွယ်သရဲကိုမြင်လျှင်၊ “ချစ်သား။ သင်ချစ်သား အား ဤယခု ရှိခိုးခြင်းသည် ၂ ကြိမ်မြောက်သော ရှိခိုးခြင်းတည်း” ဟုဆို၍ သားတော်ကို ရှိခိုးလေ၏။ ပြန်လည်ချိန်သင့်သောအခါလည်း ပရိသတ်ခြံရံလျက် နန်းတော်သို့ပြန်လေ၏။

၁၃- လေးအတတ်ကို အလောင်းတော် ပြခြင်း။

ထို့နောင်မှ အစဉ်သဖြင့် ဘုရားလောင်းသည် ၁၆ နှစ်အရွယ်သို့ ရောက်လတ်သော် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသည် ဘုရားလောင်းအား ၃ ပါးသောဥတုတို့နှင့် လျှောက်ပတ်ကုန်သော ‘ရမ္မ၊ သုရမ္မ၊ သုဘ’ အမည်ရှိသော ပြာသာဒ် ၃ ဆောင်တို့ကို ဆောက်လုပ်စေ၍၊ တစ်ဆောင်ကား ဘုံ ၉ ဆင့် ရှိ၏။ တစ်ဆောင်ကား ဘုံ ၇ ဆင့် ရှိ၏။ တစ်ဆောင် ကား ဘုံ ၅ ဆင့် ရှိ၏။ ၄ သောင်းသော ကချေသည်မိန်းမတို့ကိုလည်း လုပ်ကျွေးခစားစေ၏။

ဘုရားလောင်းသည် နတ်သမီးအပေါင်း ခြံရံအပ်သော နတ်သားကဲ့သို့ တန်ဆာဆင်အပ်သော ကချေသည် မိန်းမတို့ဖြင့် ခြံရံလျက်၊ ယောက်ျားမရှိသော မိန်းမတို့ တီးမှုတ်အပ်သော စည်၊ စောင်း၊ ငြင်းတို့ဖြင့် စံပယ်တင့် တယ်လျက်၊ ကြီးစွာသော စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ခံစားလျက် 'နွေ၊ မိုး၊ ဆောင်း' ဟူသော ဥတုအလှည့်အားဖြင့် ၃ ဆောင်ကုန်သော ပြာသာဒ်တို့၌ နေ၏။

ရာဟုလာ မယ်တော်ဖြစ်သော ယသောဓရာမိဖုရားသည်ကား သိဒ္ဓတ်မင်းသား၏ မိဖုရားကြီး ဖြစ်၏။

ဤသို့ အစဉ်အတိုင်း စည်းစိမ်ချမ်းသာတို့ကို ခံစားသော ဘုရားလောင်းအား တစ်နေ့သ၌ ဆွေတော် မျိုးတော်တို့၏အလယ်၌ ဤသို့ စကားဖြစ်သတည်း။

“သိဒ္ဓတ်မင်းသားသည် ကစားမြူးထူးခြင်း၌သာ လေ့လာလျက် လှည့်ပတ်သွားလာ၏။ တစ်စုံတစ်ခုသော အတတ်ကိုမျှ မသင်။ စစ်ရေးကြိမ်သော် အဘယ်သို့ပြုမည်နည်း” ဟု စကားဖြစ်၏။

ခမည်းတော်သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသည် သားတော် သိဒ္ဓတ်မင်းသားကိုခေါ်၍၊ “ချစ်သား။ သင်၏ အဆွေ အမျိုးတို့သည် ‘သိဒ္ဓတ်မင်းသားကား တစ်စုံတစ်ခုသောအတတ်ကိုမျှ မသင်မူ၍ ကစားမြူးထူးလျက်သာ နေတော့ သည်’ ဟု ဆိုကုန်သည်။ အကယ်၍ ရန်သူတို့ရောက်လာသည် ဖြစ်ကုန်အံ့။ သင်ချစ်သား အဘယ်သို့ အောက်မေ့ ကြံစည်ပါမည်နည်း” ဟု ဆိုပေ၏။

ဘုရားလောင်း သိဒ္ဓတ်မင်းသားလည်း “ခမည်းတော်မင်းကြီး။ ငါ့အား အတတ်သင်ခွင့်ကိစ္စ မရှိပြီ။ ခမည်း တော်မင်းကြီးတို့သည် ငါ၏အတတ်ကို ရှုလိုကြသည် ဖြစ်အံ့။ ပြည်၌ စည်လည်စေကုန်လော့။ ဤနေ့မှ စ၍ ၇ ရက်မြောက်သောနေ့၌ ဆွေတော်မျိုးတော်တို့အား အတတ်ပြအံ့” ဟုဆိုပေ၏။

သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးလည်း ဘုရားလောင်းဆိုတိုင်း ပြုပေ၏။

ဘုရားလောင်း သိဒ္ဓတ်မင်းသားသည် ‘အက္ခနဝေဓိ’ မည်သော လေးသမား၊ ‘ဝါဠဝေဓိ’ မည်သော လေးသမား တို့ကိုစည်းဝေးစေ၍၊ လူများတို့၏အလယ်၌ တစ်ပါးသောလေးသမားတို့နှင့် မဆက်ဆံသော ၁၂ ပါး အပြားရှိသော အတတ်ကို ဆွေတော်မျိုးတော်တို့အား ပြပေ၏။

၁၂ ပါးသော အတတ်ကား သရဘင်္ဂဇာတ် ၁၂ လာ၏။

ထိုသို့သော အတတ်ကိုပြသောအခါ၌ ဆွေတော်မျိုးတော်အပေါင်းတို့သည် ယုံမှားသင်္ကာခြင်း ကင်းကြ ကုန်၏။

၁၄- နိမိတ်ကြီး ၄ ပါးကို နတ်တို့လှည့်ပတ်၍ ပြခြင်း

တစ်နေ့သ၌ ဘုရားလောင်းသည် ဥယျာဉ်ကစားလိုသောကြောင့် ရထားထိန်းကိုခေါ်၍၊ “အချင်းရထား ထိန်း။ ရထားကို က၊လော့” ဟုဆို၏။

ရထားထိန်းလည်း “အရှင်မင်းသား။ ကောင်းပါပြီ” ဟု ဝန်ခံ၍၊ မြတ်သောသူတို့နှင့်သာ ထိုက်သော ရထားကို ခပ်သိမ်းသောတန်ဆာတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်ယင်၍ ကုမုဒြာကြာအဆင်းနှင့် တူသောအဆင်းရှိသော မင်္ဂလာ၊ သိန္ဓောမြင်း ၄ စီးတို့ကို က၊၍၊ “အရှင်မင်းသား။ ရထား က၊၍ ပြီးပါပြီ” ဟု ကြားလျှောက်လေ၏။

ဘုရားလောင်းသိဒ္ဓတ်မင်းသားသည် နတ်ဗိမာန်နှင့်တူသော ရထားသို့တက်၍ ဥယျာဉ်သို့ ရှေးရှုသွားလေ၏။

၁- ၅၅၀ ဇာတ်တော်စဉ် ၅၂၂ ၅။

နတ်တို့သည် “သိဒ္ဓတ္တမင်းသား ဘုရားဖြစ်အံ့သောအခါ နီးပြီ။ ပုဗ္ဗနိမိတ်ကို ပြကုန်အံ့” ဟု-

တစ်ယောက်သောနတ်သားကို အိုမင်းသည်ဖြစ်၍ ဆံဖြူခြင်း၊ သွားကျိုးခြင်း၊ အကြောပြိုင်းပြိုင်း ကိုင်းသော ကိုယ်ရှိသည်ဖြစ်၍ တောင်ဝှေးလက်စွဲလျက် တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်သွားသည်ကို ပြုစေ၍ ပြလေကုန်၏။ ထိုနိမိတ်ကို ဘုရားလောင်းနှင့် ရထားထိန်းတို့သာ မြင်ကုန်၏။

ထိုသို့ မြင်လေသောအခါ၌ ဘုရားလောင်းသည် “အချင်းရထားထိန်း။ ဤယောက်ျားကား အဘယ်မည် သော ယောက်ျားပေနည်း။ ထိုယောက်ျား၏ ဆံတို့သည်လည်း တစ်ပါးသောသူတို့၏ ဆံနှင့် မတူပါတကား” ဟု မေး၏။

“အရှင့်သား။ ဤသူကား သူအိုတည်း။ ‘ဇာတိ’ ဟူသော ပဋိသန္ဓေနေခြင်းရှိသောသူတို့ကား ဤကဲ့သို့ ဆံဖြူခြင်း၊ အရေတွန့်ခြင်း၊ ကျောကိုင်းခြင်း၊ သွားကျိုးခြင်း ဟူသော အဆင်း၏ဖောက်ပြန်ခြင်း၊ ကိုယ်ရေကိုယ်သား လျော့ပါးခြင်းသို့ ရောက်သဖြင့် လိုတိုင်းမပါ ဇရာဒုက္ခဖြစ်ချေရသည် အရှင့်သား” ဟု ကြားလျှောက်လေ၏။

ရထားထိန်းစကားကို ကြား၍ “အချင်းတို့။ ‘ဇာတိ’ ဟူသော ပဋိသန္ဓေနေခြင်းသည် အလွန်စက်ဆုပ်ဖွယ် ရှိစွတကား။ ပဋိသန္ဓေနေခြင်း ရှိသောသူအား အိုခြင်းသည် ထင်ရှား ဖြစ်ရအံ့သတည်း” ဟု ထိတ်လန့်သောနှလုံး ရှိသည်ဖြစ်၍၊ ထိုနိမိတ်ကြီးကို မြင်ရာအရပ်မှပြန်ခဲ့၍ နန်းတော်ပြာသာဒ်သို့ တက်လေ၏။

ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသည် “အဘယ့်ကြောင့် ငါ၏သားတော် အလျင်တဆော ပြန်ခဲ့သနည်း” ဟု မေး၏။

“အရှင်မင်းကြီး။ သူအိုကိုမြင်၍ အဆောတလျင်ပြန်ခဲ့ချေသည်။ သူအိုကို မြင်သောကြောင့် ရဟန်းပြု ချိမ့်မည်” ဟု ဆိုကြကုန်သော်၊ “အဘယ့်ကြောင့် ငါ့သားကို ဖျက်ဆီးကြသနည်း။ ကချေသည်တို့ကို ငါ့သား အထံသို့ အဆောတလျင်စေလွှတ်ကုန်။ စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ခံစားပျော်ပါးလျှင် ရဟန်းအဖြစ်၌ သတိကင်းလတ္တံ့” ဟုဆို၍၊ အစောင့်အရှောက်ကို ပွားစေ၍ အလုံးစုံသောအရပ်မျက်နှာတို့၌ ယူဇနာခွဲသော အရပ်သို့တိုင်အောင် စောင့်ရှောက်စေ၏။

ထို့နောင်မှ တစ်နေ့သ၌ ဘုရားလောင်းသည် ရှေးနည်းအတူလျှင် ဥယျာဉ်သို့သွားပြန်သော် ထိုနတ်တို့သည် ဖန်ဆင်းအပ်သော သူနာယောက်ျားကို မြင်၍၊ ရှေးနည်းဖြင့် မေး၍၊ ထိတ်လန့်သောနှလုံးရှိသည် ဖြစ်၍၊ အဆော တလျင် ပြန်ခဲ့၍ နန်းတော်သို့ တက်လေ၏။ ခမည်းတော်သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးလည်း ရှေးနည်းဖြင့် မေး၍ သိပြီးလျှင်၊ အရွှင်အပျော်ဖြစ်စိမ့်သောငှာ သဘင်ပွဲလမ်းကို ဖြစ်စေ၍၊ အစောင့်အရှောက်ကို ပွား၍ ထက်ဝန်းကျင်မှ ၃ ဂါဝုတ် အတိုင်းအရှည်ရှိသောအရပ်၌ စောင့်ရှောက်စေ၏။

ထို့နောင်မှ တစ်နေ့သ၌ ဘုရားလောင်းသည် ရှေးနည်းအတူ ဥယျာဉ်သို့သွားပြန်သော်၊ ထိုနတ်တို့သည် ဖန်ဆင်းအပ်သော သူသေကို မြင်၍၊ ရှေးနည်းဖြင့်မေးရာတွင် အကြောင်းခြင်းတကို သိသဖြင့် အလွန်ထိတ်လန့်သော နှလုံး ရှိသည်ဖြစ်၍၊ အဆောတလျင် နန်းတော်သို့ ပြန်ခဲ့၍၊ ခမည်းတော်သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသည် ရှေးနည်းအတူ မေး၍ သိပြီးလျှင်၊ မွေ့လျော်ပျော်ပါးအောင် ကချေသဘင် စီရင်၍၊ အစောင့်အရှောက်ကို ပွားများစေ၍ ထက်ဝန်း ကျင်မှ ၁ ယူဇနာစီ ရှိသောအရပ်၌ စောင့်ရှောက်စေ၏။

ထိုနောင်မှ တစ်နေ့သ၌ ဥယျာဉ်သို့ သွားပြန်သည်ရှိသော်၊ ရှေးနည်းအတူ နတ်တို့ ဖန်ဆင်းအပ်သော ကောင်းစွာဝတ်ခြင်း၊ ရုံခြင်းရှိသော ရဟန်းကို မြင်၍ “အချင်းရထားထိန်း။ ဤသူကား အဘယ်မည်သောသူနည်း” ဟု မေး၏။

ရထားထိန်းသည် ဘုရား မရှိသောကြောင့် ရဟန်းကျေးဇူးတို့ကို အကယ်၍မသိသော်လည်း နတ်တို့ အာနုဘော်ဖြင့် သိ၍ “အရှင်သား။ ဤသူကား ရဟန်းပေတည်း” ဟု ဆို၍၊ ရဟန်းကျေးဇူးတို့ကို ချီးမွမ်းထုတ်ဖော်၍ ကြားလျှောက်ပေ၏။

ဘုရားလောင်းသည် ရဟန်းအဖြစ်၌ နှစ်သက်ခြင်းကို ဖြစ်စေ၍ ထိုနေ့၌ ဥယျာဉ်တော်သို့ရောက်အောင် သွားလေ၏။ ဘုရားလောင်းသည် ဥယျာဉ်တော်၌ တစ်နေ့လုံး စံပယ်တော်မူ၍၊ မင်္ဂလာရှိသောရေကန်၌ ရေချိုး၍ နေမဝင်မီ မင်္ဂလာရှိသောကျောက်ဖျာ၌ ကိုယ်ကို တန်ဆာဆင်လိုသော စိတ်ဖြင့် နေ၏။ ထိုအခါ၌ အလုပ်အကျွေး အချင်းအရင်းဖြစ်သော သူတို့သည် အထူးထူးသောအဆင်းရှိသော ပုဆိုးတို့ကို လည်းကောင်း၊ အထူးထူးသောတန်ဆာတို့ကို လည်းကောင်း၊ ပန်း၊ နံ့သာ၊ နံ့သာပျောင်းတို့ကိုလည်းကောင်း ယူ၍ ထက်ဝန်းကျင်မှ ခြံရံကုန်၏။

ထိုခဏ၌ သိကြားမင်း၏နေရာ ပဏ္ဍာကမ္မလာကျောက်ဖျာသည် ပူသောအခြင်းအရာ ဖြစ်၏။ သိကြားမင်းသည် ‘အကြောင်း အသို့တုံနည်း။ ငါ့အား သိကြားမင်းအဖြစ်မှ ရွှေလျှောစေလိုသလော’ ဟု စူးစမ်းဆင်ခြင်လတ်သော်၊ ဘုရားလောင်း တန်ဆာဆင်လိုသောအဖြစ်ကို သိ၍ ဝိသကြိုနတ်သားကို ခေါ်ပြီးသော်၊ “အချင်း ဝိသကြို နတ်သား။ သိဒ္ဓတ်မင်းသားသည် ယနေ့ည၌သန်းခေါင်ယံ၌ မြတ်သောတောထွက်ခြင်းကို ထွက်လတ္တံ့။ ဤတန်ဆာဆင်ခြင်းသည် သိဒ္ဓတ်မင်းသားအား အဆုံးစွန်သော တန်ဆာဆင်ခြင်းတည်း။ ဥယျာဉ်သို့ သွား၍ ယောက်ျားမြတ်ဖြစ်သော သိဒ္ဓတ်မင်းသားအား တန်ဆာဆင်ချေလော့” ဟု စေလိုက်၏။

ဝိသကြိုနတ်သားသည်လည်း “ကောင်းပြီ- ရှင်နတ်မင်း” ဟု ဝန်ခံ၍၊ နတ်၏အာနုဘော်ဖြင့် တစ်ခဏချင်း သွားလေ၍၊ ဘုရားလောင်း၏ဆတ္တာသည်နှင့် တူအောင်ဖန်ဆင်း၍ နတ်၌ဖြစ်သော သင်းကျစ်ပုဆိုးဖြင့် ဘုရားလောင်း၏ဦးခေါင်းကို ရစ်ပတ်၏။

ဘုရားလောင်းလည်း နတ်၏ လက်အတွေ့ဖြင့်ပင်လျှင် ‘ဤသူကား လူစင်စစ် မဟုတ်။ နတ်သားတည်း’ ဟု သိရလေ၏။ သင်းကျစ်ပုဆိုးဖြင့် ဦးခေါင်းကိုရစ်ကာမျှတွင် ဦးပေါင်း၌ ပတ္တမြားရတနာနှင့်တူသော အခြင်းအရာဖြင့် ပုဆိုး ၁၀၀၀ သည် တက်လေ၏။ တစ်ဖန်ရစ်ပြန်သော် ပုဆိုး ၁၀၀၀ တက်လေ၏။ ဤသို့ ၁၀ ကြိမ်ရစ်ပတ်၍ တန်ဆာဆင်သဖြင့် ၁ သောင်းသောပုဆိုးတို့သည် တက်လေကုန်၏။

‘ဦးခေါင်းတော်ကား ငယ်ခဲ့၏။ ပုဆိုးကား များခဲ့၏။ အထပ်ထပ်ရစ်ပတ်ခြင်း၌ အဘယ်သို့ သင့်နိုင်ပါအံ့နည်း’ ဟု မကြံမစည်အပ်၊ မကြံမစည်သင့်၊ ထိုသင်းကျစ်တန်ဆာတို့တွင် အလွန်ကြီးသော တန်ဆာသည် သျှိသျှားပွင့်မျှ ပမာဏ ရှိ၏။ ကြွင်းသောတန်ဆာတို့ကား မအူပွင့်ပမာဏ ရှိကုန်၏။ ဘုရားလောင်း၏ဦးခေါင်းတော်သည် ဝတ်ဆံတို့ဖြင့်ပြုမ်းသော ပိန့်ပွင့်ကဲ့သို့ ဖြစ်၏။

ထိုသို့ တန်ဆာဆင်ပြီးသောနောင်မှ ဘုရားလောင်းအား အလုံးစုံသောအတတ်မျိုးတို့၌ လေ့ကျက်ကုန်သော သဘင်သည်တို့သည် အတီး၊ အမှုတ်၊ အက၊ အသီမျိုးတို့ကို ပြကုန်၏။ ပုဏ္ဏားတို့လည်း “အောင်တော်မူစေသတည်း။ နှစ်သက်တော်မူစေသတည်း” ဤသို့ အစရှိသောစကားမျိုးတို့ဖြင့် ချီးမွမ်းကုန်၏။ သူတမင်္ဂလာကို တတ်သောသူ အစရှိသော သူတို့သည်လည်း အထူးထူးအပြားပြား မင်္ဂလာရှိသောစကားဖြင့် ကောင်းချီးပေးခြင်း၊

၁- ဦးခေါင်း၌။

ကြွေးကြော်ခြင်းတို့ဖြင့် ချီးမွမ်းကြကုန်၏။ ဘုရားလောင်းသည် ထိုသူတို့၏ ကောင်းချီးပေးစဉ်ပင်လျှင် ခပ်သိမ်း သောတန်ဆာတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သောရထားသို့ တက်လေ၏။

၁၅- သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသည် မြေးတော်ကို အမည်မှည့်ခြင်း

ထိုသို့ ရထားသို့တက်တော်မူသောအခါ၌ “ရာဟုလာမယ်တော် သားဖွားပြီ” ဟု ကြား၍၊ သုဒ္ဓေါဒန မင်းကြီးသည် “ငါ့သားအား နှစ်သက်အပ်သောစကားကို ကြားချေကုန်” ဟု စေလိုက်၏။

ဘုရားလောင်းသည် ထိုသတင်းစကားကိုကြား၍-

‘ရာဟု ဇာတော ဗန္ဓနံ ဇာတံ’ ဟူ၍ ဆို၏။

‘ရာဟု၊ ရာဟုသည်။ ဇာတော၊ ဖွားပြီ။ ဗန္ဓနံ၊ အနှောင်အဖွဲ့သည်။ မေ၊ ငါ့အား။ ဇာတံ၊ ဖြစ်ပြီ’

သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးလည်း “ငါ့သားသည် အဘယ်စကားကို ဆိုသနည်း” ဟု မေးလတ်သော် ဘုရားလောင်း ဆိုသောစကားကို ကြားသဖြင့် “ဤနေ့မှ စ၍ ငါ့မြေးကို ‘ရာဟုလာ’ ဟူသောအမည်ကို တွင်စေ” ဟု ဆိုလေ၏။

၁၆- ကိသာဂေါတမိ ချီးမွမ်းခြင်း

ဘုရားလောင်းသည် ရထားစီးလျက် များစွာသောအခြံအရံဖြင့်၊ အလွန်မွေ့လျော်ဖွယ်ရှိသော အသရေ၏ တင့်တယ်ခြင်းဖြင့် ကပိလဝတ်ပြည်သို့ ဝင်လေ၏။

ထိုသို့ ဝင်လေသောအခါ၌ ‘ကိသာဂေါတမိ’ အမည်ရှိသော မင်းသမီးသည် အထက်ပြာသာဒ်အပြင်၌ နေလျက်၊ မြို့ကို လက်ယာရစ်လှည့်သော ဘုရားလောင်း၏အဆင်းအသရေကို မြင်၍၊ နှစ်လိုဝမ်းသာသည် ဖြစ်၍-

‘နိဗ္ဗုတာ နုနု သာ မာတာ၊ နိဗ္ဗုတာ နုနု သော ပိတာ။

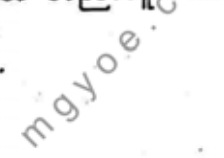
‘နိဗ္ဗုတာ နုနု သာ နာရီ၊ ယဿာ ယံ ဤဒိသော ပတိ။’ ဟု ဝမ်းမြောက်သော ဥဒါန်းစကားကို ဆိုပေ၏။

ဤ၌ အနက်ကား-

‘ဘောတိယောသခိနိယော၊ အို-ခင်ပွန်းတို့။ ယဿာမာတုယာ၊ အကြင်အမိအား။ ဤဒိသော၊ ဤသို့ သဘောရှိသော။ အယံ အသဒိသပုတ္တော၊ ဤအတုမရှိသော သားသည်။ အတ္ထိ ရှိ၏။ သာမာတာ၊ ထိုသားကောင်း အမိသည်။ နိဗ္ဗုတာနုနု၊ ငြိမ်းလေစွတကား။ ယဿ-ပိတုနော၊ အကြင်အဖအား။ ဤဒိသော၊ ဤသို့သဘောရှိသော။ အယံအသဒိသပုတ္တော၊ ဤအတုမရှိသော သားသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ သောပိတာ၊ ထို သားကောင်းအဖသည်။ နိဗ္ဗုတာနုနု၊ ငြိမ်းလေစွတကား။ ယဿာ-နာရိယာ၊ အကြင်မယားအား။ ဤဒိသော၊ ဤသို့သဘောရှိသော။ အယံပတိ၊ ဤသို့သော လင်သည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ သာနာရီ၊ ထို လင်ကောင်းမယားသည်။ နိဗ္ဗုတာနုနု၊ ငြိမ်းလေစွတကား။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဥဒါနေသိ၊ ဥဒါန်းကို ဆိုပေ၏။’

ဘုရားလောင်းသည် ကိသာဂေါတမိ ဆိုသောစကားကို ကြား၍၊ ‘ဤကိသာဂေါတမိသည် ဤသို့သဘော ရှိသော အတ္တဘောကိုမြင်သဖြင့် ‘အမိဖြစ်သူ၊ အဖဖြစ်သူ၊ မယားဖြစ်သူတို့ နှလုံးငြိမ်း၏’ ဟု ဆို၏။ အဘယ်သို့ ငြိမ်းသနည်း။ နှလုံးငြိမ်းလေသောမည်သည် အဘယ်သို့ဖြစ်သနည်း’ ဟု ကြံစည်လေ၏။

ထိုသို့ ကြံစည်သောအခါ၌ ကိလေသာတို့၌ ကင်းသောစိတ်ရှိသော ဘုရားလောင်းအား ဤသို့အကြံ ဖြစ်၍၊ ‘ရာဂ’တည်းဟူသော မီး ငြိမ်းသည်ရှိသော်၊ ‘နိဗ္ဗုတ’မည်သည်ပင် ဖြစ်၏။ ‘ဒေါသ’တည်းဟူသော

မီး ငြိမ်းသည်ရှိသော် 'နိဗ္ဗုတ' မည်သည်ပင်ဖြစ်၏။ 'မောဟ'တည်းဟူသောမီး ငြိမ်းသည်ရှိသော် 'နိဗ္ဗုတ' မည်သည်ပင်ဖြစ်၏။ မာန၊ ဒိဋ္ဌိ အစရှိကုန်သော အလုံးစုံသော ကိလေသာတည်းဟူသော ပူပန်ခြင်း ငြိမ်းသည် ရှိသော်၊ 'နိဗ္ဗုတ' မည်သည်ပင် ဖြစ်၏။ ဤ ကိသာဂေါတမီသည် ငါ့အား ကောင်းသောကြားခြင်းကို ကြားပေ သည်။ ငါသည် နိဗ္ဗာန်ကိုရှာသည် ဖြစ်၍၊ ဤယနေ့ပင်လျှင် ငါသည် အိမ်ရာထောင်သော လူ၏ဘောင်ကို စွန့်၍၊ တောထွက်၍ နိဗ္ဗာန်ကိုရှာခြင်းငှာ သင့်ချေပြီ။ ဤပုလဲသွယ်သည် ကိသာဂေါတမီအား ဆရာစား အဖို့ဖြစ်စေ' ဟု လည်မှည့်တော်၍၊ အဖိုး ၁ သိန်း ထိုက်သော ပုလဲသွယ်ကို ကိသာဂေါတမီအား ပေးပေ၏။

ထိုကိသာဂေါတမီသည်လည်း 'သိဒ္ဓတ်မင်းသားသည် ငါ၌ ကြည်ညိုနှစ်သက် တပ်မက်သောစိတ် ရှိသည်ဖြစ်၍ လက်ဆောင်ပဏ္ဏာပေးလာသည်' ဟု ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်လေ၏။

၁၇- အလောင်းတော်သည် ရဟန်းအဖြစ်၌ စိတ်ညွတ်တော်မူခြင်း။

ဘုရားလောင်းသည် ကြီးစွာသောအသရေ၏ တင့်တယ်ခြင်းဖြင့် မိမိနေရာပြာသာဒ်သို့ တက်လေ၍ အသရေရှိသောအိပ်ရာထက်၌ အိပ်လေ၏။ ထိုခဏ၌ ခပ်သိမ်းသောတန်ဆာတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်ကုန်သော၊ ကခြင်း၊ သီခြင်း အစရှိသည်တို့၌ ကောင်းစွာလိမ္မာကုန်သော၊ နတ်သမီးကဲ့သို့ လှပသောအရွယ်အဆင်း ရှိကုန်သော ကချေသည်မိန်းမတို့သည် အထူးထူးအပြားပြားသော စည်၊ စောင်း၊ ငြင်းတို့ကို ကိုင်လျက်၊ ဘုရားလောင်းအား ခြံရံကုန်လျက်၊ မွေ့လျော်ပျော်ပါးစေကုန်လျက် ကခြင်း၊ သီခြင်း အစရှိသည်တို့၌ ယှဉ်စေကုန်၏။

ဘုရားလောင်းသည် ကိလေသာတို့၌ တပ်ခြင်းကင်းသောစိတ် ရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့် ကခြင်း၊ သီခြင်း အစရှိသည်တို့၌ မမွေ့မလျော် မပျော်မပါးဘဲ တစ်ခဏမျှ အိပ်ပျော်လေ၏။

အတီး အမှုတ်၊ ကချေသဘင်သည် မိန်းမတို့သည်လည်း "မင်းသားကို မွေ့လျော်စေခြင်းငှာသာ ငါတို့ အားထုတ်ရကုန်သည်။ ယခုမှာ မင်းသား အိပ်ပျော်ပြီ။ ငါတို့ အဘယ်ကို ပြုရအံ့နည်း" ဟု လက်၌ ကိုင်အပ်သော စည်၊ စောင်း၊ ငြင်း အစရှိသည်တို့ကို ဖိ၍ အိပ်လေကုန်၏။ နံ့သာဆီမီးတို့သည်လည်း ထွန်းလျက် ရှိကုန်၏။

ဘုရားလောင်းနိုး၍ အိပ်ရာပေါ်၌ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေလျက် တူရိယာဘဏ္ဍာတို့ကို ဖိ၍အိပ်ပျော်ကုန်သော အချို့သောမိန်းမတို့ကား ယိုသောတံတွေး အရိအရည် အလိမ်းအလိမ်းသောကိုယ် ရှိလျက် အချို့ကား သွားကြိတ် ကုန်လျက်၊ အချို့ကား ကျီးဟောက်ကုန်လျက်၊ အချို့ကား ယောင်ယမ်းကုန်လျက် (အချို့ကား ခံတွင်းဟင်းဖွင့် ကုန်လျက်၊ အချို့ကား အဝတ်ကင်းကုန်လျက် ပြကတေ့အိပ်ခြင်းမှကင်းသဖြင့် ခွေသောအိပ်ခြင်း ရှိကုန်သည် ဖြစ်၍) အိပ်ကုန်သောမိန်းမတို့ကို မြင်လေ၏။

ဘုရားလောင်းသည် ထိုမိန်းမတို့၏ ထိုသို့ဖောက်ပြန်ခြင်းကိုမြင်၍ အတိုင်းထက်အလွန် ကာမဂုဏ်တို့၌ တပ်မက်ခြင်းကင်းသောစိတ် ရှိလေ၏။

ဘုရားလောင်းသည် တန်ဆာဆင်ခြင်းနှင့်စပ်သော၊ သိကြားမင်း၏ ဗိမာန်နှင့် တူသော၊ ချမ်းငြိမ်းသော အရိပ် ရှိသော မြတ်သောပြာသာဒ်အပြင်ကို အထူးထူးအပြားပြား စက်ဆုပ်ဖွယ်ရှိသော အကောင်တို့ဖြင့် ပြည့်သော သုသာန်တစ်ပြင်ကဲ့သို့ ထင်လေ၏။ 'ကာမဘဝ၊ ရူပဘဝ၊ အရူပဘဝ' တည်းဟူသော ဘဝ ၃ ပါးတို့ကို ထိန်ထိန်ပြောင်ပြောင် မီးလောင်သောအိမ်နှင့် အတူတူထင်လေ၏။

"အချင်းတို့။ နှိပ်စက်စွတကား။ အချင်းတို့။ အလွန်နှိပ်စက်စွတကား" ဟု ဥဒါန်းစကားကို ဖြစ်စေ ၏။ အတိုင်းထက်အလွန် ဘုရားလောင်းအား ရဟန်းအဖြစ်၌ စိတ်ညွတ်လေ၏။

၁- ခွေသောအိပ်ခြင်း မရှိကုန်သည်ဖြစ်၍။

mgjoe.com

၁၈- အလောင်းတော်သည် တောထွက်တော်မူခြင်း။

ဘုရားလောင်းသည် “ယနေ့ပင်လျှင် ငါ တောထွက်ခြင်းငှာ သင့်လှပြီ” ဟု အိပ်ရာမှထ၍ တံခါးအနီးသို့ သွားလေသော်၊ တံခါးခုံ၌ ဦးခေါင်းဆိုက်လျက်အိပ်သော ဆန္ဒအမတ်ကို မြင်၍၊ “ဤတံခါးခုံ၌ ဦးခေါင်း ဆိုက်၍အိပ်သည့်သူကား အဘယ်သူနည်း” ဟု မေးတော်မူသော်၊ ဆန္ဒအမတ်သည် “အရှင်သား။ အကျွန်ုပ် ဆန္ဒအမတ်တည်း” ဟု ဆိုပေ၏။

“ဆန္ဒအမတ်။ ငါ တောထွက်လိုသည်။ ငါ့အား တစ်စီးသောမြင်းကို က၍ ပေးပါလော့” ဟု ဆို၏။

ဆန္ဒအမတ်သည်လည်း “ကောင်းပြီ။ အရှင်သား” ဟု ဝန်ခံ၍၊ ဦးခက်၊ မြင်းက အစရှိသော မြင်းတန်ဆာ ဘဏ္ဍာတို့ကိုယူ၍ မြင်းစောင်းတော်သို့ သွား၍ နံ့သာဆီမီးဖြင့်ထွန်းလင်းသော မြင်းစောင်းတော်၌ မုလေး၊ ကြက်ရုံး၊ ဗိတာန်ကြက်အပ်သော ဗိမာန်အောက်၌ မွေ့လျော်ဖွယ်ရှိသော မြေအဖို့၌တည်သော ကဏ္ဍကမြင်းကို မြင်၍ “ယနေ့ ငါသည် ကဏ္ဍကမြင်းကိုပင်လျှင် ကခြင်းငှာ သင့်ပြီ” ဟု ကဏ္ဍကမြင်းကို ကလေ၏။

ကဏ္ဍကမြင်းလည်း “ဤကခြင်း အလွန်မြဲမြံလှသည်။ အခါတစ်ပါး ဥယျာဉ်တော်များကို ထွက်တော်မူ သောအခါ က၊ သကဲ့သို့ မဟုတ်။ ယနေ့ အရှင်သား တောထွက်တော်မူလိုသည် ဖြစ်လတ္တံ့” ဟု သိလေ၏။

ထိုသို့သိပြီးသောနောင်မှ ရွှင်သောစိတ် ရှိသည်ဖြစ်၍ သည်းစွာသောဟီခြင်းကို ဟီလေ၏။ ထို မြင်းဟီသံ သည် ပြည်အလုံးကို နှံ့၍သွားရာ၏။ နတ်တို့သည်ကား ထိုမြင်းဟီသံကို ပိတ်ပင်ဆီးတား၍၊ ‘တစ်စုံတစ် ယောက်သောသူအား မကြားစေသတည်း’ ဟု ပိတ်ပင်ကုန်၏။

ဘုရားလောင်းသည်လည်း ဆန္ဒအမတ်ကို စေလွှတ်လိုက်လျှင် “သားတော်ရာဟုလာကို ကြည့်အံ့” ဟု အကြံရှိ၍၊ ရာဟုလာမင်းသားမယ်တော် ယသောဓရာ၏နေရာတိုက်ခန်းကို သွား၍ တိုက်ခန်းတံခါးကို ဖွင့်၏။ ထိုသို့ဖွင့်သောခဏ၌ နံ့သာဆီမီးရောင်ဖြင့် ထွန်းလင်းလျက် မုလေး၊ ကြက်ရုံး အစရှိသောပန်းတို့၏ တစ် အမွှာမျှဖြင့် ထက်ဝန်းကျင်ပြွမ်းသော အိပ်ရာ၌၊ သားတော်ရာဟုလာ၏ ဦးထိပ်ထက်၌ လက်ကို ထား၍ ယသောဓရာမိဖုရားသည် အိပ်ပျော်လေ၏။

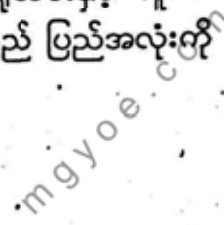
ဘုရားလောင်းသည် တံခါးခုံ၌ ခြေတော်ကို ထား၍၊ ရပ်လျက်ပင်သာ ကြည့်၍၊ ‘အကယ်၍ ငါသည် ယသောဓရာမိဖုရား၏ လက်ကိုဖယ်၍ ငါ့သားကို ယူချေသည်ဖြစ်အံ့။ ယသောဓရာမိဖုရား နိုးလတ္တံ့။ ဤသို့ နိုးချေသည်ရှိသော် ငါ့အား သွားခြင်း၏အန္တရာယ်သည် ဖြစ်ချေလတ္တံ့။ ဘုရားဖြစ်သော အခါမှသာလျှင် လာ၍ သားကို ကြည့်ရှုအံ့’ ဟု နန်းတော်ပြာသာဒ်အပြင်မှ ဆင်းသက်တော်မူလေ၏။

[ဇာတ်အဋ္ဌကထာ၌ ‘ရာဟုလာမင်းသားကို ဖွား၍ ၇ ရက်ရှိမှ တောထွက်တော်မူသည်’ ဟု ဆို၏။ ထိုစကားကို ကြွင်းခဲ့သော အဋ္ဌကထာတို့၌ မဆို၊ မလာ၊ မရှိ ဖြစ်၍ မယူအပ်။]

ဘုရားလောင်းသည် ပြာသာဒ်ပြင်မှ ဆင်းသက်တော်မူ၍ ကဏ္ဍကမြင်း၏ အနီးသို့ သွားလေ၍၊ “ဖွားဖက် တော် ကဏ္ဍက။ သင်သည် ယနေ့တစ်ညဦးမျှ ငါ့ကို ကူပုံကယ်တင်လော့။ ငါသည် သင့်ကိုမိမိ၍၊ ဘုရားဖြစ်၍၊ နတ်နှင့်တကွသော လူကို သံသရာဝဲမှ ထုတ်ဆောင်၍ ‘နိဗ္ဗာန်’ တည်းဟူသော ကမ်းတစ်ဖက်သို့ ပို့ဆောင်ကယ် တင်ပေအံ့” ဟု ဆို၏။ ထို့နောင်မှ မြင်းပေါ်သို့ လွှားတက်တော်မူလေ၏။

ကဏ္ဍကမြင်းတော်ကား လည်မှ စ၍ အလျားအားဖြင့် ၁၈ တောင် ရှိ၏။ ထိုအလျားနှင့် လျော်သော အရပ်နှင့် ပြည့်စုံ၏။ လျင်မြန်သောအားနှင့် ပြည့်စုံ၏။ ကိုယ်လုံး ဖြူ၏။ ပွတ်သစ်သောခရုသင်းနှင့် တူ၏။ အကယ်၍ ကဏ္ဍကမြင်းတော်သည် ဟီသံကို ပြုအံ့။ ခြေသံခွာသံကိုလည်း ပြုအံ့။ ထိုအသံသည် ပြည်အလုံးကို

၁- တစ်ခဏမျှ။ ၂- ခြေတော်ကိုတန်ဆာဆင်၍

လွမ်းနိုင်ရာ၏။ ထိုသို့ လွမ်းမိုးနိုင်ရာသောကြောင့် နတ်တို့အာနုဘော်ဖြင့် မြင်းသံကိုမကြားရအောင် ပိတ်ပင်ဆီးတား၍ ခြေလွမ်းတိုင်းလွမ်းတိုင်း လက်ဝါးအပြင်တို့ကို ခံလေကုန်၏။

ဘုရားလောင်းသည် ကဏ္ဍကမြင်း၏ ကျောက်ကုန်းအလယ်၌ စီးလျက်၊ ဆန္ဒအမတ်ကို ခေါ်၍ ကဏ္ဍကမြင်း၏အမြီးကို ကိုင်ဆွဲစေလျက် ညဉ့်သန်းခေါင်ယံ၌ မြို့တံခါးအနီးသို့ ရောက်တော်မူလေ၏။

ဤအရာ၌ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသည် “ဤသို့ပြုသည်ရှိသော် ငါ၏သားတော်သည် အမှတ်မရှိသောအခါ၌ ပြည်တံခါးကိုဖွင့်၍ မထွက်နိုင်လတ္တံ့” ဟု ၂ ခုသောတံခါးရွက်တို့တွင် တစ်ခုတစ်ခုသောတံခါးရွက်ကို ယောက်ျား ၁၀၀၀ ဖွင့်မှ ပွင့်အောင် လုပ်၍ထား၏။ ဘုရားလောင်းကား ခွန်အားစွမ်းပကားနှင့် ပြည့်စုံတော်မူ၏။ ဆင်မည်း အရေအတွက်အားဖြင့် ကုဋေ ၁၀၀၀ သောဆင်တို့အားကို ဆောင်တော်မူ၏။ ယောက်ျားအရေအတွက်အားဖြင့် ကုဋေ ၁ သောင်းသော ယောက်ျားတို့၏အားကို ဆောင်တော်မူ၏။

ဘုရားလောင်းသည် ဤသို့ ကြံတော်မူ၏။

‘အကယ်၍ တံခါးကို မဖွင့်နိုင်တုံအံ့။ ယခု ကဏ္ဍကမြင်း၏ ကျောက်ကုန်း၌နေလျက်ပင် အမြီးကို ဆွဲ၍လိုက်သော ဆန္ဒအမတ်နှင့်တကွလျှင် ကဏ္ဍကမြင်းကို ပေါင် ၂ ဖက်တို့ဖြင့် ညှပ်၍၊ ၁၈ တောင်အမြင့်ရှိသော မြို့တံတိုင်းကို ခုန်၍ ထွက်မည်’ ဟု ကြံတော်၏။

ဆန္ဒအမတ်သည်လည်း ဤသို့ ကြံ၏။

‘အကယ်၍ မြို့တံခါးကို မဖွင့်နိုင်တုံအံ့။ ငါသည် အရှင်သားကို ပခုံးတစ်ဖက်၌ နေစေ၍၊ ကဏ္ဍကမြင်းကို လက်ယာလက်ဖြင့် ဝမ်း၌ပိုက်လျက် လက်ကတီးကြား၌ ညှပ်၍၊ ၁၈ တောင်မြင့်သောမြို့တံတိုင်းကို ခုန်၍ ထွက်အံ့’ ဟု ကြံလေ၏။

ကဏ္ဍကမြင်းသည်လည်း ဤသို့ ကြံ၏။

‘အကယ်၍ မြို့တံခါးသည် မပွင့်သည် ဖြစ်တုံအံ့။ အရှင်သားကို ငါ၏ကျောက်ကုန်းပေါ်၌ နေမြဲနေစေ၍ ဆန္ဒအမတ်ကို အမြီး၌ဆွဲစေလျက်ပင် ၁၈ တောင်မြင့်သော မြို့တံတိုင်းကို ခုန်၍ထွက်အံ့’ ဟု ကြံလေ၏။

ကြံတိုင်းပင်လျှင် ထိုသူ ၃ ဦးတို့တွင် တစ်ဦးဦးသည် ပြီးစေနိုင်ရာ၏။ ထိုသို့ ပြီးစေနိုင်ငြားသော်လည်း တံခါးစောင့်နတ်တို့သည် တံခါးကို ဖွင့်လင့်ကုန်၏။

၁၉- မာရ်နတ်သည် ဘုရားအလောင်းတော်ကို တားမြစ်ခြင်း

ထိုအခါ၌ မာရ်နတ်မင်းသည် ‘ဘုရားလောင်းကို တောမထွက်ဘဲ ပြန်စေအံ့’ ဟု လာလတ်၍ ကောင်းကင်၌ရပ်လျက် “သိဒ္ဓတ္တမင်းသား။ တောမထွက်လင့်။ ဤနေ့မှ ၇ ရက်မြောက်သောနေ့၌ အရှင်မင်းသားအား စကြာရတနာသည် ထင်ရှားစွာဖြစ်လာ ရောက်လာလတ္တံ့။ ကျွန်းငယ်အရံ ၂၀၀၀ ရှိသော ကျွန်းကြီး ၄ ကျွန်း၌ မင်းပြုရလတ္တံ့။ ပြန်တော်မူလော့” ဟုဆို၏။

ဘုရားလောင်းသည် “သင်ကား အဘယ်သူနည်း” ဟု မေး၏။ “ငါကား ဝသဝတ္တီမာရ်နတ်သားတည်း” ဟု ဆိုပေသော်၊ “မာရ်နတ်။ ငါ၌ စကြာရတနာသည် ထင်ရှားဖြစ်မည်ရောက်မည်ကို ငါ သိ၏။ မင်းအဖြစ်ဖြင့် ငါ အလိုမရှိ။ ၁ သောင်းသော လောကဓာတ်ကိုပဲ့တင်ထပ်စေ၍ ဘုရား ငါ ဖြစ်အံ့” ဟု ဆို၏။

မာရ်နတ်သားသည် “ယနေ့မှစ၍ သင့်အားကား ကာမဝိတက်၊ ဗျာပါဒဝိတက်၊ ဝိဟိသာဝိတက် တို့ကို ကြံစည်သောအခါ သိကြအံ့” ဟု အခွင့်ကိုရှာလျက်၊ သွားလေရာရာ အရိပ်ပါသကဲ့သို့ အစဉ်တစိုက်

လိုက်၏။ ဘုရားလောင်းသည်လည်း လက်တော်သို့ရောက်ပြီးသော စကြာဝတေးမင်း၏အဖြစ်ကို တံတွေးပေါက် သို့ ငဲ့ကွက်ခြင်းကင်းသည်ဖြစ်၍ စွန့်ပစ်၍ ကြီးစွာသောနတ်တို့၏ ပူဇော်သက္ကာဖြင့် ဝါဆိုလပြည့်နေ့ ဥတ္တရာသဠ နက္ခတ်သဘင် ကြိမ်သည်ရှိသော် ကပိလဝတ်ပြည်တော်မှ ထွက်လေ၏။

၂၀- ဘုရားလောင်းသည် အနောမာမြစ်သို့ ရောက်ခြင်း။

ထိုသို့ ထွက်တော်မူသောအခါ ကပိလဝတ်ပြည်တော်ကို ကြည့်တော်မူလိုသောစိတ် ဖြစ်၏။ ဤသို့ ဘုရား လောင်းစိတ်အကြံ ဖြစ်လတ်သော် “ယောက်ျားမြတ်။ သင်ယောက်ျားမြတ်သည် ပြန်၍ကြည့်ခြင်းကိစ္စကို မပြုအပ်” ဟု ဆိုလေဘိသကဲ့သို့၊ ဤမြေကြီးသည် အိုးထိန်းစက်ကဲ့သို့ လည်လေ၏။ ဘုရားလောင်းသည် ပြည်တော်သို့ ရှေးရှုရပ်၍ ကြည့်တော်မူ၏။ ထိုအရပ်၌ ကဏ္ဍကမြင်း နှစ်ရာစေတီအရပ်ကိုပြု၍ သွားအပ်သော ခရီးသို့ရှေးရှု ကဏ္ဍကမြင်းကို နှင်၍ ကြီးစွာသောပူဇော်သက္ကာဖြင့် ပြန်ပြောစွာသောအသရေ၏ တင့်တယ်ခြင်းဖြင့် သွားလေ၏။

ထိုသို့သောအခါ၌ ဘုရားလောင်း၏ရှေ့မှ နတ်တို့သည် ၆ သောင်းသော မီးရှူးတို့ကို ထွန်းကုန်၏။ နောက်မှ ၆ သောင်း၊ လက်ယာနံပါးမှ ၆ သောင်း၊ လက်ဝဲနံပါးမှ ၆ သောင်းသော မီးရှူးတို့ကို ထွန်းကုန်၏။ တစ်ပါးသောနတ်တို့သည် စကြာဝဠာနား၌ မရေမတွက်နိုင်သော မီးရှူးတို့ကို ထွန်းကုန်၏။ တစ်ပါးသောနတ်တို့သည် လည်းကောင်း၊ နဂါး၊ ဂဠုန်တို့သည် လည်းကောင်း၊ နတ်၌ဖြစ်သော နံ့သာ၊ ပန်း၊ အမွှေး၊ အထုံ၊ အခိုးတို့ဖြင့် ပူဇော်လျက် လိုက်ကြကုန်၏။ တစ်ခဲနက် မိုးကြီးစွာသောအခါ၌ ရေအယဉ် ကောင်းစွာပြည့်သကဲ့သို့ နတ်၌ဖြစ်ကုန် သော ပင်လယ်ကသစ်ပန်း၊ ထင်ရှားပန်းတို့ဖြင့် ကောင်းကင်အလုံး အခြားမရှိ ဖြစ်၏။ နတ်၌ဖြစ်သော သီချင်းသံ တို့သည်လည်း ဖြစ်ကုန်၏။ ထက်ဝန်းကျင်မှ ၆ သန်း ၈ သိန်းသော တူရိယာမျိုးတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ (နတ်တို့၏) သီချင်းသံ၊ တူရိယာသံတို့သည် သမုဒ္ဒရာအဝှမ်း၌ မိုးကြီးအသံကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ယုဂန္ဓိရ်တောင်ဝှမ်း ၌ သမုဒ္ဒရာသံကဲ့သို့ လည်းကောင်း ဖြစ်၏။ ဤသို့သော အသရေတော်၏တင့်တယ်ခြင်းဖြင့် သွားတော်မူသော ဘုရားလောင်းသည် တစ်ည၌တည်းဖြင့်သာလျှင် ၃ ပြည်ထောင်တို့ကိုလွန်၍ ယူဇနာ ၃၀ အထက်၌ ‘အနောမာ’ အမည်ရှိသောမြစ်နားသို့ ရောက်လေ၏။

ဤအရာ၌ အသို့တုံနည်း။ ကဏ္ဍကမြင်းသည် စကြာဝဠာတိုက်ကို နံနက်စာမီအောင် လှည့်ပတ်သွားနိုင်လျက် နတ်၊ နဂါး၊ ဂဠုန် အစရှိသည် ကောင်းကင်၌ ရပ်၍၊ ဆေးဖြစ်သော နံ့သာပန်း အစရှိသည်တို့ဖြင့် ပုဆစ်ဒူးမကအောင် ဖုံးလွှမ်းသောကိုယ်ကိုငင်၍ နံ့သာတုံး၊ ပန်းတုံးတို့ကိုဖြတ်၍ သွားရသောကဏ္ဍကအား အလွန်ကြာမြင့်၏။ ထို့ကြောင့် ယူဇနာ ၃၀ မျှသာ ရောက်နိုင်သတည်း။

၂၁- အလောင်းတော်သည် ဆန္ဒအမတ်ကို ပြန်လွှတ်ခြင်း။

ထိုအနောမာမြစ်သို့ရောက်သောအခါ၌ ဘုရားလောင်းသည် အနောမာမြစ်နား၌ရပ်၍၊ ဆန္ဒအမတ်ကို “ဤမြစ်သည် အဘယ်မြစ် ဖြစ်သနည်း” ဟု မေး၏။

“အရှင်သား။ အနောမာမြစ်တည်း” ဟု ဆိုပေသော်၊ “ငါ၏ရဟန်းအဖြစ်သည် မယုတ်မာသည် ဖြစ်လတ္တံ့ သတည်း” ဟုဆို၍၊ ခြေဖောက်ဖြင့်ခတ်လျက် မြင်းတော်ကဏ္ဍက အမှတ်ပေးသော် ခုန်လွှား၍ ၈ ဥသဘာအပြော ကျယ်သောအနောမာမြစ်၏ကမ်းတစ်ဖက်၌ တည်လေ၏။ ဘုရားလောင်းသည် မြင်းပေါ်မှ သက်တော်မူ၍၊ ငွေပြားခင်းသကဲ့သို့သော သဲပြင်၌ ရပ်၍လျှင်၊ ဆန္ဒအမတ်ကို ခေါ်၍၊ “အချင်းဆန္ဒအမတ်။ သင်သည်

၁- နှစ်ရာစေတီအရပ်ကို ဖြု၍။

mgjoe.com

ငါ၏တန်ဆာတို့ကို လည်းကောင်း၊ ဘဏ္ဍကမြင်းကို လည်းကောင်း ယူ၍ သွားလော့။ ငါသည် ရဟန်းပြုတော့အံ့” ဟု ဆို၏။ ဆန္ဒအမတ်ကား “အရှင်မင်းသား။ အကျွန်ုပ်သည်လည်း ရဟန်းပြုပါအံ့” ဟု လျှောက်ပေ၏။

“သင်သည် ရဟန်းပြုခြင်းငှာ မသင့်။ ပြန်လေတော့” ဟု ၃ ကြိမ် တားမြစ်၍ တန်ဆာတို့ကိုလည်းကောင်း၊ မြင်းကဏ္ဍကကိုလည်းကောင်း ဆောက်နှင်းပေးအပ်၍၊ ‘ငါ့အား ဤဆံတို့သည် ရဟန်းတို့နှင့် မလျှောက်ပတ်ချေ’ ဟု ကြံလေ၏။

ဘုရားလောင်း၏ဆံတော်တို့ကို သူတစ်ပါးတို့ဖြတ်ခြင်းငှာ မထိုက်ဖြစ်၍၊ ‘အလိုလိုသာ ပြတ်စေအံ့’ ဟု သန်လျက်ကို လက်ယာလက်ဖြင့် ကိုင်၍၊ လက်ဝဲလက်ဖြင့် ဦးပေါင်းတော်နှင့်တကွ ဆံတော်ကိုကိုင်၍ ဖြတ်လေ၏။ ဆံတော်တို့သည် လက် ၂ သစ်မျှ ရှိကုန်သည် ဖြစ်၍ လက်ယာရစ်လည်ကုန်လျက်၊ ဦးပေါင်းတော်ကို ကပ်ငြိလျက် တည်ကုန်၏။ သက်တော်ရှည်သရွေ့ကာလပတ်လုံး ထိုဆံတော်တို့၏ပမာဏသည် လက် ၂ သစ်သာလျှင် ဖြစ်ကုန်၏။ မုတ်ဆိတ်တော်တို့သည်လည်း ထိုဆံတော်နှင့်လျော်စွာ ဖြစ်ကုန်၏။ ဆံတော်၊ မုတ်ဆိတ်တော်တို့ကို တစ်ဖန် ရိတ်ရသောမည်သည် မရှိပြီ။

ဘုရားလောင်းသည်လည်း ဦးပေါင်းတော်နှင့်တကွ ဆံတော်ကိုကိုင်၍၊ “အကယ်စင်စစ် ဘုရားဖြစ်မည် မှန်လျှင် ကောင်းကင်၌ တည်စေသတည်း။ ဘုရား မဖြစ်သည်မှန်ချေမူ မြေ၌ ကျစေသတည်း” ဟု စိဋ္ဌာန်၍ ကောင်းကင်သို့ ပစ်၏။ ထိုဆံတော်သည် ၁ ယူဇနာ အတိုင်းအရှည်ရှိသောအရပ်သို့ တက်လေ၍ ကောင်းကင်၌ တည်၏။ သိကြားမင်းသည် ဒိဗ္ဗစက္ခုဖြင့်ကြည့်လျှင် အလုံးစုံကိုသိမြင်လတ်သော် ၁ ယူဇနာရှိသော ရတနာပန်းတောင်းဖြင့်ခံ၍ တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ ‘စူဠာမဏိ’မည်သော စေတီတော်ကို တည်ပေ၏။

တစ်ဖန် ဘုရားလောင်းသည် ‘ဤကာသိတိုင်း၌ဖြစ်သော ပုဆိုးတို့သည် ငါ့အား ရဟန်းတို့နှင့် လျှောက်ပတ်သည် မဟုတ်ကုန်’ ဟုကြံလေ၏။

ထိုသို့ ကြံသောအခါ၌ ကဿပဘုရားလက်ထက်တော်၌ ဘုရားလောင်း၏ အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်ဖူးသော ‘ဃဋိကာရ’ မည်သော ဗြဟ္မာကြီးသည် ဘုရား တစ်ဆူနှင့်တစ်ဆူအကြားပတ်လုံး အိုခြင်းသို့ မရောက်သဖြင့် အဆွေခင်ပွန်းအဖြစ်ဖြင့် ဤသို့ကြံ၏။ ‘ယခု ငါ၏ အဆွေခင်ပွန်းဟောင်းဖြစ်သော သိဒ္ဓတ္တမင်းသား ဘုရားလောင်းသည် မြတ်သောတောထွက်ခြင်းကို ထွက်ပြီ။ ထိုအဆွေခင်ပွန်း ဘုရားလောင်း၏ ရဟန်းပရိက္ခရာကိုယူ၍ သွားလေအံ့’ ဟု ကြံလေ၏။

ရဟန်းပရိက္ခရာကား-

‘တိစိဝရဉ္စ ပတ္တော စ၊ ဝါသီ သူစိ စ ဗန္ဓနံ။

ပရိဿာဝနေန အဋ္ဌေ တေ၊ ယုတ္တယောဂဿ ဘိက္ခုနော။’ ဟူသည်တည်း။ ဤ၌ အနက်ကား-

‘တိစိဝရဉ္စ၊ သင်္ကန်း ၃ ထည် လည်းကောင်း။ ပတ္တော၊ သပိတ် လည်းကောင်း။ ဝါသီစ၊ ပဲခွပ် လည်းကောင်း။ သူစိစ၊ အပ် လည်းကောင်း။ ပရိဿာဝနေန၊ ရေစစ်နှင့်တကွ။ ဗန္ဓနံ၊ ခါးပန်း လည်းကောင်း။ ဧတေအဋ္ဌ၊ ဤ ၈ ပါးတို့သည်။ ယုတ္တယောဂဿ၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသောလုံလနှင့် ယှဉ်သော။ ဘိက္ခုနော၊ ရဟန်းအား။ သာရုပ္ပါ၊ လျှောက်ပတ်ကုန်၏။’

ဤ ၈ ပါးသော ပရိက္ခရာတို့ကိုဆောင်ခဲ့၍ ဘုရားလောင်းအား ဆက်ကပ်လေ၏။ ဘုရားလောင်းလည်း ဃဋိကာရဗြဟ္မာသည် ကပ်လှူအပ်သော ပရိက္ခရာ ၈ ပါးကို ခံယူတော်မူ၍၊ ‘ဤသို့ ဝတ်အပ်သည်။ ဤသို့ ရုံအပ်သည်’ ဟု တစ်စုံတစ်ယောက်သာသူသည် မသင်မပြဘဲ များစွာသောသံသရာဘဝ၌ ဖြစ်စေအပ်သော ကိုယ်တော်၏ ရဟန်းအလေ့အကျက်ဖြင့်သာလျှင် တစ်ထည်သောသင်္ကန်းကို ဝတ်၍၊ တစ်ထည်သောသင်္ကန်းကို

၁၂- ဦးခေါင်းတော်။

ကိုယ်ဝတ်စပွယ်တင်၍၊ တစ်ထည်သောသင်္ကန်းကို ပန်း၌တင်၍၊ မြေသပိတ်ကို ပန်း၌လွယ်၍ ရဟန်း၏အသွင်ကို ဆောက်တည်ပြီးသော်၊ ဆန္ဒအမတ်ကို ခေါ်၍၊ “အချင်းဆန္ဒအမတ်။ ပြန်လေတော့။ ငါ့စကားဖြင့် မယ်တော် ခမည်းတော်တို့အား အနာမရှိသည်၏အဖြစ်ကို ပြောဆိုလေလော့” ဟု ဆို၍လွှတ်လိုက်၏။

ဆန္ဒအမတ်သည်လည်း ဘုရားလောင်းကို ရှိခိုး၍၊ လက်ယာရစ်လှည့်သည်ကို ပြု၍ ပြန်လေ၏။ ကဏ္ဍကမြင်း သည်ကား ဆန္ဒအမတ်နှင့် တကွပြောဆိုတော်မူသော ဘုရားလောင်း၏စကားကို နားထောင်လျက်နေ၍၊ ‘ယခုဘဝ၌ ငါ့အား အရှင်သားကို တစ်ဖန် မတွေ့ရပြီ။ တွေ့ရခြင်း မရှိပြီ’ ဟု ကြံအောက်မေ့၍၊ မျက်စိဖြင့် မြင်ရာအရပ်ကို လွန်သည်ရှိသော် ကွေကွင်းခြင်းကြောင့်ဖြစ်သော စိုးရိမ်ခြင်းကို သက်သာရာရစိမ့်သောငှာ မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍၊ နှလုံးကွဲလေသော် သေ၍၊ တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ ‘ကဏ္ဍက’ အမည်ရှိသောနတ်သား ဖြစ်လေ၏။

ဆန္ဒအမတ်အား ရှေးဦးစွာ ဘုရားလောင်းနှင့် ကွေကွင်းရခြင်းကြောင့်ဖြစ်သော စိုးရိမ်ခြင်းတစ်ခုသာလျှင် ဖြစ်၏။ ကဏ္ဍကမြင်းသေပြန်သဖြင့် ၂ ခုမြောက်သောစိုးရိမ်ခြင်း နှိပ်စက်၍ ငိုကြွေးမြည်တမ်းလျက် သွားလေ၏။

၂၂- အလောင်းတော်သည် ဥရုဝေလတော၌ ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းခြင်း။

ဘုရားလောင်းသည် ရဟန်းပြု၍၊ ထိုအရပ်၌ပင်လျှင် ‘အနုပိယ’ မည်သော သရက်တော၌ ရဟန်းချမ်းသာဖြင့် ၇ ရက်ကို လွန်စေ၍၊ ယူဇနာ ၃၀ ရှိသောခရီးကို ခြေဖြင့်သာလျှင် တစ်နေ့ချင်းရောက် ကြွတော်မူ၍ ရာဇဂြိုဟ်ပြည် တံခါး၌ ဤသို့ကြံ၏။

‘အကယ်၍ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးအား ငါလာကြောင်းကို ကြားသည်ဖြစ်အံ့။ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသား သိဒ္ဓတ္တ မင်းသား လာရောက်သည်ဟုကြားလျှင် များစွာသောလူတို့သည် ငါ့အား များစွာသောပစ္စည်းကို ဆောင်ခဲ့ရာ၏။ ရဟန်းတို့အား အကြောင်းကြား၍ ပစ္စည်းကိုဆောင်ခြင်းငှာ မသင့်ချေ။ ငါသည် ယခု ဆွမ်းခံဝင်ရသော် ကောင်း၏’ ဟု ဗဒ္ဓိကာရလှူသော သင်္ကန်းကို ဝတ်ရုံ၍၊ မြေသပိတ်ကို လွယ်၍၊ အရှေ့တံခါးဖြင့် ဝင်လေ၍ ဆွမ်းခံဝင်တော်မူ လေသော်၊ အိမ်စဉ်အတိုင်း ဆွမ်းအလိုငှာ သွားတော်မူလေ၏။

ဘုရားလောင်း၏အဆင်းတော်ကို မြင်သဖြင့် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်အလုံးသည် နာဠာဂိရိဆင် ရာဇဂြိုဟ်မြို့တွင်း သို့ဝင်လျှင် မြို့အလုံးချောက်ချားသကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ အသူရိန်နတ်မင်းဝင်လတ်သော် အသူရာပြည်၌ တုန်လှုပ် ချောက်ချားသကဲ့သို့ လည်းကောင်း ချောက်ချား၏။

မင်းချင်းယောက်ျားတို့သည်လည်း ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးအထံသို့ သွားလေကုန်၍၊ “အရှင်မင်းကြီး။ ဤသို့ သဘောရှိသော သတ္တဝါသည် မြို့တော်၌ ထမင်းအလိုငှာ ရှာစားလာသည်။ နတ်လော၊ လူလော၊ နဂါး၊ ဂဠုန် လော။ ဤသတ္တဝါကား အဘယ်မည်သော သတ္တဝါနည်းဟု အကျွန်ုပ်တို့ မသိပါကုန်” ဟု ကြားလျှောက်ကုန်၏။

ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးလည်း ပြာသာဒ်အပြင်၌ ရပ်၍ ကြည့်ရှုလေသော် ဘုရားလောင်းကို မြင်၍၊ ‘အံ့ဖွယ်သရဲ မဖြစ်ဖူးမြဲတကား’ ဟု စိတ်အကြံ ရှိ၍၊ မင်းချင်းယောက်ျားတို့ကို “အချင်းတို့။ သွားချေကုန်။ စုံစမ်းချေကုန်။ အကယ်၍ ဘီလူးဖြစ်အံ့။ ပြည်မှထွက်၍ ကွယ်ပျောက်လတ္တံ့။ အကယ်၍ နတ်ဖြစ်အံ့။ ကောင်းကင်၌ သွားလတ္တံ့။ အကယ်၍ နဂါးဖြစ်အံ့။ မြေ၌ငုပ်၍ ဝင်လတ္တံ့။ အကယ်၍ လူစင်စစ်ဖြစ်အံ့။ ရတိုင်းသော ထမင်းကို စားလတ္တံ့” ဟု ဆို၍ စေလိုက်၏။

ဘုရားလောင်းသည်လည်း ကောက်၊ ပဲ၊ ပြောင်း၊ လူး အစရှိသော အရောရောသောဆွမ်းကို စုရုံး၍၊ ‘ငါ့အား ဤမျှလောက်သောဆွမ်းသည် မျှတခြင်းငှာ သင့်ပြီ’ ဟု သိတော်မူ၍၊ ဆွမ်းခံဝင်တော်မူသော တံခါးဖြင့်ပင်လျှင် ထွက်ခဲ့၍၊ ပဏ္ဍဝတောင်ရိပ်၌ အရှေ့မျက်နှာသို့ ရှေးရှုထိုင်၍ အာဟာရကို ဘုဉ်းပေးသုံးဆောင်အံ့သောငှာ အားထုတ်၏။ ထိုအခါ၌ ဘုရားလောင်း၏အအူတို့သည် ပြန်ကုန်၍ ခံတွင်းဖြင့် အန်ထွက်အံ့သော အခြင်းအရာကဲ့သို့ ဖြစ်ကုန်၏။ ထိုနှောင်မှ ဘုရားလောင်းသည် ထိုကိုယ်တော်၏အဖြစ်ဖြင့် ဤကဲ့သို့သော အရောရောသောဆွမ်းကို မမြင်ဖူးသောကြောင့် စက်ဆုပ်ဖွယ်သောအာဟာရဖြင့် ငြီးငွေ့သော်လည်း၊ ‘သိဒ္ဓတ်မင်းသား။ သင်သည် ရလွယ်သော ထမင်း၊ အဖျော်ရှိသော အမျိုး၌ ၃ နှစ်ဟောင်းသော မွှေးသော သလေးထမင်း၊ အထူးထူးမြတ်သောအရသာတို့ကို စားရရာ၌ဖြစ်ပါလျက် ပုံသကူဆောင်သော ရဟန်းတစ်ဦးကိုမြင်ရလျှင်၊ ‘အဘယ်နံ့ရောအခါ ငါသည် ဤသူကဲ့သို့ဖြစ်၍၊ ဆွမ်းအလိုငှာ သွား၍ စားရပါအံ့နည်း။ ငါ့အား ဤကဲ့သို့ အဘယ်နံ့ရောအခါ ဖြစ်ပါလတ္တံ့နည်း’ ဟု ကြံစည်၍ တောထွက်သည် မဟုတ်တုံလော။ အဘယ့်ကြောင့် ဤကဲ့သို့ ငြီးငွေ့သောစိတ် ဖြစ်ဘိသနည်း’ ဟု ကိုယ်တော်သည်ပင် ကိုယ်တော်ကို ဆုံးမတော်မူလေသော်၊ ရွံရှာခြင်းကင်းသည်ဖြစ်၍ အာဟာရကို သုံးဆောင်ဘုဉ်းပေးတော်မူ၏။

မင်းချင်းယောက်ျားတို့သည်လည်း ထိုအကြောင်းကို မြင်၍၊ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးထံသို့ သွား၍ ကြားလျှောက်ကုန်၏။

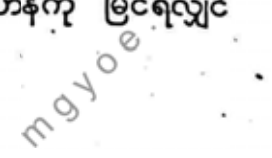
ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည် တမန်တို့စကားကို ကြား၍၊ မြတ်သော ဆင်ယာဉ်၊ မြင်းယာဉ်၊ ရထားယာဉ်တို့ဖြင့် အကြင်မျှလောက်သွားခြင်းငှာ သင့်၏။ ထိုမျှလောက် သွား၍၊ ယာဉ်မှ ဆင်းသက်၍၊ ဘုရားလောင်းရှိရာကပ်ပြီးသော် လျှောက်ပတ်ရာအရပ်၌ နေ၍ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာပြောဟော၏။

ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ပြောဟောပြီးသော် အသက်ထက်ဆုံး မှတ်အပ်သောစကားကို ပြောသည်၏အဆုံး၌ ဤသို့သောစကားကို ဆို၏။

“အရှင်ဘုရား။ အရှင်ဘုရားသည် ယခုအရွယ်တော် ငယ်လည်း ငယ်လှ၏။ ပထမအရွယ်၌လည်း တည်သေး၏။ အသက်အရွယ်နှင့်လည်း ပြည့်စုံ၏။ အရေအဆင်း၊ အလုံးအရပ်နှင့်လည်း ပြည့်စုံ၏။ အမျိုးနှင့်လည်း ပြည့်စုံ၏။ မင်းကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ အရှင်ဘုရား။ အကျွန်ုပ်သည် အရှင်ဘုရားအား ဗိုလ်ပါ၊ ဆင်၊ မြင်း အပေါင်းကို အစပြု၍ စည်းစိမ်ချမ်းသာတို့ကို ပေး၏။ အရှင်ဘုရားလည်း တင့်တယ်လျက် ဗိုလ်ပါအပေါင်း ဆင်၊ မြင်းအပေါင်း ခြံရံလျက် စံစားလော့။ အကျွန်ုပ်မေးအပ်သော အရှင်ဘုရားသည် မိမိအမျိုးအနွယ်ကို ပြောကြားဘိလော့” ဟု မင်းကြီး ဆို၏။

မင်းကြီးလျှောက်ကြားသော စကားကို ဘုရားလောင်း ကြားလေလျှင်၊ ဘုရားလောင်းသည် ‘ဤမင်းကား ငါ့ကို ‘မင်း’ဟု မသိ၍ မေးသတည်း။ သိစေအံ့’ ဟု အကြံပြု၍၊ မိမိလာရာအရပ်ကို ညွှန်ပြလျက်၊ “မင်းကြီး။ ဟိမဝန္တာ၏နံပါးမှ ဖြောင့်ဖြောင့်ဖြစ်သော ဇနပုဒ်သည် ကောသလမင်း၏ အစဉ်အဆက်ဖြစ်သော နေရာတည်း။ အား၊ လုံ့လ၊ ဥစ္စာရတနာနှင့်လည်း ပြည့်စုံ၏။ အနွယ်အားဖြင့် ‘အာဒိစ္စ’ မည်၏။ အမျိုးအားဖြင့် ‘သာကီဝင်’ တည်း။ ထိုသာကီဝင်မျိုးမှ ထွက်၍ ရဟန်းပြုသည်။ ကာမဂုဏ်ကို မတောင့်တ။ ငါသည် ကာမဂုဏ်တို့၌ အပြစ်ကိုလည်းကောင်း၊ ကာမဂုဏ်တို့မှ ထွက်မြောက်ခြင်းကိုလည်းကောင်း ဘေးမရှိသောအားဖြင့် မြင်၍ ရဟန်းပြုသည်” ဟု ဆိုပေသော်၊ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည်လည်း ဘုရားလောင်းကို ဤသို့ဆို၏။

“အရှင်ဘုရား။ ‘သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသား သိဒ္ဓတ်မင်းသားသည် ၄ ပါးသောနိမိတ်ကြီးတို့ကို မြင်လျှင် ရဟန်းပြု၍ ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့’ဟု ကြားဖူးပါသည်။ အရှင်ဘုရားတို့၏ နှလုံးတော်ထားဟန်ကို မြင်ရလျှင်

အလွန်ပင် ကြည်ညိုလှပါသည်။ မချွတ်စကန် ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်လတ္တံ့။ အရှင်ဘုရား သဗ္ဗညုအဖြစ်သို့ ရောက်သောအခါ အကျွန်ုပ်ပြည်သို့ ရှေးဦးစွာ ကြွတော်မူပါ” ဟု လျှောက်၏။

ဘုရားလောင်းလည်း “ကောင်းပြီ” ဟု ဝန်ခံတော်မူ၏။ ဗိမ္ဗိသာရမင်းလည်း နန်းတော်သို့ဝင်လေ၏။

၂၃- ဘုရားလောင်းသည် ဒုက္ကရစရိယာကို ကျင့်ခြင်း

ဘုရားလောင်းသည်လည်း ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးအား ဝန်ခံခြင်းကိုပေးတော်မူ၍ အစဉ်သဖြင့်ကြွတော်မူလေသော်၊ ကာဠာမအမျိုးဖြစ်သော အာဠာရရသေ့သို့ကပ်၍ လောကီဈာန်၊ သမာပတ်တို့ကို မေးမြန်း၏။ အာဠာရသည်ကား လောကီဈာန် ၇ တန်မျှ လေ့လာသည်ကိုသာ ဖြေကြား၏။ “ဤမျှပင်လော” ဟု မေးသော်၊ “ငါကား ဤမျှသာ လေ့လာသည်။ ရာမ၏သားဖြစ်သော ဥဒကရသေ့မူကား အထက် ၁ တန်ကို လေ့လာနိုင်သေး၏” ဟု ဆိုပေသော်၊ ဥဒကရသေ့သို့ ကပ်ပြန်၍ နေဝညာနာသညာယတနဈာန်ကို မေးမြန်း၏။ ဥဒကလည်း မိမိလေ့လာ သော ဈာန်၊ သမာပတ်တို့ကို ဖြေကြား၏။

ဘုရားလောင်းသည်လည်း လောကီသမာပတ်တို့ကို ဖြစ်စေ၍၊ ‘ဤလောကီသမာပတ်တို့သည် ဘုရား ဖြစ်ခြင်း၏ အကြောင်း မဟုတ်ချေတကား’ ဟု နှလုံးသွင်း၍၊ ထို ‘သမာပတ်’ တည်းဟူသော ဘာဝနာကို တန်ဆာဟု မမှတ်မူ၍၊ နတ်နှင့်တကွသောလူအား ကိုယ်တော်၏ အား၊ လုံ့လတော်နှင့်ပြည့်စုံသည်ကိုပြတတ်သော ပြင်းစွာအားထုတ်အပ်သောကမ္မဋ္ဌာန်းကို အားထုတ်တော်မူလိုသည် ဖြစ်၍၊ ဥရဝေလတောသို့ ကြွတော်မူ၍၊ ‘ဤ မြေအဖို့သည် နှလုံးမွေ့လျော်ဖွယ် ရှိစွတကား’ ဟု နှလုံးသွင်း၍၊ ထိုဥရဝေလတော၌ပင်လျှင် နေတော်မူ၍ ကမ္မဋ္ဌာန်း ကို အားထုတ်တော်မူလေ၏။

ကောဏ္ဍည အမျိုးရှိသော ၅ ယောက်သောရဟန်းတို့သည်လည်း ရွာ၊ နိဂုံး၊ မင်းနေပြည်တို့သို့ ဆွမ်းအလို့ငှာ သွားကုန်သည်ရှိသော်၊ ဥရဝေလတော၌ ဘုရားလောင်းရှိရာသို့ ရောက်လာကုန်၏။

ထိုအခါ၌ ၆ နှစ်ပတ်လုံး ကမ္မဋ္ဌာန်းကိုအားထုတ်သော ဘုရားလောင်းကို ‘ယခုပင် ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့’ ဟု နှလုံးသွင်း၍ ပရိဝုဏ်တံမြက်လှည်းခြင်း အစရှိသော ကိုယ်ဖြင့်ကျင့်အပ်သော အကျင့်ဝတ်ဖြင့် လုပ်ကျွေးကုန်လျက် ဘုရားလောင်း၏အနီး၌ နေကုန်၏။

ဘုရားလောင်းသည်လည်း ‘အဆုံးသို့ရောက်သော’ ပြုနိုင်ခဲ့သောအမှုကို ပြုအံ့’ ဟု နှမ်းလုံးတစ်စေ့၊ ဆန်လုံးတစ်စေ့ အစရှိသောအာဟာရဖြင့်လည်း အခါကို လွန်စေ၏။ အချင်းခပ်သိမ်းလည်း အာဟာရကို ဖြတ် တော်မူ၏။ နတ်တို့သည်လည်း နတ်ဩဇာကိုဆောင်ကုန်လျက် မွေးတွင်းတော်သို့ ထည့်သွင်းကုန်၏။ ထိုသို့ ပြင်းပြစွာအားထုတ်၍ ဒုက္ကရစရိယာကျင့်တော်မူသောအခါ၌ ဘုရားလောင်းအား ထိုသို့သော အာဟာရခေါင်းပါး ခြင်းကြောင့် အလွန် ငြိုငြင်ဆင်းရဲခြင်းသို့ ရောက်သဖြင့် ရွှေစင်နိက္ခအဆင်းနှင့် တူသောအဆင်းတော်သည်လည်း မည်းသောအဆင်း ရှိ၏။ ၃၂ ပါးသော လက္ခဏာတော်ကြီးတို့သည်လည်း ဖုံးကွယ်ကုန်၏။

တစ်ရံအခါ၌ ထွက်သက်၊ ဝင်သက်ကို အာရုံပြု၍ အာနာပါနဈာန်ကို စီးဖြန်းတော်မူသော ဘုရားလောင်း သည် ‘ဆာလောင် မွတ်သိပ်ခြင်း’ တည်းဟူသော ကြီးစွာသောဝေဒနာဖြင့် အလွန်နာကျင်ခြင်း ရှိသည်ဖြစ်၍ စကြိုဦး၌ တိမ်းလဲတော် မူခဲ့၏။ ထိုသို့ တိမ်းလဲမူးမော်သော အခါ၌ ဘုရားလောင်းကို အချို့သောနတ်တို့သည် “ရဟန်းဂေါတမ သေခဲ့ပြီ” ဟုဆိုကုန်၏။ အချို့သော နတ်တို့ကား “အာဟာရခေါင်းပါးခြင်းကြောင့်သာ ဤရဟန်းဂေါတမသည် မိန်းမောသည်” ဟု ဆိုကုန်၏။

၁- အထက်ဈာန်ကို။ ၂- အဆုံးသို့မရောက်သော

ထိုနတ်အပေါင်းတို့တွင် အကြင်နတ်တို့အား ‘သေခဲ့ပြီ’ ဟူသောအမှတ် ရှိ၏။ ထို နတ်တို့သည် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး ရှိရာသို့ သွား၍၊ “အရှင်မင်းကြီးတို့၏သားတော်သည် သေချေပြီ” ဟု ကြားကုန်၏။

သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးလည်း “ငါ၏သားတော်သည် ဘုရား ဖြစ်၍တည်း သေသလော။ ထိုသို့မဟုတ် ဘုရား မဖြစ်သေးဘဲလျက် သေသလော” ဟု မေး၏။

“ဘုရားဖြစ်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်။ ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းရာ မြေ၌ပင်လျှင် တိမ်းလဲ၍ သေခဲ့သည်” ဟု ဆိုကြ သောစကားကို ကြား၍၊ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသည် “ငါ့သား ဘုရားအဖြစ်သို့ မရောက်ဘဲသေသည်ကို ငါ မယုံ ဘုရားမဖြစ်ဘဲ သေခြင်းမည်သည် မရှိ” ဟု ပယ်၏။

‘အဘယ့်ကြောင့် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး မယုံလေသနည်း’ ဟူမူကား ကာဠဒေဝီလရသေ့အား ရှိခိုးစေခေ နေ၌ လည်းကောင်း၊ ဇမ္ဗူသပြေပင်ရင်း၌ ထားသောအခါ၌ လည်းကောင်း အံ့ဖွယ်သရေသော တန်ခိုးတော်တို့ မြင်ရသောကြောင့် မယုံလေသတည်း။

ဘုရားလောင်းသည် အမှတ်သညာကိုရတော်မူပြန်၍ ထပြေးသော်၊ ထိုနတ်တို့သည် တစ်ဖန်သွား၍၊ “မင်းကြီး၊ သားတော်သည် အနာမရှိ။ ပကတိခွန်အားဖြင့် ထသွားနိုင်၏” ဟု ကြားပေကုန်၏။ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသည်လည်း “ငါ့သား မသေသောအဖြစ်ကို ငါသိ၏” ဟု ဆိုပေ၏။

၆ နှစ်ပတ်လုံး ပြုနိုင်ခဲ့သော ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသောအမှုကို ပြုတော်မူသော ဘုရားအလောင်း၏ ဂေဟ စောသံသည် ကောင်းကင်၌ ခေါင်းလောင်းထိုးသောအသံကဲ့သို့ ဖြစ်၏။

ဘုရားလောင်းသည် ‘ဤ ‘ဒုက္ကရစရိယာ’ မည်သည်ကား သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ရခြင်း၏အကြောင်းမဟုတ် ဟု နှလုံးသွင်း၍၊ ရန်ရင်းသောအာဟာရကို သုံးဆောင်ခြင်းငှာ ရွာ၊ နိဂုံးတို့၌ ဆွမ်းအလို့ငှာ သွား၍ အာဟာရ ဆောင်တော်မူ၏။

ထိုသို့သော အာဟာရကိုဆောင်တော်မူသောအခါ၌ ဘုရားလောင်း၏ ၃၂ ပါးသော လက္ခဏာတော်ကြီး တို့သည် ပြကတေပေါ်မြဲပေါ်၍ ထင်မြင်ကုန်၏။ ကိုယ်တော်သည်လည်း ရွှေအဆင်းနှင့် တူသောအဆင်း ရှိ၏

ပဉ္စဝဂ္ဂိဖြစ်ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် “ဤဘုရားလောင်းသည် ၆ နှစ်ပတ်လုံး ခဲယဉ်းလှသော ဒုက္ကရစရိယာ ကို ကျင့်သော်လည်း သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကိုရခြင်းငှာမတတ်နိုင်။ ယခုမူကား ရွာ၊ နိဂုံး အစရှိသည်တို့၌ ဆွမ်းအလို့ငှာ သွား၍ ရန်ရင်းသောအာဟာရကို သုံးဆောင်ရကား အဘယ်မှာလျှင် သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကိုရခြင်းငှာ တတ်နိုင်လငှ နည်း။ ဤဘုရားလောင်းသည် ပစ္စည်းများစေခြင်းငှာသာ လှည့်ပတ်လည်လာ၏။ ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းခြင်းမှ ထွက်ပြီ ဦးခေါင်းဆေးလျှော်လိုသောသူအား ဆီးနှင်းပေါက်ကို မရ ရကြောင်း ကြံစည်ရသကဲ့သို့ ငါတို့အား ထိုဘုရားလော့ ၏အထံမှ ဈာန်၊ မဂ်၊ ဖိုလ် မရ ရကြောင်း ကြံရသည်။ ငါတို့အား ဤဘုရားလောင်းဖြင့် အဘယ်ပြုရတေ အံ့နည်း” ဟု နှလုံးသွင်းသည်ကို ပြု၍၊ ဘုရားလောင်းကို စွန့်ခဲ့၍၊ မိမိတို့၏ သပိတ်၊ သင်္ကန်းကို ယူ၍၊ ၁ ယူဇနာရှိသောခရီးသို့ သွား၍ ဣသိပတနမိဂဒါဝုန်တောသို့ ဝင်လေ၏။

၂၄- သုဇာတာ၏ ယနာနိဆွမ်းချက်ပုံကို အကျယ်ပြခြင်း

ထိုအခါ ဥရုဝေလတောတွင် သေနနိဂုံးအရပ်၌ ‘သေန’ အမည်ရှိသော သူကြွယ်၏သမီးဖြစ်သော ‘သုဇာတာ’ အမည်ရှိသောသတို့သမီးသည် အရွယ်သို့ရောက်သည်ဖြစ်၍ တစ်ခုသောညောင်ပင်၌ ဆုတောင်းခြင်းကို ပြု၏။

“အကယ်၍ ငါသည် အမျိုးတူကြသော လင်၏အိမ်သို့ သွား၍ အစစသောဝမ်းတိုက်၌ သားယောက်ျားကို ရပါအံ့။ အရှင်ရုက္ခစိုးအား ၁ နှစ် ၁ ကြိမ် ၁ သိန်းသောဥစ္စာကိုစွန့်သဖြင့် ပူဇော်သက္ကာရအမှုကို ပြုပါမည်” ဟု ဆုတောင်းခြင်းကို ပြု၏။ ထိုသုဇာတာ၏ ဆုတောင်းခြင်းသည် ပြည့်စုံလေ၏။

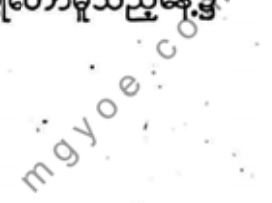
ထိုသုဇာတာသည် ဒုက္ကရစရိယာ ကျင့်တော်မူသော ဘုရားလောင်း၏ ၆ နှစ်စေ့လတ်သော ကဆုန်လပြည့်နေ့၌ ဗလိနတ်စာအမှုကို ပြုလိုသည်ဖြစ်၍၊ မဆွကပင် နွားမ ၁၀၀၀ ကို နွယ်ချီတော၌ ကျောင်းစေ၍၊ ထို ၁၀၀၀ သောနွားမတို့၏နို့ရည်ကို ၅၀၀ သောနွားမတို့ကို တိုက်ကုန်၏။ ထို ၅၀၀ သောနွားမတို့၏ နို့ရည်ကို ၂၅၀ သောနွားမတို့ကို တိုက်ကုန်၏။ ထိုသို့သောနည်းဖြင့် ၁၆ ခုသောနွားမတို့၏ နို့ရည်ကို ၈ ခုသောနွားမတို့ကို တိုက်ကုန်၏။ ထိုမျှလောက်သော နို့ရည်၏ ခဲသည်ထက် ခဲသည်ကိုလည်းကောင်း၊ ချိုသည်ထက် ချိုသည်ကိုလည်းကောင်း၊ ဩဇာရှိသည်ထက် ရှိသည်ကိုလည်းကောင်း ဖြစ်စေလျက် အကြိမ်ကြိမ်ပြန်သော နို့ရည်ကို ပြု၏။

ပါရမီခန်း၌ ‘ငါးရာနွားကို ကြိမ်များဖန်ဖန် ရည်ပြန်တိုက်ပြီး မကားကြီးတည့် သင်းသီးရှစ်ခု နို့နပ်ပြု၍’ ဟု စပ်ရာဝယ် ၅၀၀ တစ်စုသောနွားမတို့၌သာ အကြိမ်အဖန်များစွာ တိုက်သည်။ ၅၀၀ တစ်စု၌ကား အကြိမ်အဖန် မရှိပြီ။ အဋ္ဌကထာတို့၌ကား- ‘ခေနေသဟသံ လဋ္ဌိမဓကဝနေ စရာပေတွာ’ ဟူ၍ လာရှိသည်။

သုဇာတာသည်လည်း ကဆုန်လပြည့်နေ့ နံနက်စောစောကလျှင် ‘ညောင်စောင့်နတ်အား ပူဇော်သော အမှုကိုပြုအံ့’ ဟု မိုးသောက်ထ၌ စောစောထ၍ ထို ၈ ခုသောနွားမတို့ကို ညှစ်စေ၏။ ထိုသို့ညှစ်ရာ၌ နွားငယ်တို့သည် နွားမတို့၏နို့အနီးသို့ မလာကုန်။ ထိုသို့မလာကုန်ဘဲလျက် နို့အနီး၌ အိုးသစ်တို့ကို တည်ထားကာ မျှ၌ မိမိ၏ထွက်တတ်သောသဘောဖြင့် နို့အရည်တို့သည် ယိုထွက်လေကုန်၏။

ထိုသို့ယိုထွက်သော အံ့ဖွယ်သရဲကိုမြင်၍၊ သုဇာတာသည် မိမိလက်ဖြင့်လျှင် နို့ရည်ကို ယူ၍၊ အိုးသစ်၌ ထည့်၍၊ မိမိလက်ဖြင့်လျှင် မီးကိုမွှေး၍ ချက်အံ့သောငှာ အားထုတ်၏။ ထိုသို့ချက်သည်ရှိသော် ကြီးကုန်သောအပွက်တို့သည် ထလတ်ကုန်၍ လက်ယာရစ်လည်ကုန်လျက် ရွေ့ကုန်၏။ တစ်ပေါက်မျှလည်း ပြင်သို့ မဝေမဖိတ်။ ခုံလောက်မှ အနည်းငယ်မျှလည်း မီးခိုး မတက်။

ထိုသို့ချက်သောအခါ၌ လောကပါလနတ်မင်းကြီး ၄ ယောက်တို့လာကုန်၍ ခုံလောက်၌ စောင့်ရှောက်ကုန်၏။ ဗြဟ္မာကြီးသည် ထီးဖြင့်ကာ၍ သိကြားမင်းလည်း ထင်းစတို့ကို ကောင်းစွာဆောင်လျက် မီးညှိ၏။ နတ်တို့သည် ကျွန်းငယ်အရံ ၂၀၀၀ နှင့်တကွ ကျွန်းကြီး ၄ ကျွန်းတို့၌ နတ်တို့သုံးဆောင်အပ်သော ဩဇာကို မိမိတို့၏တန်ခိုးအာနုဘော်ဖြင့် ပျားတံနှင့်တကွဖွဲ့အပ်သော ပျားလဝိုတို့ကို ညှစ်၍ ပျားရည်ယူဘိသကဲ့သို့၊ ကောင်းစွာဆောင်ယူကုန်၍ နို့ဃနာအိုး၌ ထည့်လေကုန်၏။ တစ်ပါးသောကာလတို့၌ ဆွမ်းလုတ်တိုင်းလုတ်တိုင်း နတ်တို့သည် ဩဇာထည့်ကုန်၏။ ဘုရားဖြစ်တော်မူသော နေ့၌ လည်း ကောင်း၊ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူသည့်နေ့၌ လည်းကောင်း ချက်ဆဲဖြစ်သောအိုး၌သာလျှင် ထည့်ကုန်၏။

သုဇာတာသည် တစ်နေ့သောနေ့ကပင်လျှင် ထိုပညောင်ပင်ရင်း၌ မိမိအား ထင်ထင်ရှားရှား များစွာသော အံ့ဖွယ်သရဲတို့ကို မြင်ခဲ့၍၊ ‘ပုဏ္ဏာ’အမည်ရှိသောကျွန်မကို ခေါ်၍၊ “အမယ်ပုဏ္ဏာ။ ငါတို့၏ ပညောင်စောင့်နတ်သည် အလွန်လျှင်ကြည်ညိုဖွယ် ရှိ၏။ ငါသည် ဤမျှလောက်သောကာလပတ်လုံး ဤသို့သဘောရှိသော အံ့ဖွယ်သရဲကို မမြင်စဖူး။ လျင်စွာသွား၍ နတ်မင်းနေရာကို သုတ်သင်ချေလော့” ဟုဆို၏။

‘ပုဏ္ဏာ’အမည်ရှိသော ကျွန်မသည်လည်း “အရှင်မ။ ကောင်းလှပြီ” ဟု သုဇာတာ၏စကားကို ဝန်ခံ၍ အဆောတလျှင် ပညောင်ပင်ရင်းသို့ သွားလေ၏။

၂၅- ဘုရားလောင်း၏ အိပ်မက်ကြီး ၅ ပါး

ဘုရားလောင်းသည်လည်း ထိုည၌အဖို့၌ အိပ်မက်ကြီး ၅ ပါးတို့ကို မြင်တော်မူလေ၏။
အိပ်မက်ကြီး ၅ ပါးကား-

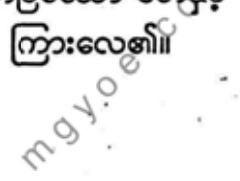
- မဟာပထဝီမြေကြီးကို အိပ်ရာ ပြု၍၊ ဟိမဝန္တာတောင်ကို ခေါင်းအုံး ပြု၍၊ အရှေ့သမုဒ္ဒရာ ရေအပြင်ကို လက်ဝဲလက် တင်၍၊ အနောက်သမုဒ္ဒရာ ရေအပြင်ကို လက်ယာလက် တင်၍၊ တောင်သမုဒ္ဒရာအပြင်ကို ခြေ ၂ ဖက် တင်၍ မြင်မက်သည်လည်း ၁ ပါး။
- ‘တိရိယ’မည်သောမြက်မျိုးသည် ချက်တော်မှ ထွက်၍၊ ကောင်းကင်သို့ ထိ၍ တည်သည်ကို မြင်မက်သည်လည်း ၁ ပါး။
- ဖြူသောအဆင်းရှိသော ပိုးတို့သည် ခြေမှ တက်၍ ပုဆစ်ဒူးတိုင်အောင် ဖုံးလွှမ်းသည်ဟု မြင်မက်သည်လည်း ၁ ပါး။
- အထူးထူးသောအဆင်း ရှိကုန်သော ၎င်း ၎င်း ကောင်တို့သည် အရပ် ၎င်း မျက်နှာမှ လာလတ်ကုန်၍ ခြေရင်း၌ ဝပ်ကြကုန်လတ်သော် အလုံးစုံ အဖြူချည်းသာဖြစ်လေသည်ကို မြင်မက်သည်လည်း ၁ ပါး။
- ဘုရားလောင်း၏အဖြစ်သာလျှင် ကြီးစွာသော မစင်တောင်ထက်သို့ တက်၍ စကြိုသွားသော်လည်း၊ မစင် မလိမ်းမကျသည်ကို မြင်မက်သည်လည်း ၁ ပါး။ ။ ဤသည်လျှင် ၅ ပါးတည်း။

၅ ပါးသောအိပ်မက်ကို မြင်တော်မူ၍ အိပ်မက်အရကို ဆင်ခြင်သိမ်းဆည်းလတ်သော်၊ ‘ဧကန်စင်စစ် ယနေ့ ဘုရားဖြစ်အံ့’ဟု စိတ်တော်ကို ဆုံးဖြတ်၍၊ ထိုည၌အဖို့ကို လွန်သဖြင့် ကိုယ်၊လက်သုတ်သင်ခြင်း ကိစ္စကို ပြုပြီး၍ ဆွမ်းခံသွားရအံ့သော အချိန်ကာလကို ငဲ့လင့်တော်မူလျက်၊ နံနက်စောစောကလျှင် လာတော်မူ၍ ထိုပညောင်ပင်ရင်း ကိုယ်တော်ရောင်ဖြင့် အလုံးစုံသောပညောင်ပင်ကို ထွန်းလင်းစေလျက် နေတော်မူ၏။

၂၆- သုဇာတာ၏ ယနာနိဆွမ်းကို ခံတော်မူခြင်း

ထိုအခါ၌ ‘ပုဏ္ဏာ’မည်သောကျွန်မသည် လာလတ်၍၊ ပညောင်ပင်၌ အရှေ့လောကဓာတ်ကိုကြည့်တော်မူလျက် နေတော်မူသောဘုရားလောင်းကို လည်းကောင်း၊ ကိုယ်တော်မှထွက်သော အရောင်တို့ကြောင့် ရွှေအဆင်းနှင့် တူသောအဆင်းရှိသော ပညောင်ပင်အလုံးကို လည်းကောင်း မြင်လေ၏။

‘ပုဏ္ဏာ’အမည်ရှိသော ကျွန်မအား ဤသို့သောအကြံ ဖြစ်၏။ ‘ယနေ့ ငါတို့ ရှင်နတ်မင်းသည် ပညောင်ပင်မှ ဆင်းသက်၍ မိမိလက်ဖြင့် ပူဇော်သက္ကာကိုခံအံ့သောငှာ နေလင့်ယောင်တကား’ ဟု ပျံ့ကြွမတတ်ဖြစ်သော ဝိတိနှင့် ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍၊ အဆောတလျှင်လာလတ်၍ သခင်ဖြစ်သောသုဇာတာအား ထိုစကားကို ကြားလေ၏။

သုဇာတာသည် 'ပုဏ္ဏား' အမည်ရှိသော ကျွန်မ၏စကားကို ကြား၍၊ နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်သောစိတ် ရှိသည်ဖြစ်၍၊ "ယနေ့မှစ၍ အမယ်ပုဏ္ဏားသည် သမီးအကြီးအရာ၌ တည်စေလော့" ဟု သမီးတို့အား အရာ အထူးပေးသည်နှင့်လျော်စွာ အလုံးစုံသောတန်ဆာတို့ကို ပေးလေ၏။

ဘုရားဖြစ်တော်မူသည့်နေ့ ဘုရားလောင်းတို့သည် အဖိုး ၁ သိန်းထိုက်သောရွှေခွက်ကို ရကြစမြဲတည်း။ ထို့ကြောင့် သုဇာတာသည် "ရွှေခွက်နှင့် နို့ဃနာကို ထည့်အံ့" ဟု စိတ်ကို ဖြစ်စေ၍၊ အဖိုး ၁ သိန်းထိုက်သော ရွှေခွက်ကို ထုတ်စေ၍၊ ထိုရွှေခွက်၌ နို့ဃနာကို ထည့်လိုသည် ဖြစ်၍၊ ချက်သောအိုးကို စောင်း၍သွန်၏။ အလုံးစုံသောနို့ဃနာသည် ကြာပဒုမ္မာရွက်၌ ရေစက်မတင် လျှောကျဘိသကဲ့သို့ အကုန်လျှောကျ၍ ရွှေခွက်၌သာ တည်လေ၏။ ရွှေခွက်တစ်ခု ပြည့်ရုံမျှသာဖြစ်၏။

သုဇာတာသည်လည်း ထိုရွှေခွက်ကို တစ်ပါးသောရွှေခွက်ဖြင့် မှောက်၍၊ ဖြူသောပုဆိုးဖြင့် ဖုံး၍၊ မိမိသည်လည်း ခပ်သိမ်းသောတန်ဆာတို့ဖြင့် တင့်တယ်လျှောက်ပတ်စွာ တန်ဆာဆင်ယင်၍၊ ထိုရွှေခွက်ကို မိမိ၏ဦးခေါင်း၌ ရွက်၍၊ ကြီးစွာသောသူဌေးသမီး၏ အာနုဘော်ဖြင့် ပညောင်ပင်ရင်းသို့ သွားလေ၍၊ ဘုရားလောင်းကို မြင်၍၊ အားကြီးသော နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်ခြင်းရှိသည် ဖြစ်၍၊ 'ရကွစိုးနတ်' ဟူသောအမှတ်ဖြင့် မြင်ရာအရပ်မှ စ၍၊ ညွတ်လျက်ညွတ်လျက် လာလတ်၍၊ ဦးခေါင်းမှရွှေခွက်ကို ချ၍၊ ပန်းနံ့သာတို့ဖြင့်ထုံအပ်သော မွှေးသော ရေကို ရွှေကရားဖြင့် ယူ၍၊ ဘုရားလောင်း၏အနီးသို့ ကပ်၍ တည်လေ၏။

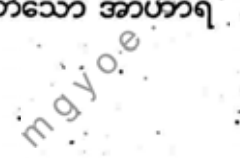
ထိုအခါ၌ ယဋိကာရဗြဟ္မာလှူသော မြေသပိတ်သည် ကွယ်ပျောက်လေ၏။ ဘုရားလောင်းသည် သပိတ်ကို မမြင်၍ လက်ယာလက်တော်ကိုဆန့်လျက် ရေစက် ခံတော်မူ၏။ သုဇာတာသည် ရေစက်သွန်း၍ ရွှေခွက် နှင့်တကွလျှင် နို့ဃနာကို ဘုရားလောင်း၏လက်တော်၌ ထားလေ၏။

ဘုရားလောင်းသည် သုဇာတာကို ကြည့်၏။ သုဇာတာသည် ကြည့်တော်မူသောအခြင်းအရာကို မှတ် သား ဆင်ခြင်၍၊ "အရှင်နတ်မင်း။ အရှင်နတ်မင်းအား ရွှေခွက်နှင့်တကွပင် ပူဇော်ပါသည်။ အလိုတော်အတိုင်း ပြုပါလော့" ဟုဆို၍ ရှိခိုးပြီးသော်၊ "ငါ့အား သားကောင်းရတနာကိုရ၍ နှလုံးရွှင်လန်း ငြိမ်းချမ်းသာယာ သကဲ့သို့ အရှင်နတ်မင်း၏နှလုံးတော်သည် ပြည့်ပါစေ။ ဘုန်းကျက်သရေ၊ အခြွေအရံ တိုးပွားမြင့်မြတ်ပါစေ" ဟု ချီးမွမ်းထောမနာခဲ့၍၊ အဖိုး ၁ သိန်းထိုက်သော ရွှေခွက်ကို ဖက်ရွက်ရော်ကဲ့သို့ ငဲ့ကွက်ခြင်း မရှိဘဲလျက်လျှင် လှူ၍ သွားလေ၏။

၂၇- နေရဉ္စရာမြစ်နား၌ ယနာနို့သွမ်းကို ဘုဉ်းပေးတော်မူခြင်း

ဘုရားလောင်းသည်လည်း ထိုအရပ်မှ ထခဲ့၍၊ ပညောင်ပင်ကို လက်ယာရစ်လည်သည်ကို ပြု၍၊ အဖိုး ၁ သိန်းထိုက်သောရွှေခွက်ကို ဆောင်၍ 'နေရဉ္စရာ' အမည်ရှိသောမြစ်နားသို့ ကြွတော်မူ၍၊ အသိန်းမက များလှစွာ သော ဘုရားလောင်းတို့၏ သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ရအံ့သောနေ့၌ ရေချိုး၍သက်ရာဖြစ်သော 'သုပတိတ္ထ' မည်သော ရေဆိပ်သည် ရှိ၏။ နေရဉ္စရာမြစ်နား၌ ရွှေခွက်ကို ထား၍၊ သုပတိတ္ထဆိပ်၌ သက်၍ ရေချိုးတော်မူပြီးလျှင်၊ အသိန်းမက များစွာကုန်သော ဘုရားရှင်တို့၏အဝတ်ဖြစ်သော သင်္ကန်းတို့ကို ဝတ်တော်မူ၍၊ အရှေ့မျက်နှာသို့ ရှေးရှုနေ၍၊ တစ်စေ့သာရှိသော ရင့်ပြီးသောထန်းသီးပမာဏ ရှိကုန်ပြီးသော တစ်ခုယုတ် ၅၀ သော အလုတ် တို့ကို ပြုတော်မူ၍ အလုံးစုံ ရေမရောသောနို့ဃနာကို ဘုဉ်းပေးတော်မူ၏။ ဘုရားဖြစ်ပြီးသော် ၇ ရက် ၇ လီ ဖြစ်သော ၄၉ ရက်တို့ပတ်လုံး ဗောဓိမဏ္ဍိုင်၌ နေတော်မူသော ဘုရားလောင်းအား ထို ၄၉ လုတ်သော အာဟာရ

ဖုံးရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

သည်သာလျှင် ဖြစ်၍၊ ဤမျှလောက်သောကာလပတ်လုံး တစ်ပါးသောအာဟာရ မရှိပြီ။ ရေချိုးခြင်းလည်း မရှိပြီ။ မျက်နှာသစ်ခြင်းသည် မရှိပြီ။ အညောင်းအညာဆန်ခြင်းလည်း မရှိပြီ။ ဈာန်သမာပတ် ဈာန်ချမ်းသာဖြင့် ကာလကို လွန်စေ၏။

ထိုနို့ဃနာကို ဘုဉ်းပေးတော်မူ၍၊ ၁ သိန်းတန်သောရွှေခွက်ကို ယူ၍၊ “အကယ်၍ ယနေ့ ငါ ဘုရားဖြစ်အံ့။ ရွှေခွက်သည် အညာသို့ဆန်တက်၍ သွားစေသတည်း။ အကယ်၍ ဘုရား မဖြစ်တုံအံ့။ အကြေသို့ စုန်၍ သွားစေ သတည်း” ဟုဆို၍၊ ဓိဋ္ဌာန်ပြုတော်မူ၍ နေရဉ္စရာမြစ်ရေအယဉ်၌ ချလေ၏။

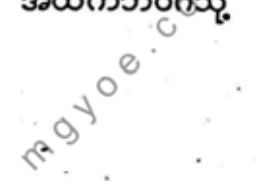
ထိုရွှေခွက်သည် ရေအယဉ်ကိုဖြတ်လျက် မြစ်လယ်ကြောသို့ သွား၍ မြစ်လယ်အရပ်၌သာလျှင်၊ ခွန်အား စွမ်းပကားနှင့် ပြည့်စုံသောမြင်းကဲ့သို့ အတောင် ၈၀ မျှလောက်သော မြစ်ညာရေအယဉ်သို့ သွား၍၊ တစ်ခုသောဝဲ၌ ငုပ်၍၊ ကာလနဂါး၏ဘုံသို့ သွား၍၊ ‘ကကုသန်၊ ကောဇာကု၊ ကဿပ’ ဟူသော ဘုရားသခင်တို့၏ ပရိဘောဂ ဖြစ်သော သုံးဆောင်တော်မူသော ရွှေခွက် ၃ လုံးတို့နှင့် အချင်းချင်းခိုက်မိသော အသံကိုပြုလျက် ရပ်တန့်၍ ထိုရွှေခွက် ၃ လုံးတို့၏အောက်၌ တည်လေ၏။

[ဤအရာဝယ် ကျမ်းဂန်၌ ‘ဝေဒသမ္ပန္နော အသော ဝိယ’ ဟု ‘အလျင်အလျား ခွန်အားနှင့်ပြည့်စုံသောမြင်း’ ကို ဥပမာပြသည်။ ပါရမီခန်းဆရာကား- ‘မြစ်ညာကဲသည် ဝမ်းဘဲသဘော ရွှေခွက်မျှာလျက်’ ဟု ရေပေါ်၌သွားသော ဝမ်းဘဲကို ဥပမာညွှန်ပြလေသည်။ ကာလနဂါးမင်းသည် ‘ချင်ချင်’မြည်သော ထိုရွှေခွက်သံကို ကြား၍၊ “ယမန်နေ့က ဘုရား ၁ ဆူ ဖြစ်ပြီ။ ယနေ့ဘုရား ၁ ဆူ ဖြစ်ပြန်၏” ဟုဆို၍ အရာမက များစွာသောဂါထာပုဒ်တို့ဖြင့် ချီးမွမ်းထောမနာ စကားကိုဆိုလျက် အိပ်ရာမှ ထ၏။ ထိုကာလနဂါးမင်းအား မြေကြီး ၁ ယူဇနာ ၄ ဂါဝုတ် အတိုင်းအရှည်ရှိသော ကောင်းကင်ကို ပြည့်စေ၍ တက်သည်တိုင်အောင်ပင်ကိုလည်း ‘ယမန်နေ့၊ ယနေ့’ဟု ထင်မှတ်လေသတည်း။]

၂၈- ဗောဓိမဏ္ဍိုင်သို့ တက်တော်မူခြင်း

ဘုရားလောင်းသည်လည်း နေရဉ္စရာမြစ်နား၌ပင်လျှင် ပင်လုံးကျွတ်ပွင့်သော အင်ကြင်းတော၌နေခြင်းကို ပြု၍၊ ညချမ်းသောအခါဝယ် ပန်းတို့၏ အညာမှကြွေကျသောအခါ၌ နတ်တို့သည် ဖန်ဆင်းစီရင် တန်ဆာဆင်အပ် သော ၈ ဥသဘာအနံကျယ်သော ခရီးဖြင့် ကေသရာဇာခြင်သေ့မင်းကဲ့သို့ စံပယ်တော်မူလျက် ဗောဓိပင်သို့ ရှေးရှု ကြွတော်မူလေ၏။ နဂါး၊ ဘီလူး၊ ဂဠုန် အစရှိသည်တို့သည် နတ်၌ဖြစ်သော နံ့သာ၊ ပန်း အစရှိသည်တို့ဖြင့် ပူဇော် ကုန်၏။ နတ်၌ဖြစ်သော စည်၊ စောင်း၊ ငြင်း အစရှိသောတူရိယာတို့ကိုလည်း တီးမှုတ်ကုန်၏။ ၁ သောင်းသော စကြဝဠာသည် တစ်ခဲနက်သော နံ့သာ၊ တစ်ခဲနက်သော ပန်း ရှိ၏။ တစ်ခဲနက်သောကောင်းချီးသံ ဖြစ်၏။ ဘုရားလောင်းသည် ဗောဓိပင်သို့ကြွတော်မူသောအခါ၌ ‘သောတ္ထိယ’ အမည်ရှိသော မြက်ထမ်းယောက်ျားသည် မြက်ထမ်း၍ ခရီးရင်ဆိုင် တွေ့လေသည်ရှိသော်၊ ဘုရားလောင်းသည် မြက်ကို အလိုရှိဟန်ကိုသိ၍ ၈ ဆုပ်သော မြက်တို့ကို လှူ၏။

- ဘုရားလောင်းသည် ထိုမြက် ၈ ဆုပ်ကို ယူ၍၊ ဗောဓိမဏ္ဍိုင်သို့ တက်လေ၍ တောင်မျက်နှာအဖို့၌ မြောက်မျက်နှာသို့ ရှေးရှုရပ်၏။ ထိုသို့ရပ်တော်မူသောခဏ၌ တောင်စကြဝဠာနားသည် နှစ်၍ အောက် အဝီစိသို့ ထိရောက်အံ့သကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ မြောက်စကြဝဠာနားသည် ထောင်၍ အထက်ဘဝဂ်သို့ ထိရောက်အံ့သကဲ့သို့ ဖြစ်၏။

ဘုရားလောင်းသည် 'ဤအရပ်ကား သဗ္ဗညုတအဖြစ်သို့ ရောက်ရာအရပ် မဟုတ်ယောင်တကား' ဟု နှလုံးသွင်းတော်မူ၍ လက်ယာရစ်လှည့်သည်ကိုပြုလျက် အနောက်မျက်နှာအဖို့သို့ ကြွတော်မူ၍ အရှေ့ကို မျက်နှာပြု၍ ရပ်တော်မူပြန်၏။

- ထိုသို့ရပ်တော်မူပြီးသောအခါ အနောက်စကြဝဠာနားသည် နစ်၍ အောက်အဝီစိသို့ ထိအံ့သကဲ့သို့ ဖြစ်လေ၏။ အရှေ့စကြဝဠာနားသည် ထောင်၍ အထက်ဘဝဂ်သို့ ထိအံ့သကဲ့သို့ ဖြစ်လေ၏။ ဘုရားလောင်း ရပ်တော်မူရာအရပ်တွင် အကွပ်နား၌ နင်းအပ်သောအချက်ပုံတောင်း၌ တည်သော လှည်းဘီးစက်ကဲ့သို့ ဤမြေကြီး၏ နစ်သောအဖြစ်၊ အထက်သို့တက်သော အဖြစ်သည် ထင်လေ၏။

ဘုရားလောင်းသည် 'ဤအရပ်သည်လည်း ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်ရာအရပ် မဟုတ်ယောင်တကား' ဟု လက်ယာရစ်လှည့်၍ မြောက်မျက်နှာအရပ်သို့ ကြွတော်မူ၍ တောင်အရပ်သို့ မျက်နှာကို ရှေးရှုပြုလျက် ရပ်တော်မူပြန်၏။

- ထိုသို့ရပ်တော်မူသောအခါ မြောက်စကြဝဠာနားသည် နစ်၍ အောက်အဝီစိသို့ ထိအံ့သကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ တောင်စကြဝဠာနားသည် အထက်သို့ထောင်၍ ဘဝဂ်သို့ ထိရောက်အံ့သကဲ့သို့ ဖြစ်လေ၏။ ဘုရားလောင်းသည် 'ဤအရပ်ကား ဘုရားအဖြစ်သို့ရောက်ရာအရပ် မဟုတ်ယောင်တကား' ဟု လက်ယာရစ်လှည့်၍ အရှေ့အရပ်သို့ ကြွတော်မူ၍ အနောက်သို့ရှေးရှုပြုလျက် ရပ်တော်မူပြန်၏။

- အရှေ့မျက်နှာအဖို့၌ကား ခပ်သိမ်းသောဘုရားတို့၏ ပလ္လင်တည်ရာ ဖြစ်၏။ ထိုပလ္လင်တည်ရာအရပ်သည် တုန်လှုပ်ခြင်းမရှိ ပကတိတည်လေ၏။ ဘုရားလောင်းသည် 'ဤအရပ်ကား ခပ်သိမ်းသော ဘုရားတို့အား မစွန့်သောအရပ်၊ တုန်လှုပ်ခြင်း မရှိသောအရပ်၊ ကိလေသာကို ဖြိုဖျက်ရာအရပ်တည်း' ဟု သိတော်မူ၍ ထို ၈ ဆုပ်သောမြက်တို့ကို အဖျား၌ကိုင်၍ လှုပ်တော်မူ၏။

ထိုခဏ၌ပင်လျှင် တတ်လှစွာသော ပန်းချီ၊ ပန်းပုတို့သည် ရေးထုခြင်းငှာ မတတ်ကောင်းသော၊ လျှောက်ပတ်တင့်တယ် ဆန်းကြယ်လှစွာသော၊ ၁၄ တောင်ရှိသော ပလ္လင်သည် ပေါက်လေ၏။ ဘုရားလောင်းသည် ဗောဓိပင်စည်ကို နောက်မှီပြု၍ အရှေ့မျက်နှာကို ရှေးရှုလျက်၊ မြဲမြံသောနှလုံးရှိသည် ဖြစ်၍၊ 'စင်စစ် ငါ၏ကိုယ်၌ အရေး၊ အကြော၊ အရိုးတို့သည် ကြွင်းစေ။ အသားအသွေးတို့သည် အကြွင်းမဲ့ ခန်းခြောက်စေ။ ငါသည် ဘုရားအဖြစ်သို့ မရောက်ဘဲ ဤထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေခြင်းကို မဖျက်' ဟု များစွာသောမိုးကြိုး စု၍ကျသဖြင့်လည်း မပျက်နိုင်သော သဘောရှိသော၊ သူတစ်ပါးတို့သည် မအောင်အပ်၊ မအောင်နိုင်သော ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေခြင်းကို ဖွဲ့ခွေ၍ နေတော်မူ၏။

၂၉- ဘုရားလောင်းသည် မာရ်စစ်ကို အောင်မြင်တော်မူခြင်း (ပထမအောင်ခြင်း)

ထို ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေနေတော်မူသောအခါ၌ မာရ်နတ်သားလည်း 'ယခု သိဒ္ဓတ်မင်းသားသည် ငါ၏နိုင်ငံကို လွန်ခြင်းငှာ အလိုရှိ၏။ သိဒ္ဓတ်မင်းသားအား လွန်ခြင်းကို ငါ မပေးအံ့သတည်း' ဟု အကြံပြု၍ မာရ်စစ်သည် ဗိုလ်ပါအပေါင်းတို့ရှိရာသို့ သွား၍ ထိုအကြောင်းကို ကြားစေ၍၊ မာရ်၏ကြွေးကြော်ခြင်းကို ကြွေးကြော်၍ စစ်သည်ဗိုလ်ပါအလုံး စုရုံးစည်းဝေးလျက် လာကုန်၏။

မာရ်မင်း၏စစ်သည်တို့ကား- မာရ်မင်း၏ ရှေ့ ၁၂ ယူဇနာ အထုရှိ၏။ လက်ယာမှ လည်းကောင်း၊ လက်ဝဲမှ လည်းကောင်း ၁၂ ယူဇနာ ချည်း ရှိ၏။ မာရ်မင်း၏အနောက်၌ကား စကြဝဠာတိုက်ကို အဆုံးပြု၍ တည်လေ၏။ အထက်၌ကား ၉ ယူဇနာ အထုမြင့်၏။ ထိုမာရ်မင်း၏စစ်သည်ဗိုလ်ပါတို့ ဟစ်ကြော်ငြာသော ပဲ့တင်သံတို့ကို ယူဇနာ ၁၀၀၀ မှစ၍ မြေကြီးဟီသောအသံကဲ့သို့ ကြားရ၏။

ထိုအခါ၌ မာရ်နတ်သားသည် ယူဇနာ ၁၅၀ ရှိသော 'ဂိရိမေခလာ' အမည်ရှိသောဆင်ကို တက်စီး၍၊ လက်ရုံး ၁၀၀၀ ဖန်ဆင်းဆောင်လျက် အထူးထူးသောလက်နက်တို့ကို ကိုင်စွဲ၏။ မာရ်မင်းမှ ကြွင်းသောပရိသတ် တို့၌ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်မတူအောင် အဆင်းသဏ္ဍာန်အသီးအသီး၊ မျက်နှာအသီးသီး၊ လက်နက် ကိရိယာအသီးသီး ဖန်ဆင်းလျက် စွဲကိုင်ကုန်၍၊ ဘုရားလောင်းကို လွှမ်းမိုးလျက် လာကြကုန်၏။

၁ သောင်းသော စကြဝဠာတိုက်မှ လာကုန်သောနတ်တို့သည်တစ်မူကား ဘုရားလောင်းအား ချီးမွမ်းသော စကားကို ဆိုကုန်လျက် နေကြကုန်၏။ သိကြားမင်းသည် ၁ ကြိမ်မှတ်လျှင် ၄ လရှိမှအသံစဲသော အတောင် ၁၂၀ ရှိသော 'ဝိဇယုတ္တရ' မည်သောခရုသင်းကို မှတ်လျက်နေ၏။ မဟာကာလနဂါးမင်းသည် အလွန်များစွာသော ပုဒ်ပဒဖြင့် ဘုရားလောင်း၏ကျေးဇူးတို့ကို ချီးမွမ်းလျက်နေ၏။ ဗြဟ္မာကြီးသည် ထီးဖြူကို ဆောင်းလျက်နေ၏။

မာရ်မင်း၏စစ်သည်တို့သည် ဗောဓိမဏ္ဍိုင်သို့ ကပ်လာ၊ ရောက်လာလတ်ကုန်သော်၊ သိကြား၊ ကာလ နဂါး၊ ဗြဟ္မာကြီးတို့သည် တစ်ယောက်မျှရပ်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ရကား မိမိတို့ ရှေးရှုရာအရပ်သို့သာ ပြေးလေ ကုန်၏။ ကာလနဂါးသည်လည်း မြေ၌ငုပ်၍ ယူဇနာ ၅၀၀ ရှိသော မန္တိရနဂါးပြည်သို့သွား၍ လက် ၂ ဖက် တို့ဖြင့် မျက်နှာကိုပိတ်လျက် အိပ်လေ၏။ သိကြားမင်းသည်လည်း 'ဝိဇယုတ္တရ' အမည်ရှိသောခရုသင်းကို ကျောက်ကုန်းပေါ်၌လွယ်၍ စကြဝဠာနား၌ ရပ်၏။ ဗြဟ္မာကြီးတို့သည် ထီးဖြူကို အစွန်းအစဉ်ကိုင်၍ ဗြဟ္မာ ပြည်သို့သာလျှင် သွားလေကုန်၏။ တစ်ယောက်သောနတ်မျှ ရပ်တည်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်။ ဘုရားလောင်းသည် ကား တစ်ယောက်ထီးတည်းသာလျှင် နေတော်မူ၏။

မာရ်နတ်သည်လည်း မိမိပရိသတ်ကို ဤသို့ဆို၏။

“ချစ်သားတို့။ သုဒ္ဓေါဒနမင်း၏သားဖြစ်သော သိဒ္ဓတ္တမင်းသားနှင့်တူသော တစ်ပါးသောယောကျ်ား မည်သည် မရှိ။ ငါတို့သည် မျက်နှာရင်ဆိုင် စစ်ပြိုင်၍ မထိုးဝံ့ချေ။ နောက်အဖို့ဖြင့် စစ်ထိုးကုန်အံ့” ဟု ဆိုလေ၏။

ဘုရားလောင်းသည်လည်း 'လက်ဝဲ၊ လက်ယာ၊ ရှေ့တူရူ' ဟု ဆိုအပ်သော ၃ မျက်နှာတို့ကို ကြည့်တော် မူသော်၊ ခစားလာသော သိကြား၊ ဗြဟ္မာ၊ နတ်တကာတို့ ပြေးလေသောကြောင့် ဆိတ်ညံသည်ကို မြင်တော် မူ၏။ မြောက်မျက်နှာကလွမ်းမိုး၍လာသော မာရ်စစ်သည်ကို တစ်ဖန်မြင်၍၊ 'ဤမျှလောက်သော စစ်သည် အပေါင်းသည် ငါတစ်ယောက်တည်းကိုရည်၍ ကြီးစွာသောလုံ့လကို ပြုကြ၏။ ဤအရပ်၌ ငါ့အား အမိသည် လည်းကောင်း၊ အဖသည် လည်းကောင်း၊ အစ်ကိုသည် လည်းကောင်း၊ တစ်စုံတစ်ယောက်သော ဆွေမျိုးသည် လည်းကောင်း မရှိ။ ဤ ၁၀ ပါးသော ပါရမီတို့သည်သာလျှင် ငါ့အား နေ့ရှည်ရက်များ သားနှင့်လည်းဝ ီ၏။ အချင်းအရင်းနှင့်လည်း တူ၏။ ထို့ကြောင့် ငါသည် ပါရမီတို့ကိုသာလျှင် ရဲမက်ဖိုလ်ပါ၊ လွှား၊ ကာ လုံ့၊ ဓား၊ လေး၊ မြား၊ မီးပေါက်၊ အမြောက်၊ သေနတ်ကဲ့သို့ ပြု၍ မာရ်စစ်သည်အပေါင်းတို့ကို ဖျက်ဆီးရသေ ကောင်း၏' ဟု ပါရမီ ၁၀ ပါးတရားတို့ကို ဆင်ခြင်လျက် နေတော်မူ၏။

ထိုသို့ နေတော်မူသောအခါ၌ မာရ်နတ်သားသည် “လေဖြင့် လွှင့်စိမ့်မည်” ဟု လေပွေကြီးကို ထစေ၏။ ထိုခဏ၌ပင်လျှင် အရပ် ၄ မျက်နှာမှလေတို့သည် ထလတ်ကုန်၍၊ ယူဇနာခွဲ၊ ၁ ယူဇနာ၊ ၂ ယူဇနာ ပမာဏ ရှိကုန်သော တောင်ထွတ်တို့ကို ပြတ်စေ၍၊ တော၊ ချုံ၊ သစ်ပင်တို့ကို အမြစ်မိုးမျှော် ပြု၍၊ ထက်ဝန်းကျင်၊ ရွာ၊ နိဂုံးတို့ကို မုန့်မုန့်ညက်ညက်ပြုခြင်းငှာ တတ်နိုင်သော်လည်း ဘုရားလောင်း၏ ပါရမီတော်တည်းဟူသော ကောင်းမှုတန်ခိုးတော်ကြောင့် ကင်းသောအာနုဘော် ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ ဘုရားလောင်းသို့ မရောက်နိုင်ကုန်၊ သင်္ကန်းတော်စွန်းကို မျှသော်လည်း လှုပ်စေခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ကုန်။

ထို့နောင်မှ “ရေဖြင့်လွှမ်းမိုး၍ သေစေအံ့” ဟု သည်းထန်စွာရွာသော မိုးကြီးကို ရွာစေ၏။ ထိုမာရ်မင်း၏ အာနုဘော်ဖြင့် အဆင့်အဆင့် အလွှာအလွှာ အရာအထောင်အစရှိသော တိမ်တို့သည် တက်၍ရွာကုန်၏။ ရွာသော မိုးရေအယဉ်ဟုန်ဖြင့် မြေကြီးသည် ပြတ်လေ၏။ တောသစ်ပင် အစရှိသည်တို့၏ အထက်အထက်အဖို့ဖြင့် ရွာသောမိုးကြီးသည် လာလတ်၏။ ဤသို့လာလတ်သော်လည်း ဘုရားလောင်း၏သင်္ကန်းတော်၌ ဆီးနှင်းပေါက်မျှ မစွတ်နိုင်လေ။

ထို့နောင်မှ ကျောက်ခဲမိုးကို ဖြစ်စေ၏။ ထိုအခါ ကြီးစွာသောတောင်ထွတ်တို့သည် အခိုးအလျှံ ထွက် ကုန်လျက် ကောင်းကင်ဖြင့် လာကုန်၏။ ဘုရားလောင်းအထံသို့ ရောက်လာလျှင် နတ်တို့၏ပန်းကုံးချည်း ဖြစ် လေကုန်၏။

ထို့နောင်မှ လက်နက်မိုးကို ရွာပြန်စေ၏။ တစ်ဖက်အသွားရှိသော၊ ၂ ဖက်အသွားရှိသော သန်လျက်၊ လှံ၊ ဓား၊ လေး၊ မြား၊ မီးပေါက်၊ အမြောက်၊ သေနတ် အစရှိသောလက်နက်တို့သည် အခိုးအလျှံ လွှတ်ကုန် လျက် ကောင်းကင်ဖြင့်လာ၍၊ ဘုရားလောင်း၏အထံသို့ရောက်လျှင် မုလေး၊ ကြက်ရုံး၊ ဂမုန်း၊ ဆပ်သွား၊ စံကား၊ ချရား၊ ရင်ခတ်၊ ဖက်ဆွတ်၊ သရဖီ အစရှိသော နတ်ပန်းချည်းသာ ဖြစ်ကုန်၏။

ထို့နောင်မှ မီးကျိုးမိုးကို ရွာပြန်စေ၏။ ပေါက်ပွင့်အဆင်းကဲ့သို့ ရဲရည်သောမီးကျိုးတို့သည် ကောင်းကင် ပြင်မှလာ၍ ဘုရားလောင်း၏ခြေရင်းတော်၌ စံပယ်၊ စံကား၊ ချရား၊ မဇ္ဈ၊ ကက္ကရ၊ ယင်းမာ၊ မဟာလှေကား အစရှိသော နတ်ပန်းတို့ချည်းဖြစ်၍ ခြေတော်ရင်း၌ ဖရိုဖရဲကျလေကုန်၏။

ထို့နောင် ပြာပူမိုးကို ရွာပြန်စေသဖြင့် အတိုင်းထက်အလွန်ပူသော မီးခဲအဆင်းရှိသော ပြာပူသည် ကောင်းကင်ဖြင့် လာ၍၊ ဘုရားလောင်း၏ခြေတော်ရင်း၌ သရကွန်၊ စန္ဒကူး၊ နံ့သာမှုန့်တို့ချည်းဖြစ်၍ ကျလာ လေကုန်၏။

ထို့နောင်မှ သဲမိုးကို ရွာပြန်စေ၏။ အလွန်သိမ်မွေ့သော သဲတို့သည် အခိုးအလျှံလွှတ်ကုန်လျက် ကောင်းကင် ဖြင့်လာကုန်၍ ဘုရားလောင်း၏ခြေတော်ရင်း၌ ‘မန္တာရဝ’စသော နတ်ပန်းတို့သည် ဖြစ်လေကုန်၏။

ထို့နောင်မှ ညွန်ပျောင်းမိုးကို ရွာပြန်စေ၏။ ထိုညွန်ပျောင်းသည် အခိုးအလျှံလွှတ်လျက် ကောင်းကင် ဖြင့်လာလတ်၍၊ ဘုရားလောင်း၏ခြေတော်ရင်း၌ နတ်၏နံ့သာပျောင်းချည်းဖြစ်၍ ကျလေကုန်၏။

ထို့နောင်မှ “အမိုက်တိုက်ဖြင့် ကြောက်မက်ဖွယ်ကို ဖြစ်စေလျက် သိဒ္ဓတ်မင်းသားကို ပြေးစေအံ့” ဟု အမိုက်တိုက်ကို ဖြစ်စေ၏။ ထိုအမိုက်တိုက်သည် အင်္ဂါ ၄ ပါးနှင့်ပြည့်စုံသော အမိုက်ကဲ့သို့ ကြီးစွာသော အမိုက်တိုက်ဖြစ်၍၊ ဘုရားလောင်း၏ ခြေတော်ရင်းသို့ရောက်လျှင် နေ၏အရောင် ပျောက်ပျက်သကဲ့သို့ ကွယ် ပျောက်လေ၏။

ဤသို့ မာရ်နတ်သားသည် လေဖြင့်လွှတ်ခြင်း၊ မိုးကြီးစွာရွာစေခြင်း၊ ကျောက်ခဲမိုးရွာစေခြင်း၊ လက်နက် မိုးရွာစေခြင်း၊ မီးကျိုးမိုးရွာစေခြင်း၊ ပြာပူမိုးရွာစေခြင်း၊ သဲမိုးရွာစေခြင်း၊ ညွန်ပျောင်းမိုးရွာစေခြင်း၊ အမိုက်တိုက် ကိုပြုခြင်း ဟု ဆိုအပ်သော ၉ ပါးသောမိုးကြီးတို့ဖြင့် ဘုရားလောင်းကို ပြေးစိမ့်သောငှာ မတတ်နိုင်ရကား “အချင်းတို့။ အဘယ့်ကြောင့် ရပ်၍နေကြကုန်ဘိသနည်း။ သိဒ္ဓတ်မင်းသားကို ဖမ်းကုန်လော့။ ပြေးစေကုန်လော့” ဟု မိမိ၏ပရိသတ်စစ်သည်ဗိုလ်ပါတို့ကို ဟစ်ကြွေးနှိုးဆော်၏။ မိမိသည်လည်း ဂိရိမေခလာဆင်ကို စီး၍ နတ်စက်လက်နက်ကိုကိုင်လျက်၊ ဘုရားလောင်းသို့ ကပ်လာ၍၊ “သိဒ္ဓတ်မင်းသား။ ဤပလ္လင်မှ ထလော့။ ဤပလ္လင်သည် သင်၏အဖို့ ဖြစ်လာသည်မဟုတ်။ သင့်ဖို့ ရောက်လာသည်မဟုတ်။ ဤပလ္လင်သည် ငါ၏အဖို့သာ ဖြစ်လာ၊ရောက်လာသည်” ဟု မာရ်နတ်သားသည် ဆိုလေ၏။

ဘုရားလောင်းသည် ထိုမာရ်နတ် ဆိုသောစကားကို ကြား၍၊ “ဟယ်-မာရ်နတ်။ သင်သည် ၁၀ ပါးသော အညံ့ဖြစ်သော ပါရမီတို့ကိုလည်း မဖြည့်။ အလတ်ဖြစ်သော ၁၀ ပါးသော ဒသဥပပါရမီတို့ကိုလည်း သင် မဖြည့်။ အမြတ်ဖြစ်သော ၁၀ ပါးသော ဒသပရမတ္ထပါရမီကိုလည်း သင် မဖြည့်။ စွန့်ခြင်းကြီး ၅ ပါးတို့ကိုလည်း သင် မစွန့်။ ‘အဆွေအမျိုးတို့၏ အကျိုးစီးပွားငှာ ကျင့်ခြင်း’တည်းဟူသော ဉာတတ္ထစရိယကိုလည်း သင် မကျင့်။ ‘ခပ်သိမ်းသောသတ္တလောက၏ အကျိုးစီးပွားငှာ ကျင့်ခြင်း’ဟုဆိုအပ်သော လောကတ္ထစရိယကိုလည်း သင် မကျင့်။ ‘ဘုရားအဖြစ်သို့ရောက်ခြင်း တည်းဟူသော အကျိုးစီးပွားငှာ ကျင့်ခြင်း’ဟု ဆိုအပ်သော ဗုဒ္ဓတ္ထ စရိယကိုလည်း သင် မကျင့်။ ထို ပါရမီ ၃၀, စွန့်ခြင်းကြီး ၅ ပါး, စရိယ ၃ ပါးတို့ကို ငါသာလျှင် ဖြည့်ကျင့် သည်။ ထိုသို့ဖြည့်ကျင့်သောကြောင့် ဤပလ္လင်သည် သင်မာရ်နတ်သားအား မလာရောက်။ ငါ့အားသာလျှင် ဤပလ္လင် ရောက်သည်” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

မာရ်နတ်သည် အမျက်ထွက်၍၊ ထွက်သောအမျက်ဟုန်ကို သည်းမခံနိုင်ရကား ဘုရားလောင်းသို့ နတ် စက်လက်နက်ကို လွှတ်၏။ ထိုသို့လွှတ်အပ်သော နတ်စက်လက်နက်သည် ပါရမီ ၁၀ ပါး တရားတို့ကို ဆင်ခြင်၍၊ နေတော်မူသော ဘုရားလောင်း၏အထက်အဖို့၌ ပန်းဗိတာန်ဖြစ်၍ တည်လေ၏။

ထိုမာရ်နတ် အမျက်ထွက်သဖြင့်လွှတ်အပ်သော ထက်လှစွာသောအသွားရှိသော ထို နတ်စက်လက်နက် တို့သည် တစ်ခဲနက်ထူလှစွာသော ကျောက်တို့ကို မြက်နက်ကဲ့သို့ ရိတ်ဖြတ်လျက် သွားစွမ်းနိုင်၏။ ထိုသို့စွမ်းနိုင်လျက် ထိုလက်နက်တို့သည် ပန်းဗိတာန်ဖြစ်၍ တည်ခဲ့လတ်သော်၊ မာရ်နတ်မှ ကြွင်းသောမာရ်နတ်၏ ပရိသတ်ဗိုလ်ပါ သူရဲတို့သည် “ယခုပင်လျှင် သိဒ္ဓတ်မင်းသည် ပလ္လင်မှထ၍ ပြေးရလိမ့်သတည်း” ဟု ထင်၍၊ ကြီးစွာသော ကျောက်တောင်ထွတ်တို့ကို လွှတ်ကုန်၏။ ထိုကျောက်တောင်ထွတ်တို့သည်လည်း ပါရမီ ၁၀ ပါး တရားမြတ်တို့ကို ဆင်ခြင်တော်မူသော ဘုရားလောင်းယောက်ျားမြတ်၏ အထံတော်ဝယ် ပန်းကုံးအဖြစ်သို့ ရောက်၍ မြေ၌ ကျကုန်၏။ စကြဝဠာ၌တည်ကုန်သော နတ်တို့သည်လည်း ကိုယ် ဆန့်ကုန်၍၊ ဦးခေါင်းကို ချီကုန်၍၊ “အချင်းတို့။ သိဒ္ဓတ် မင်းသား၏ တင့်တယ်လျောက်ပတ်စွာသော အဆင်းရှိသောကိုယ်ပျက်စီးခဲ့ပြီ၊ သိဒ္ဓတ်မင်းသားကား အဘယ်သို့ ပြုနိုင်ပါလိမ့်မည်နည်း” ဟု ကြည့်ကြကုန်၏။

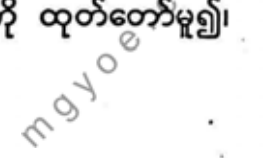
ထိုအခါ ဘုရားလောင်းက မာရ်နတ်ကို ဤသို့ဆို၏။

“ဟယ်-မာရ်နတ်။ ပါရမီဖြည့်ပြီးသော ဘုရားလောင်းတို့အား ဘုရားဖြစ်သည့်နေ့ ရောက်မြဲဖြစ်သော ပလ္လင်တော်သည် ငါ့အားသာ ရောက်တော့သည်ဟု သင် ဆိုသည်။ ဤပလ္လင်ကိုလို၍ သင် အလှူပေးသည်ကို အဘယ်သူ သက်သေရှိသနည်း” ဟု မေးတော်မူသော်၊ “ဤဗိုလ်ပါအပေါင်းပင် သက်သေ ဖြစ်တော့သည်” ဟု မိမိ၏စစ်သည်အပေါင်းကို ရှေးရှုလက်ညှိုးညွှန်ပြလျှင် “ငါ သက်သေ” “ငါ သက်သေ” ဟု သက်သေခံကြ သောအသံသည် မြေကြီးကြည်းဟီးသောအသံနှင့် တူ၏။

ထိုအခါ မာရ်နတ်သားသည် ဘုရားလောင်းအား ဤသို့ဆို၏။

“သိဒ္ဓတ်မင်းသား။ ဤပလ္လင်ကိုလို၍ သင် အလှူပေးသောအဖြစ်ကို အဘယ်သူ သိသနည်း။ သက်သေ ကား အဘယ်သူနည်း” ဟုမေးလျှင်၊ ဘုရားလောင်းသည် “မာရ်နတ်သား။ သင်က သဝိညာဏကဖြစ်သော သက်သေတို့ကို ပြပြီ။ ငါက ပြစရာ ဤဗောဓိမဏ္ဍိုင်၌ သဝိညာဏကဖြစ်သော သက်သေတစ်ယောက်မျှ မရှိ။ ဝေဿန္တရာမင်းအဖြစ်မှ တစ်ပါးသောကိုယ်၏အဖြစ်၌ ငါ အလှူပေးသည်ကို ထားဘိဦး။ ဝေဿန္တရာ မင်းဖြစ်သောအခါ၌ ၇ ကြိမ်-၇ လီ ငါ အလှူကြီးကို ပေးသောအဖြစ်၌ အဝိညာဏကဖြစ်သော ဤမြေကြီးပင် သက်သေဖြစ်တော့သည်” ဟု မိန့်တော်မူ၍၊ သင်္ကန်းတော်တွင်းမှ လက်ယာလက်တော်ကို ထုတ်တော်မူ၍၊

ဖုံးလွှဲပြည်စာအုပ်တိုက်

“ဝေဿန္တရာမင်းဖြစ်သည်က ၇ ကြိမ်-၇ လီ ငါ အလှူကြီးကို ပေးသောအဖြစ်၌ သင်မြေကြီးသည် သက်သေ ဟုတ်၏လော၊ မဟုတ်လော” ဟု မြေကြီးသို့ရှေးရှု လက်တော်ကိုဆန့်၏။

ထိုအခါ မဟာပထဝီမြေကြီးသည် “ဝေဿန္တရာမင်းဖြစ်စဉ် အလှူပေးသောအခါ၌ ငါ သက်သေပင် တည်း” ဟု အရာမျှလောက်သော မြည်သံဖြင့် လည်းကောင်း၊ အထောင်မျှလောက်သော မြည်သံဖြင့် လည်း ကောင်း၊ အသိန်းမျှလောက်သော မြည်သံဖြင့် လည်းကောင်း မာရ်စစ်သည်တို့ကို လွမ်းမိုးဘိသကဲ့သို့ ပဲ့တင် ထပ်လေ၏။

ထိုသို့မြေကြီးသက်သေခံလျှင် ယူဇနာ ၁၅၀ ရှိသော ဂိရိမေခလာဆင်သည် ပုဆစ်တုပ်လျက် ဝပ်လေ ၏။ မာရ်နတ်လည်း ကိုးကွယ်ရာမရ ဝသဝတ္တီနတ်ပြည်သို့ ပြေးလေ၏။ မာရ်စစ်သည်ဗိုလ်ပါတို့သည် အထူးထူး သောအရပ်မျက်နှာတို့သို့ ပြေးလေကုန်၏။ ၂ ယောက်သောသူတို့သည် ခရီးတစ်ကြောင်းတည်း ပြေးသည်ပင် မရှိ။ တစ်ယောက်တခြား ဦးခေါင်း၌ဆင်သောတန်ဆာ၊ ကိုယ်၌ဝတ်သောအဝတ်တို့ကို စွန့်ပစ်၍ ရှေးရှုရာရာ မျက်နှာရှေ့တည်လျက် ပြေးလေကုန်၏။

မာရ်စစ်သည်ဗိုလ်ပါတို့ ပျက်စီး၍ ပြေးလွှားကြသည်ကို နတ်အပေါင်းတို့ မြင်ကုန်၍ “မာရ်နတ်သား ရှုံးပြီ။ သိဒ္ဓတ်မင်းသား စစ်အောင်ပြီ။ ငါတို့ အောင်ပွဲပူဇော်ခြင်းကို ပြုကြကုန်အံ့” ဟု နတ်တို့သည် နတ်တို့ အား၊ နဂါးတို့သည် နဂါးတို့အား၊ ဂဠုန်တို့သည် ဂဠုန်တို့အား၊ ဗြဟ္မာတို့သည် ဗြဟ္မာတို့အား နှိုးဆော်၍ နံ့သာ၊ ပန်း အစရှိသည် လက်စွဲလျက် ဘုရားလောင်းအထံသို့ လာကုန်၏။

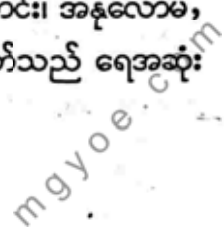
ထိုသို့ နဂါး စသောသူတို့သည် ဘုရားလောင်းထံလာကြကုန်သော် ၁ သောင်းသောစကြဝဠာ၌ နေကုန်သော နတ်အပေါင်းတို့လည်း နံ့သာ၊ ပန်း စသည်ဖြင့် ပူဇော်၍ “ဤအောင်မြင်ခြင်းသည်ကား ဘုန်းကျက်သရေရှိတော်မူ သော မြတ်စွာဘုရား၏ အောင်မြင်ခြင်းလျှင်တည်း။ ဤရှုံးခြင်းသည်ကား ယုတ်မာသော နှလုံးရှိသော မာရ်နတ်မင်း ၏ ရှုံးခြင်းတည်း” ဟု ဗောဓိမဏ္ဍိုင်၌ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ကုန်၍ ဘုရားလောင်း၏အောင်မြင်ခြင်းကို ကြွေးကြော် ချီးမွမ်းကြလေကုန်၏။ ဤစကြဝဠာမှကြွင်းသော စကြဝဠာ ၁ သောင်း၌နေကုန်သော နတ်တို့သည်လည်း နံ့သာ၊ ပန်း လက်စွဲကုန်လျက် လာကုန်၍ ဘုရားလောင်းအား ပူဇော်ကုန်လျက် အထူးထူးအသီးသီး ချီးမွမ်းပြောပ၍ တည်လေကုန်၏။

၃၀- သပ္ပညာတဉာဏ်ကို ရတော်မူခြင်း

ဤသို့ ဘုရားလောင်းသည် နေမဝင်မီလျှင် မာရ်စစ်သည်တို့ကို ဖျက်ဆီးအောင်မြင်တော်မူ၍ သင်္ကန်းတော် ၏ အထက်၌ကျကုန်သော ဗောဓိရွက်ညွန့်တို့ဖြင့် နီလှစွာသောသန္တာရွက်ချပ်တို့ဖြင့် ပူဇော်အပ်သကဲ့သို့ ပူဇော် အပ်သည် ဖြစ်၍ ညဉ့်ဦးယံတွင် ‘ရှေး၌ဖြစ်ဖူး၊ နေဖူးသော ခန္ဓာအစဉ်ကို အောက်မေ့နိုင်ခြင်း တည်းဟူသော ပုဗ္ဗေနိဝါသဉာဏ်’ကို အဖန်တလဲလဲအောက်မေ့၍ သန်းခေါင်ယံ၌ ‘နတ်မျက်စိနှင့်အမြင်တူသော ဒိဗ္ဗစက္ခု ဉာဏ်’ကို သုတ်သင်တော်မူ၍ မိုးသောက်ယံ၌ ‘ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကို ဆင်ခြင်ခြင်းတည်းဟူသော ဉာဏ်’ကို သက်စေတော်မူ၍ ထိုသို့ သက်စေတော်မူသောအခါ၌-

- ယောက်ျားမြတ်၏ ၁၂ ပုဒ်ရှိသော ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကို အဖြစ်၊ အပျက်အားဖြင့် လည်းကောင်း၊ အနုလောမ၊ ပဋိလောမအားဖြင့် လည်းကောင်း သုံးသပ်တော်မူစဉ်၊ ၁ သောင်းသောလောကဓာတ်သည် ရေအဆုံး ရှိသည်ကိုဖြု၍ ၁၂ ကြိမ် လှုပ်၏။

ဖန်းလှပြည်စာအုပ်တိုက်

- ယောက်ျားမြတ်သည်ကား ၁ သောင်းသောလောကဓာတ်ကို ပဲ့တင်ထပ်စေ၍၊ နေအရုဏ်တက်သော အခါ၌ သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ရတော်မူသောအခါ အလုံးစုံ ၁ သောင်းသောလောကဓာတ်သည် တန်ဆာဆင်ခြင်းနှင့်စပ်သည် ဖြစ်၏။
- အရှေ့စကြဝဠာနား၌ စိုက်ထူအပ်သော တံခွန်တို့၏အရွက်ဖျားတို့သည် အနောက်စကြဝဠာနားသို့ ခတ်မိလေကုန်၏။
- ထို့အတူ အနောက်စကြဝဠာ၌ စိုက်ထူအပ်သော တံခွန်တို့၏အရွက်ဖျားတို့သည် အရှေ့စကြဝဠာနား သို့ ခတ်မိလေကုန်၏။
- တောင်စကြဝဠာနား၌ စိုက်ထူအပ်သော တံခွန်တို့၏အရွက်ဖျားတို့သည် မြောက်စကြဝဠာနားသို့ ခတ်မိလေကုန်၏။
- မြောက်စကြဝဠာနား၌ စိုက်ထူအပ်သော တံခွန်တို့၏အရွက်ဖျားတို့သည် တောင်စကြဝဠာနားသို့ ခတ်မိလေကုန်၏။
- ဤမြေပြင် စကြဝဠာပြည့်မျှ စိုက်ထူကြသော တံခွန်တို့သည် မြဟွာပြည်ကိုထိ၍ တည်လေကုန်၏။
- မြဟွာပြည်က ဆွဲထားအပ်သော တံခွန်ရွက်ဖျားတို့သည် မြေပြင်၌ထိ၍ တည်လေကုန်၏။
- ၁ သောင်းသောစကြဝဠာတိုက်တို့၌ အပွင့်ကို ဆောင်ကုန်သောသစ်ပင်တို့သည် ပင်လုံးကျွတ် ပွင့် ကုန်၏။
- အသီးကို ဆောင်ကုန်သောသစ်ပင်တို့သည်လည်း ပင်လုံးညွတ်မျှ သီးကုန်၏။
- ပင်စည်ပဒုမ္မာ၊ အခက်ပဒုမ္မာ၊ နွယ်ပဒုမ္မာ၊ ကောင်းကင်၌ တွဲလျားဆွဲသောပဒုမ္မာ တို့သည်လည်း ပွင့်ကုန်၏။
- တစ်ခဲနက်သော ကျောက်ဖျားအပြင်ကို ခွဲ၍ အဆင့်ဆင့် များသောရွက်ချပ်ရှိသော 'ဒဏ္ဍက' မည်သော ပဒုမ္မာတို့သည် ပေါက်ကုန်၏။
- ၁ သောင်းသောလောကဓာတ်သည် လိမ်၍လွတ်အပ်သော ပန်းကုံးကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ကောင်းစွာ ခင်းအပ်သော ပန်းအခင်းကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ မုလေး၊ ကြက်ရုံး၊ ဂမုန်း၊ စံပယ် အစရှိသော ပန်းတို့ဖြင့် ပြွမ်း၏။
- စကြဝဠာတိုက်တို့၏ အကြားအကြား၌ ယူဇနာ ၈၀၀၀ အကျယ်ရှိသော လောကန္တရိုက်ငရဲတို့သည် နေ ၇ စင်းတို့၏အရောင်ပင် လာငြားသော်လည်း မလင်းဘူးလေကုန်။ ထိုအခါ၌ တစ်ခဲနက် အလင်းကို ရကြလေကုန်၏။
- ယူဇနာ ၈ သောင်း ၄ ထောင်အနက်ရှိသော မဟာသမုဒ္ဒရာရေသည် ချိုမြသောရေ ရှိ၏။
- မြစ်တို့သည်လည်း မစီးဘဲ တန်ရပ်ကုန်၏။
- သူကန်းတို့သည်လည်း ရူပါရုံကို မြင်ရကုန်၏။
- ပဋိသန္ဓေအားဖြင့် နားပင်းသောသူတို့သည်လည်း အသံကို ကြားရကုန်၏။
- ပဋိသန္ဓေအားဖြင့် ဆွဲသောသူတို့သည်လည်း ခြေဖြင့် သွားနိုင်ကုန်၏။
- ထိတ်၊ သံခြေချင်း အစရှိသောအနှောင်အဖွဲ့၌ ခံနေရသောသူတို့သည်လည်း အနှောင်အဖွဲ့မှ ပြတ်၍ လွတ်ကုန်၏။

ဤသို့ မရေမတွက်နိုင် လွန်ကဲမြင့်မြတ်သောအသရေတော်၏ တင့်တယ်ခြင်း ပူဇော်ထိုက်သောယောက်ျား မြတ်အား များစွာကုန်သောအံ့ဖွယ်သရဲတို့သည် ထင်စွာဖြစ်ကုန်လတ်သော်၊ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကို ရ၍ ခပ်သိမ်း သောဘုရားရှင်တို့သည် မစွန့်အပ်သော ‘အနေကဇာတိ သံသာရံ’ အစရှိသော ဥဒါန်းကို ကျူးတော်မူ၏။

‘အနေကဇာတိသံသာရံ၊ သန္ဓာဝိသံ အနိဗ္ဗိသံ။
ဂဟကာရ ဂဝေသန္တော၊ ဒုက္ခာ ဇာတိ ပုနပုနံ။
‘ဂဟကာရက ဒိဋ္ဌောသိ၊ ပုန ဂေဟံ န ကာဟသိ။
သဗ္ဗာ တေ ဖာသုကာ ဘဂ္ဂါ၊ ဂဟကူဋံ ဝိသင်္ခိတံ။
ဝိသင်္ခါရဂတံ စိတ္တံ၊ တဏှာနံ ခယမဇ္ဈဂါ။’

ဤ၌ အတ္တကား-

“ဂဟကာရ၊ ‘အတ္တဘော’တည်းဟူသော အိမ်ကိုပြုတတ်သော တဏှာယောကျ်ား။ တံ၊ သင့်ကို။ ဂဝေသန္တော၊ ရှာမှီးသော။ အဟံ၊ ငါသည်။ ယေနဉာဏေန၊ အကြင် သဗ္ဗညုတဉာဏ်ဖြင့်။ တံ၊ သင့်ကို။ ဒဋ္ဌံ၊ မြင်ခြင်းငှာ၊ သက္ကာ၊ တတ်ကောင်း၏။ တံဉာဏံ၊ ထိုသဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို။ အနိဗ္ဗိသံ-အဝိန္ဒန္တော၊ မရသည်ဖြစ်၍။ အနေကဇာတိသံသာရံ၊ များစွာသော ဘဝရှိသော သံသရာကာလပတ်လုံး။ သန္ဓာဝိသံ-သံသရီ၊ ကျင်လည်ရလေပြီ။ ပုနပုနံ၊ အဖန်တလဲလဲ။ ဇာတိ၊ ပဋိသန္ဓေနေရခြင်းသည်။ ဒုက္ခာ၊ ဆင်းရဲ၏။

“ဂဟကာရက’၊ ‘အတ္တဘော’ တည်းဟူသော အိမ်ကိုပြုပြင်တတ်သော တဏှာယောကျ်ား လက်သမား။ ဣဒါနိ၊ ယခု။ တံ၊ သင့်ကို။ ဒိဋ္ဌော၊ မြင်အပ်သည်။ အသိ၊ ဖြစ်ပြီ။ ပုန၊ တစ်ဖန်၊ ဂေဟံ၊ ‘အတ္တဘော’ တည်းဟူသော အိမ်ကို။ နကာဟသိ၊ သင် မပြုရလတ္တံ့။ တေ၊ သင်၏။ သဗ္ဗာ၊ အလုံးစုံသော။ ဖာသုကာ၊ ‘အတ္တဘော’ တည်းဟူသောအိမ်၏ ‘ကိလေသာ’ တည်းဟူသောအခြင်ကို။ ဘဂ္ဂါ၊ ချိုးဖျက်အပ်ပြီ။ ဂဟကူဋံ၊ ‘အတ္တဘော’ တည်းဟူသောအိမ်၏ ‘အဝိဇ္ဇာ’တည်းဟူသော အထွတ်ကို။ ဝိသင်္ခိတံ၊ ချအပ်ပြီ။ မေ၊ ငါ၏။ စိတ္တံ၊ စိတ်သည်။ ဝိသင်္ခါ ရဂတံ၊ ပြုပြင်ခြင်းကင်းသော နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ပြီ။ အဟံ၊ ငါသည်။ တဏှာနံ၊ တဏှာတို့၏။ ခယံ၊ ကုန်ရာကုန်ကြောင်းဖြစ်သော အရဟတ္တမဂ်၊ အရဟတ္တဖိုလ်သို့။ အဇ္ဈဂါ-အဓိဂတော ရောက်သည်။ အသ္မိ၊ ဖြစ်ပြီ။”

ဤသို့ တုသိတာနတ်ပြည်မှ ဆင်းသက်တော်မူ၍ သိရိမဟာမာယာ၏ဝမ်း၌ ကိန်းပိုက်သန္ဓေ နေသည်ကစ၍ ဘုရား ဖြစ်သည်တိုင်အောင် ပြဆိုအပ်သော မာလာလင်္ကာရကျမ်း၏ ‘ပထမပိုင်း’ကား ဤတွင်ရွှေ့ ပြီး၏။

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

မာလာလင်္ကာရ ဝတ္ထုတော်ကြီး

ဒုတိယပိုင်း

၁- အဘိဓမ္မာ ၇ ကျမ်းကို သုံးသပ်တော်မူ၍ ရောင်ခြည်တော် ထွန်းလင်းလာခြင်း

ဘုရားသခင်သည် ဗောဓိပင်အောက် ရွှေပလ္လင်၌ ကဆုန်လပြည့်နေ့ ပထမယံတွင် ပုဗ္ဗေနိဝါသဉာဏ်၊ မဇ္ဈိမယံ၌ ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ်ကို သုံးသပ်တော်မူ၍၊ ပစ္ဆိမယံ၌ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကို အနုလောမ၊ ပဋိလောမအားဖြင့် နှလုံးသွင်းတော်မူ၍ အရုဏ်တက်ခါနီးကာလ၌ သဗ္ဗညုတအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူ၏။ သဗ္ဗညုတအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူသည်၏ အခြားမဲ့၌ အရုဏ်တက်၏။ လပြည့်ကျော် ၁ ရက်နေ့မှစ၍ ၇ ရက်ပတ်လုံး ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကို နှလုံးသွင်းတော်မူလျက် တစ်ထက်ဝယ်တည်းဖြင့်သာလျှင် နေတော်မူ၏။

ထိုအခါ အချို့သောနတ်တို့သည် 'ဘုရားအဖြစ်ကိုပြုတတ်ကုန်သော တရားတို့သည် ရှိကုန်သေးသည် ထင်၏'ဟု ယုံမှားသံသယ ဖြစ်ကြကုန်၏။

အနိမိသ စေတီ

၈ ရက်မြောက်သောနေ့၌ ထိုသမာပတ်မှထတော်မူ၍၊ နတ်တို့၏ယုံမှားခြင်းကို ဖျောက်အံ့သောငှာ ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်၍၊ တန်ခိုးပြာဋိဟာကို ပြတော်မူ၍ နတ်တို့ယုံမှားခြင်းကို ဖျောက်ပြီးသော်၊ ပလ္လင်တော်မှ စဉ်းငယ်အရှေ့သို့မှီသော မြောက်အရပ်၌ ရပ်တော်မူလျက် ၄ အသချေနှင့် ကမ္ဘာ ၁ သိန်းတို့ကာလပတ်လုံး ဖြည့်တော်မူအပ်သော ပါရမီတော်တို့၏အစွမ်းဖြင့်ရအပ်သော ရွှေပလ္လင်ကို လည်းကောင်း၊ ဗောဓိပင်ကို လည်းကောင်း မမှိတ်သောမျက်စိဖြင့် ကြည့်တော်မူလျက် ၇ ရက် နေတော်မူ၏။ ထိုအရပ်သည် 'အနိမိသစေတီ' မည်၏။

ရတနာစင်္ကမ စေတီ

ထို့နောင်မှ ပလ္လင်၏ လည်းကောင်း၊ ရပ်တော်မူရာအရပ်၏ လည်းကောင်း အကြား၌၊ အရှေ့၊ အနောက် အလျားရှည်သော ရတနာစင်္ကြံ၌ စင်္ကြံကြွတော်မူလျက် ၇ ရက်ကို လွန်စေ၏။ ထိုအရပ်သည် 'ရတနာစင်္ကမ စေတီ' မည်၏။

ရတနာဃရ စေတီ

ထို့နောင်မှ အနောက်အဖို့၌ နတ်တို့သည် ရတနာအတိပြီးသောအိမ်ကို ဖန်ဆင်းကြကုန်၏။ ထိုရတနာ ဃရရွှေအိမ်၌ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေနေတော်မူ၍ အဘိဓမ္မာ ၇ ကျမ်းကို ဆင်ခြင်တော်မူ၏။ ထို ၇ ကျမ်းတို့တွင်

၁- ၈ ရက်ပတ်လုံး။

‘ကုသလာဓမ္မာ၊ အကုသလာဓမ္မာ၊ အဗျာကတာဓမ္မာ’ အစရှိသည်တို့ဖြင့် ဓမ္မသင်္ဂဏီကျမ်းကို ရှေးဦးစွာ ဆင်ခြင် တော်မူ၏။ ထိုဓမ္မသင်္ဂဏီကျမ်းကို ဆင်ခြင်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၏ကိုယ်တော်မှ ၆ ပါးသော ရောင်ခြည်တော်တို့သည် မထွက်ကုန်။

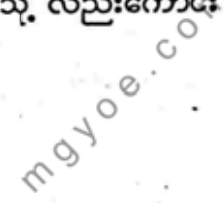
ထို့နောင်မှ ဝိဘင်းကျမ်းကို ဆင်ခြင်တော်မူ၏။ ထို့နောင်မှ ဓာတုကထာကျမ်းကို ဆင်ခြင်တော်မူ၏။ ထို့နောင်မှ ပုဂ္ဂလပညတ်ကျမ်းကို ဆင်ခြင်တော်မူ၏။ ထို့နောင်မှ ကထာဝတ္ထုကျမ်းကို ဆင်ခြင်တော်မူ၏။ ထို့နောင်မှ ‘ယေ ကေစိ ကုသလာဓမ္မာ၊ သဗ္ဗေ တေ ကုသလမူလာ’ အစရှိသော ယမိုက် ၁၀ ကျမ်းကို ဆင်ခြင် တော်မူ၏။ ယမိုက်အဆုံးရှိသော ၆ ကျမ်းသောအဘိဓမ္မာတို့ကို ဆင်ခြင်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၏ကိုယ်တော်မှ ၆ ပါးသောရောင်ခြည်တော်တို့သည် မထွက်ကုန်သေး။

ထို့နောင်မှ ‘ဟေတုပစ္စယော၊ အာရမ္မဏပစ္စယော’ အစရှိသော ၂၄ ပစ္စည်းတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ပဋ္ဌာန်းကျမ်းကို ဆင်ခြင်တော်မူ၏။ ထိုသို့ တိကပဋ္ဌာန်း၊ ဒုကပဋ္ဌာန်း အစရှိသော ပဋ္ဌာန်း ၂၄ ကျမ်းကို ဆင်ခြင်သုံးသပ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားအား စင်စစ်အားဖြင့် သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်သည် ပဋ္ဌာန်းကျမ်း၌ သာလျှင် အခွင့်ရတော်မူ၏။ ဥပမာဆိုသော်ကား-တိမိရ၊ တိပိဂံလငါးကြီးတို့သည် ၈ သောင်း ၄ ထောင် ယူနောအနက်ရှိသော မဟာသမုဒ္ဒရာ၌သာလျှင် ကွန်မြူးခြင်းအခွင့်ကို ရသကဲ့သို့၊ ထို့အတူ သဗ္ဗညုတဉာဏ် တော်သည်လည်း ဧကန်စင်စစ်အားဖြင့် ပဋ္ဌာန်းကျမ်း၌သာလျှင် ကွန်မြူးရာ၊ကျက်စားရာ အခွင့်ရ၏။

ဤသို့ ရအပ်သောအခွင့်ရှိသော သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ဖြင့် အလွန်သိမ်မွေ့လှစွာသော တရားအလို တော်အတိုင်း သုံးသပ်ဆင်ခြင်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၏ကိုယ်တော်မှ ‘ညှိသောရောင်ခြည်တော်၊ ရွှေသော ရောင်ခြည်တော်၊ နီသောရောင်ခြည်တော်၊ ဖြူသောရောင်ခြည်တော်၊ မောင်းသောရောင်ခြည်တော်၊ ပြုံးပြုံးပြက် သောရောင်ခြည်တော်’ တည်းဟူသော ၆ ပါးသောရောင်ခြည်တော်တို့သည် ထွက်ကုန်၏။

ထို ၆ ပါးသော ရောင်ခြည်တော်တို့တွင်-

- ၁- ဆံတော်၊ မုတ်ဆိတ်တော်၊ မျက်လုံးတော်တို့၏ ညှိသောအရပ်တို့မှ ညှိသောရောင်ခြည်တော်တို့သည် ထွက်ကုန်၏။ ထိုအခါ ညှိသောရောင်ခြည်တော်တို့ဖြင့် အရပ်မျက်နှာတို့၌ အောင်မဲညှိပွင့်မျက်စဉ်းမှုန့်တို့ကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ တလွဲလွဲခတ်အပ်သော ပတ္တမြားညှိယပ်ဝန်းကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ကောင်းစွာ ဖြန့်အပ်သော ကျီးဥပုဆိုးကဲ့သို့ လည်းကောင်း ညှိသောအဆင်း ဖြစ်ကုန်၏။
- ၂- ရွှေသောအဆင်းရှိသော မျက်လုံးတော်အရေတို့မှ ရွှေသောရောင်ခြည်တော်တို့သည် ထွက်ကုန်၏။ ရွှေသော ရောင်ခြည်တော်တို့ဖြင့် အရပ်မျက်နှာတို့သည် ရွှေရည်အတိ လွမ်းဘိသကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ရွှေပြား ပုဆိုးကို ကောင်းစွာဖြန့်ဘိသကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ မာလာကျိကျူမှုန့်ဖြင့် ပြွမ်းဘိသကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ မဟာလှေကားပန်းပွင့်တို့ကဲ့သို့ လည်းကောင်း အရပ်မျက်နှာတို့သည် ထင်ကုန်၏။
- ၃- အသားတော်၊ အသွေးတော်၊ နီသောအဆင်းရှိသော မျက်လုံးတော်တို့မှ နီသောရောင်ခြည်တော်တို့သည် ထွက်ကုန်၏။ ထိုအခါ အရပ် ၄ မျက်နှာတို့သည် ကောင်းစွာနီမြန်းသော ကမ္မလာကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ လယ်ခေါင်ရန်းပွင့်၊ ပေါက်ပွင့်၊ မိုးစွေပွင့်တို့ဖြင့် ပြွမ်းကုန်ဘိသကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ကောင်းစွာနီမြန်း သော ချိပ်ရည်တို့ဖြင့် သွန်းဘိသကဲ့သို့ လည်းကောင်း ထင်ကုန်၏။
- ၄- သွားတော်၊ အရိုးတော်၊ ဖြူသောအဆင်းရှိသော မျက်လုံးတော်တို့မှ ဖြူသောရောင်ခြည်တော်တို့သည် ထွက်ကုန်၏။ ထိုအခါ အရပ်မျက်နှာတို့သည် တလွဲလွဲခတ်အပ်သော ဖြူစင်စွာသော ငွေယပ်ဝန်းကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ သင်းခွေ၊ ကြာဖြူ၊ ရေဥနံ၊ မုလေး၊ ကြက်ရုံး အစရှိသော ပန်းဆိုင်ကဲ့သို့ လည်းကောင်း ထင်ကုန်၏။

၅- ခြေသည်းတော်၊ လက်သည်းတော်၊ ခြေဖဝါးတော်၊ လက်ဖဝါးတော် အစရှိသော ကိုယ်တော်အစိတ်မှ မောင်းသောရောင်ခြည်တော်တို့သည် ထွက်ကုန်၏။ ထိုအခါ အရပ်မျက်နှာတို့သည် အထူးထူးသော ပတ္တမြားနီ စသော နီမောင်းသောရတနာတို့ဖြင့် ပြွမ်းဘိသကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ကောင်းစွာနီမောင်းသော ကြာနီ၊ လယ်ခေါင်ရန်းစသော ပန်းတို့၏ဝတ်မှုန်တို့ဖြင့် ပြွမ်းဘိသကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ တလွဲလွဲ ခတ်အပ်သော ပတ္တမြားနီယပ်ဝန်းကဲ့သို့ လည်းကောင်း အလွန်နီမောင်းသော ချိပ်ရည်တို့ဖြင့် သွန်းဘိသကဲ့ သို့ လည်းကောင်း ထင်ကုန်၏။

၆- နဖူးသင်းကျစ်တော် အစရှိသောအရပ်တို့မှ ပြုံးပြုံးပြက်သောရောင်ခြည်တော်တို့သည် ထွက်ကုန်၏။ ထို အခါ အရပ်မျက်နှာတို့သည် လျှပ်စစ်ဒွယ်တို့ဖြင့် ကောင်းစွာပြွမ်းဘိသကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ နေရောင် ကျောက်သော မှန်ရောင်၊ ဖန်ရောင်တို့ကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ နေရောင်ကျောက်သော ဇမ္ဗူရာဇ်ရွှေရောင် တို့ကဲ့သို့ လည်းကောင်း ထင်ကုန်၏။

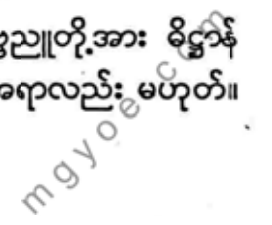
ဤသို့ ၆ ပါးသောရောင်ခြည်တော်တို့သည် ထွက်ကုန်၍ တစ်ခဲနက်သောမြေကို စွဲလှမ်းကုန်၏။

၂ သိန်း ၄ သောင်းအထုရှိသော ဤမြေကြီးသည် လှော်ပြီး၊ ဦးပြီးသော ရွှေစိုင်တုံးကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ ထိုအခါ ဤမြေကြီးကိုခွဲ၍ မြေအောက်ကခံသော ရေကို စွဲလှမ်းကုန်၏။ ထိုအခါ မြေကြီးကိုခံသော ၄ သိန်း ၈ သောင်းအထု ရှိသော ရေသည် ရွှေညွှန်ပျောင်းတို့ဖြင့် သွန်းဘိသကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ ထိုအခါ ရေအထုကိုခွဲ၍ ရေအောက်ကခံ သော လေကို စွဲလှမ်းကုန်၏။ ၉ သိန်း ၆ သောင်း အထုရှိသောလေသည် ကောင်းစွာဆောက်အပ် သော ရွှေတုံးကဲ့သို့ဖြစ်၏။ ထိုသို့ ၉ သိန်း ၆ သောင်းအထုရှိသော လေကို ထုတ်ချင်းလျှိုသွား၍ အောက်အဇ္ဈော ကာသ ဟင်းလင်းအပြင်သို့ ပြေးလေကုန်၏။

အထက်အဖို့ဖြင့်ကား ထို ၆ ပါးသောရောင်ခြည်တော်တို့သည် တက်ကုန်၍ စတုမဟာရာဇ်နတ်ပြည် တို့သို့ စွဲလှမ်းလေကုန်၏။ ထိုစတုမဟာရာဇ်နတ်ပြည်တို့ကို ထုတ်ချင်းလျှို သွား၍ တာဝတိံသာနတ်ပြည်တို့ကို စွဲလှမ်းကုန်၏။ ထိုနောင်မှ ယာမာ၊ ထိုနောင်မှ တုသိတာ၊ ထိုနောင်မှ နိမ္မာနရတီ၊ ထိုနောင်မှ ပရနိမ္မိတဝသ ဝတ္တီနတ်ပြည်ကို စွဲလှမ်းကုန်၏။ ထိုနောင်မှ ဗြဟ္မပါရိသဇ္ဇာ၊ ဗြဟ္မပုရောဟိတာ အစရှိသော ၉ ဘုံသော ဗြဟ္မာ့ပြည်တို့ကို စွဲလှမ်းကုန်၏။ ထိုနောင် ဝေဟပ္ပိလ်၊ ထိုနောင် သုဒ္ဓါဝါသ ၅ ဘုံတို့ကို စွဲလှမ်းကုန်၏။ သုဒ္ဓါဝါသ ၅ ဘုံတို့ကို ထုတ်ချင်းလျှိုသွား၍ အကာသာနဉ္စာယတန၊ ဝိညာနဉ္စာယတန အစရှိသော အရူပ ၄ ဘုံတို့ကို စွဲလှမ်းကုန်၏။ ထိုအရူပ ၄ ဘုံတို့ကို ထုတ်ချင်းလျှိုသွား၍ အထက်အဇ္ဈောကာသကောင်းကင် ပြင်သို့ ပြေးလေကုန်၏။

ဖိလာဖြစ်သော အဖို့အားဖြင့်ကား အတိုင်းမသိ အဆုံးမရှိသောလောကဓာတ်တို့ကို ပြေးလေကုန်၏။ ရောင်ခြည်တော်ထွန်းလင်းရာ အရပ်တို့၌ လဗိမာန်တို့သည် အရောင်အဝါ မရှိကုန်။ နေဗိမာန်တို့သည် အရောင် မရှိကုန်။ နက္ခတ်၊ တာရာ၊ ကြယ်တကာတို့၏အရောင်တို့သည် မထွန်းပနိုင်ကုန်။ နတ်၏ ဥယျာဉ်၊ ဗိမာန်၊ ပဒေသာ တန်ဆာရောင်တို့သည်လည်း မရှိကုန်။ စကြဝဠာ ကုဋေ ၁ သိန်းတိုင်တိုင် ကိုယ်ရောင်ဖြင့် ထွန်း လင်းတောက်ပနိုင်သော ဗြဟ္မာကြီးတို့သည်လည်း နေထွက်သောအခါ ပိုးစုန်းကြူးကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ လ၊ နေ၊ နက္ခတ်၊ တာရာ၊ နတ်တို့၏ဥယျာဉ်၊ ဗိမာန်၊ ပဒေသာတို့သည် အပိုင်းအခြားမျှသာ ထင်ကုန်၏။ ဤမျှလောက် သော အရပ်ဌာနတိုင်တိုင် ဘုရားရောင်ခြည်တော်တို့ဖြင့်သာလျှင် လွှမ်းမိုးအပ်သည်ဖြစ်၏။

ဤသို့သော ရောင်ခြည်တော်တို့၏ ထွန်းလင်းတောက်ပခြင်းတို့သည် ဘုရားသဗ္ဗညူတို့အား မိဋ္ဌာန် တော်မူသော တန်ခိုးတော်တို့၏ အရာလည်း မဟုတ်။ ဘာဝနာဖြင့်ပြီးသော တန်ခိုးတော်၏အရာလည်း မဟုတ်။

အလွန်သိမ်မွေ့လှစွာသော ရတနာကို သုံးသပ်ဆင်ခြင်တော်မူသော ဘုရားသခင်၏ အသွေးတော်သည် ကြည်၏။ ဟဒယဝတ္ထုရုပ်သည်လည်း ကြည်၏။ အရေအဆင်းတော်သည်လည်း ကြည်၏။ ထိုသို့ ကြည်ခြင်းကြောင့် ထွန်းပလေသတည်း။

ဤသို့ ဓမ္မသင်္ဂဏီအစ ပဋ္ဌာန်းကျမ်းအဆုံးရှိသော အဘိဓမ္မာ ၇ ကျမ်းကို ဆင်ခြင်တော်မူလျက် ၇ ရက်ကို လွန်စေ၏။ ထိုအရပ်သည် 'ရတနာယရစေတီ' မည်၏။

ဤသို့ ဗောဓိပင်၏အနီး၌ ၄ သတ္တာဟကို လွန်စေပြီး၍၊ ၅ သတ္တာဟမြောက်၌ ဗောဓိပင်မှ အရှေ့ မျက်နှာအဖို့၌ 'အဇပါလ' အမည်ရှိသော ဆိတ်ကျောင်းညောင်ပင်ရင်းသို့ ကပ်တော်မူ၍ ၇ ရက်ပတ်လုံး ဝိမုတ္တိ ရသာကို ခံစားတော်မူလျက် တစ်ထက်ဝယ်တည်းဖြင့် နေတော်မူ၏။

ထိုအဇပါလ၌ နေတော်မူသောအခါ ယုတ်မာသောနှလုံးရှိသော မာရ်နတ်သားသည်

'ဤမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး အစဉ်တစိုက်လိုက်၍ ယုတ်မာသောအဖြစ်ကို ကြည့်ရှုပါသော်လည်း ဤရဟန်းကြီး၌ တစ်စုံတစ်ခုမျှ ချော်ချွတ်သောအရာကို ငါ မမြင်ချေ။ ဤရဟန်းကြီးသည် ငါ၏နိုင်ငံကို လွန်ရလေ၏' ဟု နှလုံးမသာခြင်းသို့ ရောက်သည်ဖြစ်၍၊ ခရီးမ၌ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်၍၊ ဝဖ ပါးသော အကြောင်းတို့ကို ကြံအောက်မေ့၍ မြေ၌ ဝဖ ကြောင်းသော အရေးအကြောင်းတို့ကို ငင်၏။ ငင်ဟန်ကား -

'ဤရဟန်းကြီးကဲ့သို့ ဒါနပါရမီ' ကို ငါ မဖြည့်ချေ။ ထိုသို့မဖြည့်ချေသောကြောင့် ဤရဟန်းကြီးနှင့်တူစွာ 'ငါ မဖြစ်ရ' ဟု အရေးအကြောင်းကို ငင်၏။ ထို့အတူ 'ဤရဟန်းကြီးကဲ့သို့ သီလပါရမီ^၁၊ နိက္ခမပါရမီ^၂၊ ပညာပါရမီ^၃၊ ဝီရိယပါရမီ^၄၊ ခန္တီပါရမီ^၅၊ သစ္စာပါရမီ^၆၊ အဓိဋ္ဌာန်ပါရမီ^၇၊ မေတ္တာပါရမီ^၈၊ ဥပေက္ခာပါရမီ^၉ တို့ကို ငါ မဖြည့်ချေသောကြောင့် ဤရဟန်းကြီးနှင့်တူစွာ ငါ မဖြစ်ရ' ဟု ဝဝ ခုမြောက်သော* အရေးအကြောင်းကို ငင်၏။

ထို့အတူ 'ဤရဟန်းကြီးကဲ့သို့ သူတစ်ပါးတို့နှင့် မဆက်ဆံသော၊ သူတစ်ပါးတို့၏ ဣန္ဒြေရင့်ခြင်းကို သိတတ်သော၊ ဣန္ဒြိယပရောပရိယတ္တိဉာဏ်ကိုရခြင်း၏ အထောက်အပံ့ဖြစ်သော ဝဝ ပါးသောပါရမီတို့ကို ငါ မဖြည့်ချေ။ ထိုသို့ မဖြည့်ချေသောကြောင့် ဤရဟန်းကြီးနှင့်တူစွာ ငါ မဖြစ်ရ' ဟု ဝ၁ ခုမြောက်သော အရေးအကြောင်းကို ငင်၏။

ထို့အတူ 'ဤရဟန်းကြီးကဲ့သို့ သူတစ်ပါးတို့နှင့်မဆက်ဆံသော၊ အကြောင်းဟုတ်သည်၊ မဟုတ်သည်ကို သိတတ်သော၊ အာသယာနုသယဉာဏ်ကို ရခြင်း၏ အထောက်အပံ့ဖြစ်သော ပါရမီ ဝဝ ပါး တရားတို့ကို ငါ မဖြည့်ချေ။ ထိုသို့မဖြည့်ချေသောကြောင့် ဤရဟန်းကြီးနှင့်တူစွာ ငါ မဖြစ်ရ' ဟု ဝ၂ ခုမြောက်သော အရေးအကြောင်းကို ငင်၏။

ထိုမှတစ်ပါး 'ဤရဟန်းကြီးကဲ့သို့ သူတစ်ပါးတို့နှင့်မဆက်ဆံသော၊ ဝဋ်၌ကျင်လည်သော ဒုက္ခိတ သတ္တဝါအပေါင်းကိုအာရုံပြု၍ အလွန်သနားတတ်သော မဟာကရုဏာသမာပတ်တည်းဟူသော ဉာဏ်ကိုရခြင်း၏ အထောက်အပံ့ဖြစ်သော ပါရမီ ဝဝ ပါး တရားတို့ကို ငါ မဖြည့်ချေ။ ထိုသို့ မဖြည့်ချေသောကြောင့် ဤရဟန်းကြီးနှင့်တူစွာ ငါ မဖြစ်ရ' ဟု ဝ၃ ကြောင်းမြောက်သော အရေးကို ငင်၏။

ထိုမှတစ်ပါး 'ဤရဟန်းကြီးကဲ့သို့ သူတစ်ပါးတို့နှင့်မဆက်ဆံသော ပါရမီ၊ အစုံအစုံသော တန်ခိုး ပြာဋိဟာကို ဖြစ်စေနိုင်သော ယမကပါဋိဟာရိယဉာဏ်ကို ရခြင်း၏ အထောက်အပံ့ဖြစ်သော ပါရမီ ဝဝ ပါး တရားတို့ကို ငါ မဖြည့်ချေ။ ထိုသို့ မဖြည့်ချေသောကြောင့် ဤရဟန်းကြီးနှင့်တူစွာ ငါ မဖြစ်ရ' ဟု ဝ၄ ကြောင်းမြောက်သော အရေးကို ငင်၏။

* ၄ ခုမြောက်သော။

ထိုမှတစ်ပါး ‘ဤရဟန်းကြီးကဲ့သို့ သူတစ်ပါးတို့နှင့်မဆက်ဆံသော မြေ၊ တောင်၊ တိုက်၊ နံရံ အစ ရှိသည်တို့သည် ဆီးတားပိတ်ပင်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်သော အနာဝရဏဉာဏ်ကို ရခြင်း၏ အထောက်အပံ့ဖြစ်သော ပါရမီ ၁၀ ပါးတရားတို့ကို ငါ မဖြည့်ရချေ။ ထိုသို့ မဖြည့်ရချေသောကြောင့် ဤရဟန်းကြီးနှင့်တူစွာ ငါ မဖြစ်ရ’ဟု ၁၅ ကြောင်းမြောက်သော အရေးကို ငင်၏။

ထိုမှတစ်ပါး ‘ဤရဟန်းကြီးကဲ့သို့ သူတစ်ပါးတို့နှင့်မဆက်ဆံသော၊ အလုံးစုံသောတရားတို့ကို အကြွင်း မရှိမြင်သိနိုင်သော၊ မဟာကိရိယာ သောမနဿစိတ်နှင့်ယှဉ်သော သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကိုရခြင်း၏ အထောက်အပံ့ ဖြစ်သော ပါရမီ ၁၀ ပါးတရားတို့ကို ငါ မဖြည့်ရချေ။ ထိုသို့မဖြည့်ရချေသောကြောင့် ဤရဟန်းကြီးနှင့် တူစွာ ငါ မဖြစ်ရ’ဟု ၁၆ ကြောင်းမြောက်သောအရေးကို ငင်လေ၏။

၂- မာရ်မင်းသမီးတို့ ဘုရားသခင်ကို ပြားယောင်းခြင်း

ဤသို့ မာရ်နတ်သားသည် ဤ ၁၆ ကြောင်းသောအရေးတို့ကို ခရီးမ၌ ငင်၍နေလေ၏။

ထိုအခါ ‘တဏှာ’မည်သော သမီးတစ်ယောက်၊ ‘အရတီ’မည်သော သမီးတစ်ယောက်၊ ‘ရာဂါ’မည်သော သမီးတစ်ယောက်၊ ဤ ၃ ယောက်သော မာရ်မင်း၏သမီးတို့သည် အဖမာရ်မင်းကို မမြင်ရကား “ယခု အဘယ့်မှာ နေသနည်း” ဟု ကြည့်ရှုကုန်သော်၊ နှလုံးမသာခြင်းသို့ ရောက်သည်ဖြစ်၍၊ မြေကို အရေးအကြောင်း သားလျက်နေလေသော အခြင်းအရာကို မြင်၍၊ အဖနေရာသို့ သွားကုန်၍၊ “ဖခင်။ အဘယ့်ကြောင့် ဖခင်သည် ဆင်းရဲငြိုငြင်စွာ နှလုံးမသာ ရှိဘိသနည်း” ဟု မေးကုန်၏။

“ချစ်သမီးတို့။ ဤရဟန်းကြီးသည် ငါ၏နိုင်ငံကို လွန်လေ၏။ ဤမျှလောက်သော အခါပတ်လုံး၏ ယုတ်မာသောအပြစ်ကို ကြည့်ပါသော်လည်း၊ ထိုရဟန်းကြီး၏ ယုတ်မာသောအပြစ်ကို မမြင်နိုင်။ ထို့ကြောင့် ဆင်းရဲငြိုငြင်စွာ နှလုံးမသာ ရှိသည်” ဟု ဆို၏။

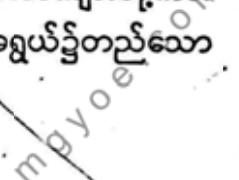
“ဖခင်။ ယုတ်မာသောအပြစ်ကို မမြင်နိုင်သည်ဖြစ်တုံအံ့။ အထူးမကြံလင့်။ ငါတို့ ထိုရဟန်းကြီးကို ဖခင်နိုင်ငံသို့ လိုက်ပါအောင်ပြု၍ ခေါ်ခဲ့ကုန်အံ့” ဟု ဆိုကုန်၏။

“ချစ်သမီးတို့။ ဤရဟန်းကြီးကို တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည် ငါ၏နိုင်ငံသို့ လိုက်ပါအောင် မတတ် နိုင်ကြ၍၊ ရဟန်းကြီးသည် မတုန်မလှုပ်သော သဒ္ဓါခြင်း၌တည်သော ယောက်ျားမြတ်ပေတည်း” ဟု ဆို၏။

“ဖခင်။ ငါတို့ မိန်းမတို့မည်သည် ယခုပင်လျှင် ထိုရဟန်းကြီးကို ရာဂကျော့ကွင်း အစရှိသည်တို့ဖြင့် ဆောင်ခဲ့ကုန်အံ့။ ဖခင် မကြံကုန်လင့်” ဟုဆို၍၊ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ကပ်လေကုန်၍၊ “အရှင်ရဟန်း။ အရှင်ရဟန်း၏ခြေတော်ရင်း၌ နေ၍ ငါတို့ လုပ်ကျွေးကုန်အံ့” ဟု ဆိုကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားလည်း ထိုမာရ်မင်းသမီးတို့၏စကားကို နှလုံး မသွင်း၊ မျက်စိကိုဖွင့်၍ မကြည့်၊ အတု မရှိသော ကိလေသာ၏ကုန်ရာ နိဗ္ဗာန်ကိုသာနှလုံးသွင်းသဖြင့် ဝိဝေကသုခကိုသာလျှင် ခံစားတော်မူလျက် နေတော် မူ၏။

တစ်ဖန် မာရ်မင်း၏သမီးတို့သည် “ယောက်ျားတို့၏အလိုမည်သည် ကြီးကြီးငယ်ငယ်ကို အလိုရှိတတ် ကုန်သည်သာတည်း။ အချို့သောယောက်ျားတို့ကား နုနယ်သောသတို့သမီး၌ ချစ်ခင်ခြင်း ဖြစ်၏။ အချို့သော ယောက်ျားတို့သည်ကား ပထမအရွယ်၌တည်သော မိန်းမတို့၌ ချစ်ခြင်း ဖြစ်၏။ အချို့သောယောက်ျားတို့ကား မဇ္ဈိမအရွယ်၌တည်သော မိန်းမတို့၌ ချစ်ခင်ခြင်း ဖြစ်၏။ အချို့သောယောက်ျားတို့ကား ပစ္ဆိမအရွယ်၌တည်သော

မိန်းမတို့၌ ချစ်ခင်ခြင်း ဖြစ်၏။ ငါတို့သည် အထူးထူးအပြားပြားသောအရွယ်တို့ဖြင့် ဖြားယောင်းရမှုကား ကောင်းလေစွ” ဟု တစ်ယောက်တခြားစီ ငယ်နုသောသတို့သမီးအသွင် အစရှိသဖြင့် မိမိ မိမိတို့၏ကိုယ်ကို ဖန်ဆင်းကုန်၍ သတို့သမီး၏အသွင်၊ သားမဖွားသေးသောမိန်းမတို့၏အသွင်၊ ၁ ကြိမ် သားဖွားပြီးသော မိန်းမ တို့၏အသွင်၊ ၂ ကြိမ် သားဖွားပြီးသော မိန်းမတို့၏အသွင်၊ မဇ္ဈိမအရွယ်သို့ရောက်သော မိန်းမတို့၏အသွင်၊ ကြီးသောအရွယ်သို့ရောက်သော မိန်းမတို့၏အသွင် ဖြစ်ကုန်၍၊ ၆ ကြိမ်မြောက် မြတ်စွာဘုရားသို့ ကပ်၍၊ “အရှင် ဘုရား၏ခြေတော်ရင်း၌ နေကုန်၍ ငါတို့ လုပ်ကျွေးကုန်အံ့” ဟု ဆိုကုန်၏။

ထိုနတ်သမီးတို့ဆိုသော စကားကိုလည်း မြတ်စွာဘုရားသည် နှလုံးသွင်းတော် မမူ။ ကိလေသာ၏ကုန်ရာ ဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်ကိုသာလျှင် နှလုံးသွင်းတော်မူ၏။

[ဤအရာ၌ အချို့သောဆရာတို့က ‘မာရ်မင်း၏သမီးတို့သည် တန်ခိုးဖန်ဆင်းသောအဖြစ်ဖြင့် ကပ်လာသည် ကို မြင်တော်မူ၍ မြတ်စွာဘုရားသည် ‘ထိုမိန်းမတို့သည် သွားကျိုးခြင်း၊ ဆံဖြူခြင်းတို့သည် ဖြစ်စေကုန်’ ဟု မိဋ္ဌာန်တော်မူသည်’ ဟု ဆိုကုန်၏။ ထိုစကားကို မယူအပ်။ အဘယ့်ကြောင့် မယူအပ်သနည်းဟူမူကား- မြတ်စွာဘုရားသည် ဤကဲ့သို့မိဋ္ဌာန်ခြင်းကို ပြုတော်မမူသောကြောင့် မယူအပ်သတည်း။]

မြတ်စွာဘုရားသည် “သင်တို့ သွားလေကုန်လော့။ သင်တို့ အဘယ်အကျိုးကိုမြင်ကုန်၍ ဤသို့ လုံ့လပြုကုန်သနည်း။ ဤသို့သဘောရှိသော အမူအရာမည်သည်ကို ရာဂ၊ ဒေါသ၊ မောဟ အစရှိသော ကိလေသာမကင်းသော သူတို့၏ ရှေ့မှသာလျှင် ပြုခြင်းငှာသင့်၏။ ‘ဝိပဿီ’ အစရှိသော ရှေးဘုရားတို့ကဲ့သို့ ကောင်းသောလာခြင်းရှိသော ငါဘုရားသည်ကား ရာဂကို ပယ်ပြီး၊ ဒေါသကို ပယ်ပြီး၊ မောဟကို ပယ်ပြီး” ဟု ကိုယ်တော်၏ ကိလေသာကို ပယ်တော်မူပြီးသည်ကို အကြောင်းကိုပြု၍-

‘ယဿ ဇိတံ နာဝဇီယတိ၊ ဇိတ မဿ နော ယာတိ ကောစိ လောကေ။
 တံ ဗုဒ္ဓ အနန္တဂေါစရံ၊ အပဒံ ကေန ပဒေန နေဿထ။
 ‘ယဿ ဇာလိနိ ဝိသတ္တိကာ၊ တဏှာ နတ္ထိ ကုဟိဉ္စိ နေတဝေ။
 တံ ဗုဒ္ဓ အနန္တ ဂေါစရံ၊ အပဒံ ကေန ပဒေန နေဿထ။’ ဟူ၍ မိန့်တော်မူ၏။

ဤ၌အနက်ကား-

“မာရဇိတရော၊ မာရ်မင်း၏သမီးတို့။ ယဿယေနတထာဂတေန၊ အကြင်မြတ်စွာဘုရားသည်။ ဇိတံ၊ အောင်အပ်သောရာဂ အစရှိသောကိလေသာကို။ နာဝဇီယတိ၊ တစ်ဖန် မအောင်အပ်ပြီ။။ အဿအနေန တထာဂတေန၊ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည်။ ဇိတံ၊ အောင်အပ်ပြီးသောရာဂ အစရှိသောကိလေသာကို။ လောကေ၊ လူ၌။ ကောစိ၊ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည်။ နောယာတိ၊ လိုက်အောင် မတတ်နိုင်ပြီ။ အနန္တဂေါ စရံ၊ အဆုံးမရှိသော သဗ္ဗညုတဉာဏ်၏ အာရုံရှိတော်မူထသော။။ အပဒံ၊ ရာဂ အစရှိသောအကြောင်းမှလည်း ကင်းပြီးထသော။ တံဗုဒ္ဓံ၊ ထို သဗ္ဗညုတဘုရားကို။ ကေနပဒေန၊ အဘယ်သို့သော အကြောင်းကြောင့်။ တုမော၊ သင်နတ်သမီးတို့သည် နေဿထ၊ ဆောင်နိုင်ကုန်လတ္တံ့နည်း။။ နေဿထဇေဝ၊ မဆောင်နိုင်ကုန် သည်သာတည်း။

“မာရဇိတရော၊ မာရ်မင်း၏သမီးတို့။ ယဿ-တထာဂတဿ၊ အကြင်မြတ်စွာဘုရားအား။ ဇာလိနိ၊ ဖွဲ့ယှက်တတ်သော ကွန်ရက်နှင့်လည်း ငှာထသော။ ဝိသတ္တိကာ၊ ရူပါရုံ စသည်၌လည်း ပြန်တတ်ထသော။ တဏှာ၊ တဏှာသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိပြီ။ တဿ-တထာဂတဿ၊ ထိုမြတ်စွာဘုရားအား။ ကုဟိဉ္စိ၊ တစ်စုံတစ်ခုသော ဘဝသို့။

နေတဝေ-နေတုံ၊ ဆောင်အံ့သောငှာ။ သက္ကာ၊ တတ်နိုင်ကုန်သည်။ နတ္ထိ၊ မရှိကုန်။ အနန္တဂေါစရံ၊ အဆုံးမရှိသော ဉာဏ်တော်၏အာရုံလည်း ဖြစ်ထသော။ အပဒံ၊ 'တဏှာ' တည်းဟူသော အကြောင်းလည်း ကင်းပြီးထသော။ တံဗုဒ္ဓ၊ ထို သဗ္ဗညုတဘုရားကို။ ကေနပဒေန၊ အဘယ်အကြောင်းဖြင့်။ တုမှ၊ သင်နတ်သမီးတို့သည်။ နေဿထ၊ ဆောင်နိုင်ကုန်အံ့နည်း။ နနေဿထဇဝ၊ မဆောင်နိုင်ကုန် သည်သာတည်း။”

ဤသို့ ဘုရားသခင်မိန့်တော်မူလတ်သော်၊ ထိုမာရ်မင်း၏ သံမီး ၃ ယောက်တို့သည် “အဖမာရ်မင်း သည် အမှန် ဖွင့်ဆိုလိုက်ပေသည်။ လူ၊ နတ်တို့၏ ပူဇော်သက္ကာအထူးကို ခံထိုက်ပေ၏။ ကောင်းသောအလား ရှိပေ၏။ လူအပေါင်းတို့သည် တပ်အပ်သောအရာတို့၌ ဆုံးမတော်မူပေ၏။”

ဤသို့အစရှိသော စကားတို့ကိုဆိုကုန်၍ အဖဖြစ်သောမာရ်မင်း၏အထံသို့ ပြန်လေကုန်၏။

၃- “ဗြဟ္မာ”ဟူသည်ကို ပြတော်မူခြင်း

ထိုအခါ မာန်အမျက်အားဖြင့် တဟုန်းဟုန်းပြုတတ်သော အလေ့ရှိသော၊ အမျိုးအမည်အားဖြင့် မထင်ရှား သော ပုဏ္ဏားတစ်ယောက်သည် ဘုရားရှိတော်မူရာ ကပ်ပြီး၍၊ ဘုရားသခင်နှင့် နှစ်လိုဝမ်းသာပြောဟော၍၊ နှစ်လိုအပ်သော၊ အသက်ထက်ဆုံးအောက်မေ့အပ်သော စကားကို ပြောဟောပြီး၍ ဘုရားမြတ်စွာကို-

“အရှင်ဂေါတမ။ အဘယ်မည်သော အတိုင်းအရှည်ဖြင့် ‘ဗြဟ္မဏ’ မည်သနည်း။ ‘ဗြဟ္မဏ’ ၏အဖြစ်ကို ပြတတ်ကုန်သော အကြောင်းတရားတို့သည် အဘယ်တရားတို့နည်း” ဟု မေးလျှောက်လေ၏။

ထိုအခါ ဘုရားသခင်သည် ‘ဗြဟ္မဏ’ သဒ္ဒါ၏အနက်ကို သိတော်မူ၍-

“အကြင်ရဟန္တာသည် အပပြုအပ်ပြီးသောမကောင်းမှုလည်း ရှိ၏။ တဟုန်းဟုန်းမူတတ်သော မာန် အမျက်လည်း မရှိ။ ‘ကိလေသာ’ ဟူသောဖန်ရည်လည်း မရှိ။ ‘ဘာဝနာ’ဟူသော စီးဖြန်းခြင်းနှင့်လည်း ယှဉ် ၏။ မဂ်ဉာဏ် ၄ ပါးတို့ဖြင့် ‘နိဗ္ဗာန်’ဟူသော အဆုံးသို့လည်း ရောက်၏။ သုံးအပ်ပြီးသော ‘မဂ်’ဟူသော သီတင်းလည်း ရှိ၏။ ထိုမကောင်းမှုကို အပပြုပြီးသောရဟန္တာသည် ဟုတ်မှန်သောသဘောဖြင့် ‘ငါ ဗြဟ္မဏ’ ဟူသောစကားဖြင့် ဆို၏။ အကြင်ရဟန္တာအား လူအပေါင်း၌ တစ်ခုခုသောအာရုံ၌ ရာဂ အစရှိသောကိလေသာ တို့၏ ဖြစ်ခြင်းသည် မရှိ” ဤသို့ မိန့်မြွက်တော်မူ၏။

၄- မုစလိန္ဒာအိုင် ကျည်းပင်ရင်း၌ ၇ ရက် စံတော်မူခြင်း

ထိုနောင်မှ မြတ်စွာဘုရားသည် ၇ ရက်လွန်သဖြင့် ထိုသမာဓိမှ ထတော်မူ၍၊ ဗောဓိပင်၏အရှေ့တောင် အရပ်၌တည်သော မုစလိန္ဒာအိုင်သို့ ကပ်တော်မူ၍၊ ကျည်းပင်ရင်း၌ ၇ ရက်ပတ်လုံး တစ်ထက်ဝယ်တည်းဖြင့် နေတော်မူလျက် ဝိမုတ္တိရသချမ်းသာကို ခံစားတော်မူ၏။

ထိုအခါ အခါမဲ့ သည်းထန်စွာရွာသောမိုးကြီးသည် ၇ ရက်ပတ်လုံး ရွာ၏။ မိုးဖွဲ၊ လေကြမ်းတို့ဖြင့် နှိပ်စက်သောနေ့ ရှိ၏။ ထိုအခါ မုစလိန္ဒာနဂါးမင်းသည် မိမိနေရာ နဂါးပြည်မှ ထွက်ခဲ့၍၊ မြတ်စွာဘုရား၏ ကိုယ်တော်ကို ၇ ပတ်သောအခွေတို့ဖြင့် ပတ်၍၊ ဦးခေါင်းတော်အထက်၌ ကြီးစွာသောပါးပျဉ်းကို ဖြန့်၍၊ ‘မြတ်စွာဘုရားကို အချမ်း၊ အပူသည်လည်း မညှဉ်းဆဲစေလင့်။ ဖြုတ်၊ ခြင်၊ ယင်ရဲ၊ လေ၊ နေပူ၊ တံလှုပ်၊ မြွေ၊ ကင်း၊ သန်း အတွေ့တို့သည်လည်း မညှဉ်းဆဲစေလင့်’ ဟု တည်၏။

ထိုနဂါးမင်းကား ရတနာအတိပြီးသော ပြာသာဒ်ကို ဖန်ဆင်းအံ့သောငှာ တတ်နိုင်လျက်မူလည်း မိမိ၏ကိုယ် ဖြင့် ကောင်းမှုကိုပြုလိုရကား ကြီးစွာသောကိုယ်ကို ဖန်ဆင်း၍၊ ဦးခေါင်းတော်၏အထက်၌ ပါးပျဉ်းဖြန့်၍